

BURMESE
CLASSIC
COM

လမ်းညွှန်

ထားခဲ့ရမှာစိုးတယ်...

လမင်းစိုစို

ထားခွဲရမှာ
စိုးတယ်

စိစဉ်သူ
မောင်ကျော်လှိုင်
စေတနာ့စာပေ

လမင်းမိုမို

ထားခဲ့ရမှာ စိုးတယ်

၂၀၁၃ ခုနှစ်၊ မတ်လ၊ ပထမအကြိမ်

တန်ဖိုး

၁၀၀ ကျပ်

အုပ်ရေ

၅၀၀

ထုတ်ဝေသူ

ဦးကျော်လွင် (၀၃၈၈၇)စေတနာစာပေ

အမှတ်(၅၉)၁၉-လမ်း၊လသာမြို့နယ်။

ပုံနှိပ်သူ

ဦးကျော်လွင်(၅၅၇၃)စေတနာ Offset

ပဌမ္မာလမ်း၊ ရဲရိပ်သာဝင်း၊ ဒဂုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

ဟိုး ... ကောင်းကင်ပေါ်က ...

ကြယ်ကလေးတွေကို ကြည့်လိုက်စမ်းပါ အစ်ကို ...

အဲဒီကြယ်ကလေးတွေကိုကြည့်ရင်း ...

တစ်ခုခုကို အစ်ကိုမတွေးမိဘူးလား ...

ဒီဘက်က တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် လင်းလက်တောက်ပနေတဲ့

ကြယ်က ...

အစ်ကိုမျက်နှာ ကြည်ကြည်လင်လင် ပြုံးနေတဲ့ အခိုက်နဲ့

တူတယ် ...

or

ဟိုးဘက်က မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ် ဖြစ်နေတဲ့ ကြယ်လေးကို

မြင်လား

အဲဒီကြယ်လေးက စိတ်ဓာတ်ကျ ဝမ်းနည်းနေတဲ့ အစ်ကိုလေ ...

လမင်းမိုမို

၈၉၅-၈၃

ထားခဲ့ရမှာ စိုးတယ်၊ လမင်းမိုမို၊ ရန်ကုန်။

စေတနာစာပေ၊ ၂၀၁၃

၂၈၈-၈၁ ၅ x ၇

(၁) ထားခဲ့ရမှာ စိုးတယ်၊

ဟော ... ကြည့်စမ်း ...

မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ် ကြယ်ကလေး ကြွေကျသွားပြီ ...

ဒီဘက်က တောက်ပနေတဲ့ ကြယ်လေးကတော့ ...

လင်းလက်မြို့ လက်နေလျက်ပဲ ...

စိတ်မညစ်ပါနဲ့ အစ်ကို ...

စိတ်ဓာတ်လည်း မကျပါနဲ့နော် ...

အစ်ကို မြန်မြန်ကြွေသက်မှာစိုးတယ် ...။

ချုပ်ခနဲ တံခါးဖွင့်သံ ...။

အခန်းငယ်ထဲမှာ ရှိနေသော လူစေတက်စေက ပွင့်ဟသွားတဲ့ တံခါးချုပ်အဝမှာ ခပ်တောင့်တောင့် ရပ်နေတဲ့ “ရိုးရာ” ကို ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာ လှည့်ကြည့်လိုက်ကြပါသည်။ ရိုးရာရဲ့တစ်ကိုယ်လုံးက တောင့်တင်းနေသည်။ မျက်နှာပြင်က ရေခဲတုံးတစ်တုံးကဲ့သို့။ မျက်လုံးအစုံက ပြူးကျယ်ခိုင်းစက်ကာ မျက်နှာတစ်ခုလုံးက သွေးဆုတ်ဖြူလျော်နေသည်။

“ရိုးရာ”

ပထမဆုံး အသံထွက်သူမှာ မမစပယ်။ မေမေသည် တသိမ့်သိမ့် ငိုရှိုက်နေသော မျက်နှာတစ်ခုလုံးကို ရိုးရာမမြင်အောင် နောက်ခိုင်းငုံ့ဖယ်ကာ စပယ်ပခုံး၌ မျက်နှာအပ်ထား၍ စပယ်က မေမေကို ထွေးဖက်ထားပါသည်။

“သား”

ဒုတိယအသံက ဖေဖေထံမှ ...။

“ရိုးရာ ... ညီလေး”

ရိုးရာနောက်မှ ပါလာကာ ခုထိလည်း ရိုးရာနောက်
ဘက်မှာ ရပ်နေလျက်ရှိသော ကိုရဲထံက တတိယခေါ်သံနှင့်အတူ
ရိုးရာပန်းနှစ်ဖက်ကို နောက်မှ ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“ရိုးရာ ... ညီလေး လာ၊ ကားပေါ်သွားထိုင်နေရအောင်”

“.....”

“လာပါ ညီလေးရာ”

ရိုးရာက ပန်းကိုရုန်းခါပြီး ကိုရဲရဲ့ချုပ်နှောင်မှုမှ
ဖယ်ထွက်လိုက်သည်။ ရှေ့ကို ခြေတစ်လှမ်းတိုးလိုက်ရင်း ...

“ဆရာကြီး ... ဆရာကြီး အခုပြောတာ အမှန်ပဲလား”

“.....”

ရိုးရာအသံက တုန်ယင်နေသည်။ မျက်မှန်အောက်က
ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်သော မျက်လုံးများဖြင့် ဆရာဝန်ကြီးက ရိုးရာ
ကို တည့်တည့်စိုက်ကြည့်ရင်း ...

“သား ... မောင်ရိုးရာ၊ ဆရာတို့ အဆိုးထဲကနေ အကောင်း
ဆုံးအနေအထားတစ်ခုရအောင် ကြိုးစားကြတာပေါ့။ ဆရာ
တို့ ဆေးပညာဘက်ကရော မိသားစုဘက်ကရော မင်းကိုယ်

တိုင်ကပါ အကောင်းဆုံး အခြေအနေဖြစ်အောင် ဆုံးဖြတ်
နေထိုင်သွားရမယ်၊ သား သိပ်ပြီးတော့လည်း စိတ်မထိ
ခိုက်ပါနဲ့၊ ညှိနှိုင်းတိုင်ပင်ကြသေးတာပေါ့”

“ကျွန်တော် သိချင်တာ တစ်ခုတည်းပါ ဆရာကြီး၊ ဆရာ
ကြီး ခုန ဖေဖေနဲ့ မေမေနဲ့ မမကို ပြောနေခဲ့တဲ့ စကား
က တကယ်လား၊ ကျွန်တော် ဒါပဲသိချင်တာ”

“.....”

“ခွဲစိတ်ဖို့ အန္တရာယ်ကြီးတယ်၊ မခွဲစိတ်ရင် လပိုင်းလောက်
ပဲ မျှော်လင့်ချက်ရှိတယ် ဆိုတဲ့စကားက အမှန်လား”

“သား ... ဖေဖေတို့ အေးအေးဆေးဆေးမှ တိုင်ပင်ကြတာ
ပေါ့၊ ခုလောလောဆယ်က သားလည်း သိပ်နေမကောင်း
ဘူး၊ အားနည်းနေသေးတယ်၊ အနားယူဦး သားရယ်၊
ကဲ ... မောင်ရဲ့ ရိုးရာကိုခေါ်သွား၊ အိမ်ပြန်ပို့နှင့်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ၊ လာ ... ရိုးရာ”

ရိုးရာက ကိုရဲ လာဆွဲတဲ့လက်ကို ရုန်းထွက်လိုက်
ပြန်ပါသည်။

“ဆရာကြီး ပြောပါ၊ ကျွန်တော့်ကို ပြောပါ၊ ကျွန်တော့်
အသက် နှစ်ဆယ့်သုံးနှစ်ထဲ ဝင်နေပါပြီ၊ အရွယ်ရောက်
ပါပြီ၊ ကလေးတစ်ယောက်လည်း မဟုတ်တော့ပါဘူး၊

ကျွန်တော့်အကြောင်းကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် သိခွင့်အရှိဆုံးပါ။ ဇုံဖိထားရအောင် ကျွန်တော် သူငယ်နှစ်စားလည်း မဟုတ်ဘူး၊ သက်ကြီးရွယ်အိုလည်း မဟုတ်ဘူးဗျ”

ရိုးရာအသံက ပြောရင်း ပြောရင်း ပေါက်ကွဲကျယ်လောင် မာဆတ်လာသည်။

“မောင်လေး ... လာပါ မောင်လေးရယ်၊ ကားဆီသွားရအောင်၊ ကိုရဲကလည်းကွာ၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီကို ...”

“ကိုယ် မသိလိုက်ဘူး စပယ်၊ ရိုးရာက အရင်ထွက်သွားနှင့်တာ၊ ကိုယ်က နောက်မှလိုက်ရှာပြီး နောက်ကလိုက်လာတော့ ဒီနားရောက်နေပြီ”

“မမ ဖယ်ပါဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကို အံသလို မဆက်ဆံနဲ့၊ ကျွန်တော် မကြိုက်ဘူး၊ သူငယ်နှစ်စားလို လာမလုပ်နဲ့ ဖယ်ဗျာ”

သူ့ကိုချုပ်ကိုင်တဲ့ လက်များကို ရိုးရာရဲ့တွန်းထိုး ရုန်းကန်ဖယ်ရှားမှုက ရုန်းရင်းဆန်ခတ်သဘော ဆန်လာရပါသည်။ ရိုးရာက ဆရာဝန်ကြီးအခန်းထဲ ခြေနှစ်လှမ်းစာလောက် ထပ်မံရှေ့တိုးဝင်လိုက်ပြီး ...

“ဆရာကြီး ... ကျွန်တော် တောင်းဆိုနေပါတယ်၊ ပြောပါ၊ ကျွန်တော် အဲရွယ်ရောက်ပြီးတဲ့ ကာယကံရှင်လူနာပါ”

“စိတ်အေးအေးထားပါ မောင်ရိုးရာ၊ လာပါ ... ထိုင်ပါဦးသား၊ ဆရာ အေးအေးဆေးဆေး ရှင်းပြပါမယ်”

“ကျွန်တော် အရှည်ကြီးလည်း ရင်ဆိုင်နားထောင်နိုင်စွမ်း ခုချိန်မှာ မရှိပါဘူး ဆရာကြီး၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်တော် မေးတာကို ဖြေပေးပါ၊ ကျွန်တော် ခုန ကြားလိုက်တာ ကျွန်တော့်အခြေအနေက ခွဲစိတ်ဖို့လည်း အန္တရာယ်ကြီးတယ်၊ ခွဲစိတ်မှုအောင်မြင်ဖို့ chance နည်းတယ်၊ မခွဲစိတ်ပဲထားရင်လည်း အသက်ရှင်နိုင်ဖို့ ကာလသက်တမ်းက လ၊ပိုင်းပဲရှိတော့တယ်ဆိုတာ ဟုတ်ပါသလား”

“ဆေးပညာသဘောက ပြောရတာ နူးညံ့သိမ်မွေ့ပါတယ် မောင်ရိုးရာ၊ ဒီရောဂါ အဆောက်အဦ ဆင်တူနဲ့ပဲ လူနှစ်ယောက် ဆက်နေနိုင်တဲ့သက်တမ်းချင်း အပ်ချမတ်ချမတူပါဘူး၊ ကာယကံရှင် life style တို့၊ ခန္ဓာကိုယ်တွင်း ဇီဝဖြစ်ပျက်မှု အသေးစိတ်မတူနိုင်သလို ယုတ်စွအဆုံး ကုသိုလ်ကံချင်းလည်း ခြားနားပါသေးတယ် သား၊ အဲဒါကြောင့် ဆရာတို့အနေနဲ့က အတိအကျ ပြောဖို့ဆိုတာတော့ ...”

“အတိအကျ မပြောပါနဲ့ ဆရာကြီး၊ ယေဘုယျပဲပြောပါ၊ ပျမ်းမျှသဘောပဲ ကျွန်တော် သိချင်ပါတယ်၊ ဆရာကြီးခုန ပြောတဲ့စကားက ကျွန်တော့်အခြေအနေမှန်ပဲလား”

ဆရာဝန်ကြီးက သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှုရှိုက်ရင်း...

“ဟုတ်တယ်သား ... အမှန်ပါ၊ ဒါပေမဲ့ ...”

“.....”

ရိုးရာက သူ့လက်ဝါးနှစ်ဖက်လုံးဖြန့်ကာ၍ ဆရာဝန်ကြီးစကားကို တားလိုက်ပါသည်။ တုန်တုန်ခိုက်ခိုက် ဖြစ်လာသော ခန္ဓာကိုယ်နှင့် ချွေးသီးချွေးပေါက်များစို့သီးလျက် မျက်ရည်လည်း လည်လာကာ ...

“အချိန် ဘယ်လောက်လဲ ဆရာကြီး၊ နောက်ထပ် ကျွန်တော် ဘယ်လောက်ပဲ အသက်ရှင်နိုင်တာလဲ၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပါ”

“ဒီအခြေအနေမျိုးမှာ တချို့က ရှစ်လ၊ ဆယ်လ ဆိုပေမယ့် တချို့ကလေတော့လည်း နှစ်နဲ့ချီသွားတဲ့အထိ”

“သား”

“မောင်လေး”

ဝုန်းခနဲ လှည့်ထွက်ကာ စပယ်နှင့် ကိုရဲကို တိုးတိုက်သွားတဲ့အထိ ကမူးရှူးထိုး ဝရန်းသုန်းကား ထွက်ပြေးသွားသော ရိုးရာနောက်မှ စပယ်ရော ကိုရဲပါ အပြေးအလွှား လိုက်သွားကြပါသည်။ မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်ယဉ်ယဉ်ရဲ့ ကြေကြေကွဲကွဲ ငိုရှိုက်သံက အခန်းထဲမှာ နာကျင်စရာကောင်းအောင် ပျံ့လွင့်ကျန်ရစ်သည်။

“ရိုးရာ”

“မောင်လေး”

နောက်က ဒေါ်သံ ပြေးလိုက်သံတွေကို ရိုးရာ အာရုံမရှိ။ သူ့အာရုံထဲမှာတော့ ခြောက်လ ... ရှစ်လ ဆိုတဲ့အသံတွေ ဆူညံပဲ့တင်ထပ်နေသည်။ ခေါင်းတစ်ခုလုံး ချာချာလည်ကာ ပေါက်ကွဲထွက်မတတ် ပူလောင်ဆူပွက်နေပြီး မြင်ကွင်းတွေကိုလည်း ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မမြင်နိုင်တော့ပါ။ မြင်ကွင်းအားလုံးက ရောထွေး ယိမ်းထိုး ဖရိုဖရဲ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသည်။

သူ့ကိုယ်သူ ပြေးနေတယ်လို့ပင် မထင်နိုင်အောင် လူကပေါ်ပြီး လွင့်နေသလို ဟာတာတာကြီး၊ ဘာကြောင့်လဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီအဖြစ်အပျက်က သူ့ကိုမှလဲ ...။ သူ့မှာ ဘာအပြစ် ဘာအမှားအယွင်း ရှိလို့လဲ။ ရက်စက်လိုက်တာ။ ကံတရားက ဘာကြောင့် အဲသလောက် ရက်စက်ရတာလဲ။

ရိုးရာရဲ့ခြေလှမ်းများသည် ဦးတည်ချက်မဲ့ကာ ဆေးရုံဝင်းရဲ့ကားလမ်း၊ မြက်ခင်းစိမ်း၊ ပန်းခြံ အားလုံးကို ပရမ်းပတာကျော်ဖြတ်ပြေးလွှားနေသည်။ ရှေ့မှာ မန်းချုံတွေ့လျှင် တစ်ဖက်ချိုးလိုက်သည်။ ရှေ့မှာ သစ်ပင်ငယ်ခံနေလျှင် တစ်ဖက်ကွေ့လိုက်သည်။ ဝင်းတစ်ခုလုံးထဲ ရမ်းသမ်းကာ ဘယ်နေရာကိုရယ်မဟုတ်

မသိနိုင်အောင် စိတ်တွေတုန်လှုပ်ပေါက်ကွဲ ဝမ်းနည်းချည်နဲ့ ကာယကုန်းမရ။

ဝန်ခံပါသည်။ သူ ကြောက်လည်းကြောက်သည်။ ဝမ်းလည်းနည်းသည်။ ယုံလည်းမယုံချင်။ အကျယ်ကြီး အော်ငိုလိုက်ချင်သည်။ သူ့မှာ လှပတဲ့အနာဂတ်တွေ၊ မျှော်လင့်ချက်တွေနဲ့လေ။ ဘဝမှာ တက်ကြွပျော်ရွှင်နေတာလေ။ ဘာတစ်ခုမှ စိတ်အနှောင့်အယှက် စိတ်ညစ်စရာမရှိတဲ့ ဘဝလေ။

“မောင်လေး ... ရပ်ပါ ... ရပ်ပါ”

နောက်က စပယ်ရဲ့အော်ဟစ်ခေါ်ငင်သံကလည်း ငိုရှိုက်သံစွက်လျက်။ ကျယ်ဝန်းသော ဤဆေးရုံဝင်းကြီးထဲမှာ ဝိုးချဲ့ကို သူနာပြုကတန်းကာ လေညင်းခံနေသူ လူနာမျိုးလည်းရှိ နေရိပ်ခုံတန်းလေးမှာ စကားစမြည်ပြောနေသော လူနာတစ်ချို့လည်းရှိ၊ လူနာကြည့်ရန် သတင်းမေးရန်လာသော ဧည့်သည်တွေလျှောက် ဝင်လာတာမျိုးလည်းရှိ။ ရှိသမျှလူတွေသည် ရှေ့က ကမူးရှူးထိုး ပြေးနေသော ရိုးရာနှင့် နောက်က စိုးရိမ်တကြီး ပြေးလိုက်နေသော စပယ်တို့ဇနီးမောင်နှံကို အံ့အားတသင့် ခေါင်းလှည့်ငေးမောနေကြလေသည်။

“ကိုရဲ ... မိအောင်လိုက်ပါ ... လိုက်ပါ၊ ကားလမ်းမထွက်သွားဦးမယ်”

စပယ်က နောက်မှာကျန်နေရစ်ကာ ကိုရဲကတော့ မိလုမီခင်ပါလာသည်။ သို့သော် ဇောဟုန်တစ်ခုကပ်ကာ ရမ်းသန်းပြေးနေတဲ့ ရိုးရာကို ဆွဲယူဖမ်းချုပ်လောက်အောင်တော့ မမီ။ ရုတ်တရက် ရိုးရာက ဆေးရုံရဲ့ကားအဝင်လမ်းပေါ် ဖျတ်ခနဲပြေးတက်ကာ ဝင်လာနေသောကားတွေနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဖြစ်သွားပါသည်။

ပြေးရှိန်ကတော့ ရပ်မသွား။

“မာမီ”

“ပြော သမီးလေး”

“ဒက်ဒီက အလွမ်းမွေးနေ့ကျရင် iphone5 ဝယ်ပေးမယ်လို့ ပြောတယ်”

“ဟုတ်လား ... သမီး ပျော်နေတယ်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အလွမ်း ပျော်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒက်ဒီကို မာမီ ပြောပေးပါလား”

“ဘာပြောရမှာလဲ သမီး”

“iphone5 ဝယ်ရင် ကိုးသိန်းလောက်တော့ ပေးရမှာပေါ့၊

ဖုန်းဝယ်မပေးပဲ ကိုးသိန်းပဲ ပေးပါလားလို့”

ဒေါ်နုနုငယ်က အလွမ်းဘက် ငဲ့ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“သမီးက ပိုက်ဆံကိုးသိန်း ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ”

“အဟင်း ...”

အလွမ်းက ကားကို ဆေးရုံဝင်းဘက် ချိုးကွေးလိုက် ပါသည်။

“ပြီးမှပြော သမီးလေးရယ်၊ ဘေးကြည့်မောင်းဦး”

ဆေးရုံဝင်းထဲ အဝင်ကားလမ်းက ဖြူးဖြူးရှင်းရှင်း ကြီးမို အလွမ်းက အရှိန်သိပ်မလျှော့ဘဲ မှန်မှန်ပဲ မောင်းဝင်လိုက် ပါသည်။ မာမီကို စကားပြန်ဖို့ ပါးစပ်လေး ဖွင့်ဟရုံရှိသေး အလွမ်းကားရှေ့ ကားလမ်းပေါ်ကို ဘေးတစ်ဖက် မြက်ခင်းစပ်မှ လွှားခနဲ ပြေးဝင်လာသူကို ရုတ်တရက်မြင်ကာ ...

“အမေ”

အလွမ်းက အလန့်တကြား အော်ရင်း ကားကိုဒက် စတော့ နင်းချလိုက်ရပါသည်။ ပြေးဝင်လာသော လူရွယ်သည် အလွမ်းရဲ့ကားကို ရုတ်တရက်ကြီးမှ မြင်လိုက်ပုံနှင့် လက်နှစ်ဖက် ဆန့်တန်းကာ ယောင်ယမ်း၍ ကားဦးဘောနက်ကို အတွန်း၊ အလွမ်းကလည်း တိခနဲ အရှိန်အရပ်၊ လူရွယ်က ကားဘောနက် ပေါ် လက်ဆန့်တန်းကာ မှောက်လျက်ကြီးပုံစံနှင့် ငြိမ်သက်သွား လေသည်။

“ဘုရား ... ဘုရား ... ဘုရား”

“မာမီ ... မတိုက်မိဘူးထင်တယ်၊ မတိုက်မိဘူး ထင်တယ် နော်”

“ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ်၊ မတိုက်မိပါဘူးထင်တယ်၊ သမီး စိတ်အေးအေးထား၊ မာမီ ဆင်းကြည့်လိုက်မယ်”

“ရိုးရာ ... ရိုးရာ”

ချက်ချင်းပင် နောက်ထပ် အမျိုးသားတစ်ယောက် ကားဆီရောက်လာကာ ဘောနက်ပေါ် မှောက်လျက်ကြီး ငြိမ်နေ သော လူရွယ်ကို ဖေးကူဆွဲထူ လှုပ်ယမ်းခေါ်ဝင်နေလေသည်။

“ရိုးရာ ... ညီလေး”

အလွမ်းရဲ့ရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ် တုန်လာသည်။ ကားပေါ်က မာမီပြေးဆင်းသွားပြီ ဖြစ်ပေမယ့် အလွမ်းလည်း ဘယ်လိုမှ ငြိမ်မနေနိုင်ဘဲ ဝုန်းခနဲ တံခါးဖွင့်ဆင်းလိုက်ပါသည်။ ရင်ဘတ်လေးကို လက်နှစ်ဖက်လုံးနှင့်ဖိကာ ...

“ဘာဖြစ်သွားလဲဟင်၊ ဘာဖြစ်သွားလဲဟင်၊ ကျွန်မ မတိုက် မိပါဘူးနော် ... နော်”

“ရိုးရာ”

ကိုရက် ကားပေါ်က ဆင်းလာသော သားအမိကို မကြည့်အား။ ရိုးရာကိုသာ လှုပ်ယမ်းခေါ်နေပါသည်။

“အား ...”

ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင် ပေါက်ကွဲသော အသံနက်ကြီးနှင့် အော်ဟစ်လိုက်တဲ့ အသံကြောင့် အလွမ်းမှာ လိပ်ပြာလွင့်မတတ်ပင် လန့်သွားရပါသည်။ ကားနဲ့တိုက်မိမိချင်း တုန်းက ဘာမှမအော်ဟစ်ဘဲ ခုမှထ၊အော်လိုက်၍ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိအောင်လည်း ထူပူထိတ်လန့်သွားကာ ...

“မာ ... မာမိ”

မာမိက အလွမ်းထံ အပြေးလာကာ အလွမ်းကိုယ် ခန္ဓာလေးကို ဖက်ထားလိုက်ရင်း ထိုလူနှစ်ယောက်ကိုသာ မျက်လုံး အဝိုင်းသွား ပါးစပ်အဟောင်းသွား ငေးစိုက်ကြည့်နေမိ၏။ အသံ ကျယ်ကြီးနှင့် “အား” ခနဲ ထ၊အော်လိုက်တဲ့ ကောင်ကလေးသည် တကယ်တော့ နာကျင်လို့ အော်ဟစ်တာမျိုးမဟုတ်ဘဲ သူ့ဟာသူ ပေါက်ပေါက်ကွဲကွဲ ထ၊အော်တာဆိုတာကို နောက်ဆက်တွဲကပ်ပါ လာသော အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ငိုကြွေးသံကြောင့် နားလည်လိုက်မိ သလိုရှိသည်။

ဘယ်ယောက်ျား လူရွယ်မှတော့ နာကျင်ဒဏ်ရာ ကြောင့် ဤသို့ပေါက်ကွဲကာ ချုံးပွဲချ ငိုကြွေးမှာ မဟုတ်။ ငိုကြွေး ရင်းက ရိုးရာသည် ကားရဲ့ဘောနက်ကို လက်သီးဆုပ်နှင့် တဖုန်း ဖုန်း ထုနှက်လေသည်။

“ရိုးရာ ... ညီလေးရာ၊ အဲသလို မလုပ်ဝါနဲ့ကွာ၊ လာ ... လာ ... ကိုယ်တို့ အိမ်ပြန်ကြစို့၊ အိမ်မှာ ညီလေး နားလိုက်ပါ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ... ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်တော်က အဲလိုဖြစ်ရ တာလဲ၊ မဖြစ်နိုင်တာ၊ ကျွန်တော်က လူကောင်းကြီးပါ၊ မယုံဘူး ... လုံးဝမယုံဘူး”

ရိုးရာနှုတ်မှ ပလုံးပထွေး အော်ဟစ်ရေရွတ်သံများ ကို နားထောင်ရင်း အလွမ်းတို့သားအမိ တစ်ယောက်ကို တစ် ယောက် လန့်ရှိန်မပြယ်ဘဲ ဖက်ထားမိကြဆဲပင် ရှိသည်။

“ညီလေး ... ဒါ သူများကားလေ ... နော်၊ လာ ... လာ ... ကားဆီ ပြန်ရအောင်”

ကိုရဲက အလွမ်းတို့သားအမိကို ငဲ့ကြည့်ကာ ...

“တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ ... ခောရီးပါ”

“အို ... ကိစ္စမရှိပါဘူး ... ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ သူ ... သူဘာမှ တော့ ဖြစ်မသွားဘူး မဟုတ်လား”

“ကားနဲ့ထိလိုတော့ ဘာမှမဖြစ်ဘူး ထင်ပါတယ်၊ ညီလေး ရိုးရာ၊ ထိခိုက်မိသွားသေးလား”

ရိုးရာသည် ပူလောင်ဆူပွက် ပေါက်ကွဲ ယူကျုံးမရ နေသော သူ့စိတ်ကို ဘယ်လိုမှ အရှိန်သတ်လို့မရ။ ကားဘောနက် ပေါ် အရပ်ကြီးပြတ်ကြီးလို မှောက်နေမိရာမှ ဝုန်းခနဲ လက်ထောက် ထ၊ရပ်လိုက်ပါသည်။ သူ့နဘေးက သားအမိနှစ်ယောက်ထံ နီရဲ သောမျက်နှာ မျက်ရည်လည်ရွဲတို့နှင့် စူးစူးဝါးဝါး ကြည့်လိုက် ရင်း...

“အင်းတာ ဘယ်သူလဲ”

“ကျ ... ကျ ... ကျွန်မ ... ကျွန်မပါ”

“သားရယ် ... ဘာမှမဖြစ်ဘူး မဟုတ်လားဟင်၊ အန်တီ တောင်းပန်ပါတယ်ကွယ်”

“မင်းလား ... ကားမောင်းတာ”

လက်ညှိုးဆောင်ညွှန်မေးလိုက်၍ အလွမ်းက လန့်ဖျပ် ပခုံးလေးကျုံ့သွားရသလို ဒေါ်နုနုငယ်က အလွမ်းကို သူ့ခန္ဓာကိုယ် နောက်သို့ ဆွဲကွယ်ထားလိုက်ပါသည်။

“ဟုတ် ... ဟုတ်”

“မင်း ဘာဖြစ်လို့ အရှိန်နဲ့ဆောင်တိုက်ပြီး တစ်ခါတည်း သေအောင် မသတ်လိုက်တာလဲ”

“ရှင်”

“ပြောစမ်းပါ၊ ဘာဖြစ်လို့ အသေမတိုက်လိုက်တာလဲ”

“ဟို ... ဟို ... မ ... မတိုက်ရဲလို့ပါ၊ ခုကလည်း မတော် တဆပါ”

“မင်း ငါ့ကို တစ်ခါတည်း ပွဲချင်းပြီးသေအောင် တိုက် သတ်လိုက်ရမှာ သိရဲ့လား၊ မင်း နားလည်လား”

“ဟင့်အင်း ... နား ... နားမလည်ပါဘူး”

“တရိရိနဲ့ နောက်ထပ် လ၊ပိုင်းကျရင်သေမယ်၊ သေမယ် ဆိုတာကို သိသိကြီး ထိုင်စောင့်နေရမှာထက်စာရင် ဘာမှ

မသိလိုက်ဘဲ ဝုန်းခနဲ ဒိုင်းခနဲ သေလိုက်တာကမှ ပိုက် ကောင်းသေးတယ်”

ရိုးရာစကားကြောင့် အလွမ်းတို့သားအမိတစ်ယောက် ချက်နာတစ်ယောက် ဖျတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်မိပါသည်။ ဒီလိုကိုး။ နောက်မကြာခင် လပိုင်းအတွင်း သေတော့မည့်ရောဂါနှင့် လူနာ တဲ့လား။

“ညီလေးရာ ... စိတ်ကိုထိန်းမှပေါ့ကွာ၊ ဆရာကြီးပြောလိုက် တာကလည်း ကနေ့ နက်ဖြန် သေမှာမှ မဟုတ်တာကွာ၊ အချိန်တွေ ရှိသေးတာပဲ၊ ဒီအချိန်တွေကြားထဲ ငါတို့အများ ကြီး ကုသဖို့ မျှော်လင့်ချက် ရှိပါသေးတယ်ကွာ”

“အပိုတွေ ပြောမနေပါနဲ့ ကိုရဲရာ၊ ခွဲရင်လည်း သေဖို့များ တယ် ပြောတယ်၊ မခွဲရင်လည်း သေကိုသေမှာ အချိန်တန် ရင်၊ ဘာကို ဘယ်လိုကုမှာလဲ၊ ကျွန်တော့်ကို အဲလိုမဟုတ် မှန်း သိသိကြီးနဲ့ ပျားရည်နဲ့ဝမ်းမချပါနဲ့၊ ကျွန်တော် အရူးမဟုတ်ဘူးဗျ”

ကိုရဲက ခပ်ချောချော ပြောနေသော်လည်း ရိုးရာက တော့ ဒေါသစာကြီး ပေါက်ကွဲလျက်ပင်။

“ကောင်းပါပြီ ... ဘာမှမပြောတော့ပါဘူး ရိုးရာ၊ ဒါပေမဲ့ ကားဆီပြန်ကြစို့၊ ဒီကအန်တီတို့လည်း ဘုမသိဘမသိနဲ့ အားနာစရာ၊ လာ ... ညီလေး”

ရိုးရာက ကိုရဲ လှမ်းဆွဲကိုင်လိုက်သော သူတံတောင်
ဆစ်ကို ဆတ်ခနဲ ဆောင်ရုန်းပစ်လိုက်ပြီး၊ အလွမ်းတို့သားအမိဘက်
တစ်ချက် ဖျတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်ကာ သူ့ပါးပြင်က မျက်ရည်စ
တွေကို ခပ်ရှက်ရှက် ခပ်ကြမ်းကြမ်း ပွတ်သုတ်လျက် ချာခနဲ
ကျောခိုင်းလှည့်ထွက်သွားပါသည်။

“အန်တီ ... ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး သား၊ ရတယ် ... ရတယ် ... နားလည်ပါ
တယ်၊ ဒါ ... ဒါနဲ့ ... သားက မမယဉ် ... ဒေါ်ယဉ်ယဉ်ရဲ့
သမက်လားဟင်”

“ခင်ဗျာ ... ဟုတ်ပါတယ် အန်တီ”

“ဟင် ... ဒါ ... ဒါဆို ခုနကလေးက မမယဉ်ရဲ့သား
လား”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ”

“အို ... ဖြစ်မှဖြစ်ရလေကွယ်”

“အန်တီ ... ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး”

“အေး ... သား၊ သွားပါ ... သွားပါ”

ကိုရဲက ရိုးရာနောက်သို့ အမိပြန်ပြေးလိုက်သွားခဲ့
ပါသည်။

ဂျင်းဂျက်က ကျင်းပင်အပြာလေးနှင့် ကက်ပ်
ဦးထုပ်အဖြူလေး ဆောင်းထားသော အလွမ်းက လေဆိပ်အဆောက်
အဦထဲက ဆိုက်ရောက်သူတို့ကို ကြိုဆိုရန် နံကလေးတွေမှာထိုင်
ရင်းက မှန်ချပ်အတွင်းဘက်ကို လှမ်းမျှော်ကြည့်နေပါသည်။

ဟော ... လေယာဉ်ဆိုက်သွားပြီပဲ။

တဖွဲဖွဲ ဝင်ရောက်လာသော ခရီးသည်တို့ကို လှမ်း
ငေးကြည့်နေရာက အလွမ်းက ဆတ်ခနဲ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွား
ပါသည်။

“ဟော ... ဟော”

ထိုင်ရာက ထရပ်လိုက်ကာ အင်မီဂရေးရှင်းကောင်
တာတွေဆီ လှမ်းမြင်ရတဲ့ မှန်ချပ်ကြီး၌ နာခေါင်းလေးပြားအောင်
မျက်နှာဖိကပ်ပြီး အထဲကို စူးစူးရဲရဲ ကြည့်လိုက်ပါသည်။

ဝိုးချဲ့ကို တွန်းလာတဲ့ ကိုရဲရဲ၊ အရပ်ရှည်ရှည်ကို လှမ်းတွေ့နေရပြီ။ ဝိုးချဲ့လ်ပေါ် ပါလာတဲ့ ရိုးရာကတော့ ခပ်ကုန်းကုန်းနှင့် ဒူးပေါ်တံတောင်ထောက်ကာ သူ့လက်ဝါးတစ်ဖက်က သူ့မျက်နှာကို ပြန်အုပ်ပြီး တစ်ဝက်တစ်ပျက် ကွယ်ထားသည်။ ဆွယ်တာဝါးပါး အစိမ်းပုပ်ရောင်လေးနှင့် လူက အနည်းငယ် ပိုပိုနီသွားတာ သိသာလေသည်။

အသက်တောင် ပါလာရဲ့လား ထင်ရအောင် တုတ်တုတ်မလှုပ် ငြိမ်သက်လျက် ဘေးဘီလည်းမကြည့် အယ်မှမကြည့်။ သူ့ပုံကိုကြည့်ရတာ အားလျော့ ဆုတ်နစ်လှပြီ။

“တွေ့ပြီလား ... သမီး”

“ဟုတ် ... မေမေ၊ ဒီဘက်လာ ... ဒီနားကကြည့်”

ဘေးမလှမ်းမကမ်း အသံတချို့ကြောင့် အလွမ်းက ငဲ့ကြည့်လိုက်ပါသည်။ အန်တီဒေါ်ယဉ်ယဉ်နှင့် မမစပယ်။ ရိုးရာရဲ့မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်ယဉ်ယဉ်ရဲ့ မျက်နှာသည် ညှိုးချုံးနွမ်းဖတ်နေသည်။ နဂိုဖြူဝင်းစိုပြည်သော အသားအရေပေါ် ပေါင်ဒါကလေးမျှ ပင် တို့မထားနိုင်အား။ သို့သော် ရှိရင်းစွဲ လှပကျက်သံရေရှိမှုကိုတော့ မဖုံးမိနိုင်ပါ။

“အန်တီ ... မမ”

အလွမ်းက နေရာနည်းနည်းရွှေ့ဖယ်ပေးလိုက်ရင်း ခေါင်ငင်နှုတ်ဆက်သည်။

“ဟင် ... ဪ ... ညီမလေး”

မစပယ်က အံ့အားတသင့် ပြန်နှုတ်ဆက်ရင်း ...

“မေမေ ... ဒါ အန်တီဒေါ်နုနုငယ် သမီးလေ၊ မှတ်မိတယ် မှီလား”

“ဪ ... အင်း ... မှတ်မိတာပေါ့၊ ဟိုတလောက နုနု အိမ်လာတော့ သမီးလေးပဲ မောင်းပို့တာပဲဟာ၊ နာမည်လေးက ‘အလွမ်းပြေ’နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီ”

အလွမ်းက အပြုံးလေးနှင့် ဖြေလိုက်ပါသည်။

“အန်တီ နေကောင်းတယ်နော်”

“အင်း ... ဒီလိုပါပဲ သမီးလေးရယ်၊ နေကောင်းတယ် မကောင်းဘူး မပြောတတ်တော့ပါဘူး၊ ဒီလိုပါပဲ”

အလွမ်းက ရင်ထဲ တော်တော်စိတ်မကောင်းဖြစ်ကာ ဒေါ်ယဉ်ယဉ်လက်တစ်ဖက်ကို ဆုပ်ညှစ်အားပေးလိုက်မိပါသည်။

“သမီး တစ်ယောက်တည်းလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဘယ်သူ့လာကြိုတာလဲ သမီး”

“ဪ ... ဟို ... ပြန်လာတဲ့လူတစ်ယောက်ဆီက လူကြိုက်ပစ္စည်း ပါလာမှာကို ယူဖို့ပါ အန်တီ၊ လာကြိုတာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဪ ... အန်တီတို့က သားတို့ကို လာကြိုတာလေ၊ ဒီနေ့ ပြန်လာမယ်လေ”

“ဟိုမှာ ... ဟိုမှာ မေမေ”

စပယ်က သူ့အမေမြင်ရအောင် လက်ညှိုးညွှန်ပြလိုက်ပါသည်။ ရိုးရာရဲ့ဆေးစစ်ခရီးကို ရိုးရာရဲ့အဖေနှင့်အတူ ယောက်မဖြစ်သူ ကိုရဲပါ လိုက်ပါသွားခဲ့တာပါ။ အလွမ်းက ရိုးရာကို စင်ကာပူဆေးရုံကြီးဆီက ဘာများပြောလိုက်သလဲ၊ သတင်းသိချင်လှသော်လည်း မေးရမှာ အားနာဝန်လေး မမေးရက်သလိုရှိ၍ နှုတ်ခမ်းလေး တင်းတင်းစေ့ပြီး ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်ပါသည်။

နောက်မှပဲ ဗာဇိုကို ဖုန်းဆက်၍ပဲဖြစ်ဖြစ် သတင်းမေးခိုင်းရပါလိမ့်မည်။ ခုတော့ သူတို့ဖြေရမည့်အဖြေက မကောင်းသတင်း ဖြစ်နေခဲ့ရင် (မကောင်းသတင်းပဲဖြစ်ဖို့ကလည်း ရာခိုင်နှုန်းများနေတာမို့ပင်) လူကြားသူကြား သက်သောင့်သက်သာလည်း မရှိလှတဲ့နေရာမှာ အန်တီဒေါ်ယဉ်ယဉ် ဝမ်းနည်းပက်လက် ဖြေနေရဦးမှာကို မလိုလား။

“ငါ့သားလေး ပိန်သွားတယ်”

“အို ... မေမေကလည်း သိပ်မပိန်ပါဘူး၊ ရိုးရာက ကုပ်ကုပ်လေး ထိုင်နေတာမို့လို့ပါ”

“မျက်နှာလေးလည်း ချောင်ကျလို့”

ဒေါ်ယဉ်ယဉ်ကတော့ အဝေးက ငေးမောကြည့်ရင်း ဝမ်းပန်းတနည်းပင် မှတ်ချက်တွေ ချနေပါသည်။ အလွမ်းက ဒေါ်ယဉ်ယဉ်ကို တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ရင်း ...

“အစ်ကိုရိုးရာက အန်တီနဲ့ပိုတူတယ်နော်၊ ‘အန်တီလိုပဲ ချောတယ်၊ မမစပယ်ကတော့ အန်ကယ်နဲ့လည်းတူတယ်’

“ဒါကြောင့် မချောဘူးထင်တယ် ... ဟင်း ဟင်း”

“ဟင့်အင်း ... မဟုတ်ပါဘူး မမ၊ မမက အဖေချောတာလေးရော အမေချောတာလေးရော မျှယူထားတာပါ၊ ကိုရိုးရာကတော့ အန်တီနဲ့ကို ချွတ်စွတ်တူတာ”

“အဟင်းဟင်း ... ငါ့ညီမလေးက စကားတတ်တယ်၊ ဒါနဲ့ ညီမလေးလို့ခေါ်တာ ကြိုက်ရဲ့လား အလွမ်း၊ မကြိုက်ရင် ဆောရီးနော်”

အလွမ်းက ကက်ပိဦးထုပ်လေးရဲ့ ရှေ့ဘက်လျှာစွန်းကို တစ်ချက်ဆွဲငိုက်လိုက်ကာ မေးလေးပင့်၍ အသံမထွက်ဘဲ ရယ်ရင်း ...

“မမစပယ်က အလွမ်းကို Tom boy ထင်နေတာ ထင်တယ်”

“အင်း ... ဟုတ်တယ်၊ ဟိုတစ်ခါ အိမ်လာတော့လည်း ဒီလိုလေးပဲလေ၊ ဂျင်းဘောင်းဘီနဲ့ တီရှပ်လက်ရှည်လေးပဲ ဝတ်တာဆိုတော့ ဆံပင်လေးကလည်း ဘိုကေသာသာနဲ့မို့ မမက အဲလိုပဲထင်တာ”

“အဟင်း ဟင်း ... မဟုတ်ပါဘူး မမရဲ့၊ မိန်းကလေးစစ်စစ်ပါ ... အဟ်၊ ငယ်ငယ်ကတည်းကလည်း ဘောင်းဘီ ဝတ်တာ များတာရယ်၊ ပြီးတော့ အလွမ်းက အရမ်းပိန်တော့ မြန်မာဆန်ဆန်လေး ထဘီတွေ ဘာတွေဝတ်ရင် လုံးဝမလှဘူး၊ စာခြောက်ရပ်နဲ့တူတယ် မမရဲ့၊ အဲဒါကြောင့် နည်းနည်းပိုကြည့်ကောင်းမယ် ထင်သလို ဝတ်တာပါ ... အဟီး”

“ဘယ် ... မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ညီမလေးရယ်၊ မျက်နှာလေးက ဒီလောက် ဝင်းလက်နဲ့ပြီး ချောတာ၊ ဘာဝတ်ဝတ်ကြည့် ကောင်းမှာပါ”

“အဟင်း ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မမစပယ်၊ ဟော ... ဟော ... မမ ဟိုမှာ အစ်ကိုရိုးရာတို့ ဟိုဘက်ထွက်သွားပြီ၊ လပ်ဂျစ်စစ်ပြီးရင် ထွက်လာတော့မယ် ထင်တယ် မမ”

“ဟုတ်ပါရဲ့၊ လာ ... မေမေ၊ ထွက်လာမယ့် အပေါက်နားက သွားစောင့်နေရအောင်၊ ညီမလေး ... အလွမ်း ... မမတို့ သွားဦးမယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ ... ဟုတ်ကဲ့”

“သွားပြီ သမီး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီ၊ အန်တီ နေကောင်းအောင်နေပါနော်”

အလွမ်းက ထွက်ပေါက်ဘက် လျှောက်သွားတဲ့ သားအမိနောက်မှ မယောင်မလည်လေး လိုက်ပါသွားကာ ခပ်လှမ်းလှမ်းရောက်လျှင်တော့ ဆက်မလိုက်တော့ပါ။ ခပ်ကွယ်ကွယ်နေရာ တစ်ခုမှာရပ်လျက် မသိမသာကလေး လှမ်း၍တော့ ချောင်းကြည့်နေမိပါသည်။

ထွက်လာကြတဲ့ ခရီးသည်တွေထဲမှာ များသောအားဖြင့်က ဆွေမျိုး မိတ်သဟာဓိသားစုတွေ သူငယ်ချင်းတွေနှင့် ပြန်ဆုံတွေ့ရတာမို့ ပျော်ရွှင်အော်ဟစ် ဝမ်းသာနေကြတဲ့ သူတွေကများတာပါ။ ရိုးရာ၊ ကိုရဲ့နှင့် ဦးမြတ်ကိုတို့ သုံးယောက်မှာတော့ မျက်နှာသေတွေနှင့်ပါ။

ထွက်လာတဲ့ သုံးယောက်နှင့် ဆီးကြိုသူနှစ်ယောက်တို့မှာ တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက် စေ့စေ့မကြည့်ကြ။ ခပ်ရှမ်းရှမ်းမျှသာ ကြည့်ကြသည်။ ဒေါ်ယဉ်ယဉ်က ရိုးရာဇွဲဝါးပြင်

တစ်ဖက်ကို ငဲ့၍နမ်းလိုက်လေရာ ရိုးရာက ခေါင်းကိုတစ်ဖက်သို့
စောင်းငဲ့ကာ တိမ်းရှောင်လိုက်လေသည်။

ပျက်သွားတဲ့ ဒေါ်ယဉ်ယဉ်မျက်နှာက ခုပိုချစ်တော့
မည်ပုံနယ်။ အလွမ်း ရင်ထဲနှင့်ကာ အန်တီဒေါ်ယဉ်ယဉ်အတွက်
အလွန်အမင်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားရပါသည်။ သူတို့မိသားစု
ကို လေဆိပ်ခန်းမထဲက လူအတော်များများက စိတ်ဝင်တစား
အာရုံစိုက် အကဲခတ်နေကြပါသည်။ ဝိုးချဲ့နှင့်ထွက်လာတာမို့
လူနာတစ်ဦး ကျန်းမာရေးကိစ္စနှင့် နိုင်ငံရပ်ခြားက ပြန်လာတယ်
ဆိုတာကိုလည်း ရိပ်မိ သတိပြုမိကြပါသည်။

“မောင်လေး နည်းနည်း ပင်ပန်းလာတယ် ထင်တယ်၊
မေမေ လာ”

စပယ်က ဒေါ်ယဉ်ယဉ်လက်ကို အသာအယာ
ဆွဲကိုင်တွဲလိုက်ပါသည်။ ရိုးရာက ဘယ်သူ့ကိုမှမကြည့်။ သူ့ကို
လူတွေအာရုံစိုက်ပြီး ကြည့်ရှုနေကြတာ အပေါ်လည်း ကသိ
ကအောက် အနေခက် စိတ်တိုနေပုံရပါသည်။ မျက်နှာတင်းတင်း
ဟာ နိမ့်နိမ့်၍ စိတ်အနှောင့်အယှက်နှင့် ခက်ထန်နေသည်။

ရိုးရာရဲ့ခံစားချက်ကို အလွမ်း နားလည်ပါသည်။

သူ့ရဲ့ဘဝဟာ အညွန့်တလူလူတက်လျက် အရှိန်
တငြိုးငြိုး တောက်ပနေသောဘဝ။ စင်ကာပူ NUS တက္ကသိုလ်က

နေ Architecture နှင့် ဘွဲ့ရထားခဲ့တဲ့သူ။ သူ့ဖခင် ဦးမြတ်ကို
လုပ်ကိုင်နေတဲ့ ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းနှင့် တွဲစပ်၍ ကိုယ်စဉ်
အလုပ်ဝင်နေပြီ ဖြစ်တာပင် တစ်နှစ်ခန့် ရှိခဲ့ပြီ။ ဘဝကိုပျော်ရွှင်
တက်ကြွစွာ လှုပ်ရှားဖြတ်သန်းနေကာ ရွယ်တူသူငယ်ချင်းတွေ
အကြားမှာလည်း ထင်ပေါ်ကျော်ကြားသူ၊ မိန်းကလေးအသိုင်း
အဝိုင်းထဲမှာလည်း မျက်နှာပွင့်လန်းသူ။

သူ့ဘဝမှာ အနုတ်လက္ခဏာဆိုတာ ဘယ်အစိတ်
အပိုင်း ဘယ်ကဏ္ဍမှာမှ မကြုံရသေးတဲ့ သူတစ်ယောက်။ ရုတ်တ
ရက် မကြာမကြာ အပြင်းအထန် ခေါင်းကိုက်မှုနှင့် ဆေးစစ်လိုက်
တဲ့အခါ ဦးနှောက်မှာ ကျူးမာအလုံး။ အလုံးရဲ့တည်ရှိပုံ အနေ
အထားက ဦးနှောက်ရဲ့ အရေးကြီးအစိတ်အပိုင်းမှာ ဖိကပ်နီးစပ်
နေ၍ ခွဲစိတ်ရန် အခက်အခဲရှိခဲ့သည်။

ဒီမှာလက်လျှော့သလို အခြေအနေဖြစ်တော့ စင်ကာပူ
နိုင်ငံကို ရက်ရှည်ထွက်ကာ ဆေးရုံတက်ပြီး စစ်ဆေးကုသမှု ယူ
ပါသည်။ ရိုးရာ ဦးနှောက်ထဲမှ အစိုင်အခဲဟာ ကိုယ်တွင်းအင်္ဂါ
တစ်နေရာမှ ပျံ့ပွားလာတဲ့ ဒုတိယဆင့်ကင်ဆာကြိတ်။ တစ်နေရာ
ပြီး တစ်နေရာ နှုန်းမြန်မြန်နှင့် ပျံ့နှံ့ကူးစက်ပွားများနေပြီဖြစ်တဲ့
ကင်ဆာဆဲလ်တို့ကြောင့် ထိုအကြိတ်ကို ခွဲစိတ်ဖယ်ရှားဖို့ ဘယ်လို
မှ အခြေအနေမပေးခဲ့ပါ။

သူ့ရဲ့တက်ကြွထက်သန်နေမှုများကို ရိုက်ချိုးလိုက်သလို အခြေက ဆွဲလွှဲလိုက်သလို ရောဂါဝေဒနာရဲ့ လျှပ်တစ်ပြက် အလစ်အငိုက် တိုက်ခိုက်ခံလိုက်ရတဲ့အတွက် သူ့ဘဝသူ့ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် စိတ်ဓာတ်ကျဆင်း ဆုတ်နစ်သွားရှာရတာပင်။

ရိုးရာရဲ့မျက်စိထဲမှာ မြင်မြင်သမျှဟာ အကျည်းတန်နေသလို အစစအရာရာဟာ မုန်းတီးစက်ဆုပ်စရာတွေလို ရုတ်ခြည်းပြောင်းလဲသွားခဲ့မှာ။ သူ့အခြေအနေမှန်ကို သူ့ကိုယ်တိုင် လက်သင့်မခံချင်ဘဲ အရာအားလုံးအပေါ် ဒေါသတကြီး ပေါက်ကွဲပစ်ဖို့ တာစူနေတဲ့ စိတ်အနေအထားကိုပင် စိတ်ကျန်းမာရေးဆရာဝန်နှင့် တိုင်ပင်ပြသဖို့ လိုအပ်လောက်တဲ့ အနေအထားအထိ ဖြစ်နေတာပါ။

ရိုးရာရဲ့ ပြောင်းလဲခက်ထန်သွားမှုအတွက် အဓိကအမေဖြစ်သူမှာ မျက်ရည်မဆည်နိုင်အောင် တံငိုငို တရယ်ရယ် ဖြစ်နေရရှာတာလည်း အလွမ်း သိထားရပါသည်။ အလွမ်းရဲ့အမေ ဒေါ်နုနုငယ်နှင့် ရိုးရာရဲ့အမေ ဒေါ်ယဉ်ယဉ်တို့ဟာ ငယ်စဉ်က အတန်းဖော်တွေ။ ကြီးပြင်းတော့ အလွန်ရင်းရင်းချာချာ မတွဲဖြစ်ကြပေမယ့် နီးစပ်ရာ အသိုင်းအဝိုင်းချင်း ဆက်စပ်မှုကြောင့် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မကြာမကြာကလေးတော့ အလှူအတန်းပွဲလမ်း စသဖြင့်မှာ ဆုံတွေ့ဖြစ်နေကာ အဆက်အစပ်မပြတ်ကြပါ။

မွေးဇာတိချင်းကလည်း တူကြတဲ့ အမေနှစ်ယောက် “.....”မြို့နယ်အသင်းမှာ ဘာလှုပ်ရှားမှုပဲရှိရှိ ဆုံတွေ့နေကျလည်း ဖြစ်နေရာ မစပယ်နှင့် ကိုရဲတို့ မင်္ဂလာပွဲကိုလည်း ဒေါ်ယဉ်ယဉ်က ဒေါ်နုနုငယ်ကို ဖိတ်ကြားဖြစ်ခဲ့ပါသေးသည်။ အဲဒီနောက် နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ်လောက် အကြောင်းအမျိုးမျိုးနှင့် ဆုံတွေ့ဖြစ်နေသေးကာ တစ်ယောက်အိမ်တစ်ယောက် ဝင်ထွက်လည်ပတ်တာမျိုးသာ မရှိခဲ့တာဖြစ်လျက် ခင်ခင်မင်မင် မှတ်မှတ်ရရရှိသော မိတ်ဆွေချင်း အဆင့်မှာ ရှိနေကြတာပါ။

ဟိုးတလောက ဆေးရုံဝင်းထဲ အမှတ်မထင် ဆုံမိကြသည်ကစ၍ ရိုးရာရဲ့အဖြစ်အပျက်ကို အလွမ်းတို့သားအမိ စိတ်မကောင်းခြင်းကြီးစွာ နားလည်ခံစားနိုင်ကာ သူတို့အိမ်ဆီ သတင်းမေး အလည်ရောက်ခဲ့ရပြီးပါပြီ။ အဲဒီတုန်းက ရိုးရာနဲ့တော့ မတွေ့ခဲ့ရ။ သူ့အခန်းထဲကနေ အပြင်မထွက်တဲ့ ရိုးရာဟာ အိမ်ရှိမိသားစုဝင်တွေကိုတောင် နေ့စဉ်နဲ့အမျှ အတွေ့ခံတာမဟုတ်။

သူတို့မိသားစု စင်္ကာပူနိုင်ငံက မိတ်ဆွေအချို့နှင့် ဆက်သွယ်ကာ ရိုးရာကို အပြင်ထွက်ဆေးကုဖို့ မျှော်လင့်ချက် မကုန်ခန်းပဲ ကြိုးစားခဲ့ကြပါသေးသည်။ ဒါကြောင့်လည်း ဦးမြတ်ကို ကိုရဲနှင့် ရိုးရာတို့ သုံးယောက် ထွက်သွားကြတာ။ မမစပယ်ကတော့ စိတ်ထောင်းကိုယ်ကြေ ဖြစ်နေတဲ့ မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်ယဉ်ယဉ်ကို စောင့်ရှောက်ရင်း ကျန်ခဲ့ပါသည်။

အခုတော့ ပြန်လာပြီ။

ဒီကြားထဲ အလွမ်းမေမေ ဒေါ်နုနုနု ဖုန်းဆက် သတင်းမေး၍ ဒီနေ့ ပြန်လာကြမည်ဆိုတဲ့ သတင်းအပြင် ဆေးရုံ တက် ကုသမှုခံယူခြင်းမပြုဘဲ စင်ကာပူဆေးရုံမှာ MRI ထပ်ရိုက် တာ၊ တခြားလိုအပ်တဲ့ စစ်ဆေးမှုတွေ ထပ်စစ်ဖြစ်တာ၊ ဆရာဝန် နှင့် ဆွေးနွေးရုံမျှ ဆွေးနွေးပြီး ဆေးစစ်မှတ်တမ်းတွေပဲ ယူဆောင် ပြန်လာခဲ့တယ် ဆိုတာတွေတော့ သိထား ကြားထား ပြီးပါပြီ။

ကုသမှု မခံယူခဲ့ဘူး ဆိုကတည်းက ကုသဖို့ အခြေ အနေ မပေးတာမျိုး ဖြစ်ဖို့လည်း ရာခိုင်နှုန်းအားဖြင့်တော့ ပါဝင် နေလိမ့်မည်။ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရပါသည် ကိုရိုးရာရယ်။ အရင် က လုံးဝမသိ မကျွမ်းခဲ့ဖူးပေမယ့် ဆေးရုံဝင်းထဲ ကိုယ့်ကားရှေ့ကို ဖြတ်ပြေးဝင်လာတဲ့ ပထမဆုံးအကြိမ် အဆုံမှာကတည်းက ဘယ် လိုပြောရမှန်းမသိတဲ့ ကရုဏာတစ်မျိုးနှင့် သူ့အပေါ်သနားကြင်နာ မိကာ သံယောဇဉ်ကြီးကလေးတစ်ပင် တင်းတင်းရစ်ရစ်ရတာပါ။

သူ့ကို အားပေးချင်တာ။ ဖေးမချင်တာ။

အဲဒါတွေကို ဘယ်လိုပေးရမယ်မသိ။ စာစစ်လောက လုံးကို ခုချိန်ခါမှာ အမည်းရောင်လွင်ပြင်ကြီးလို မြင်နေတဲ့ ရိုးရာ ရဲ့ အမြင်အတွေးတွေ ဖြူစင်ကြည်လင်လာအောင် ဘယ်လိုများ ကူညီရပါမလဲ။ သက်ရှိသက်မဲ့ အရာအားလုံးကို အမှန်းတရား

ဆွာ ပြည့်နက်နေတဲ့ သူ့စိတ်တွေကို နူးညံ့နွေးထွေးလာအောင် ဘယ်လိုများ ဆွဲဆောင်စည်းရုံးရပါမလဲ။

အလွမ်း အဆောက်အအုံ အပြင်ကို ထွက်လာချိန် ခုတော့ သူတို့အိမ်က ကားဒရိုင်ဘာက သူတို့ရပ်နေတဲ့ရှေ့သို့ ဆွှာခနဲ ကားထိုးဝင်လာခဲ့ပါပြီ။ သူတို့မိသားစု ကားပေါ်ကိုတက် ကြသည်။ ရိုးရာက သူ့ကိုဆွဲကူသူ လက်တွေကို ဖယ်ပစ်ကာ သူ့ဟာသူ ဝှီးချဲ့ပေါ်ကထ၍ ကားပေါ်တက်လိုက်ပါသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ ဝှီးချဲ့ပေါ်ကထတာ၊ ကားပေါ်တက် တာ စတဲ့ အပြုအမူတွေဟာ နည်းနည်းကလေးတောင် ချညံ့နဲ့နေ ဆွားနေခြင်းမရှိ။ စိတ်လည်းဆောင် စိတ်လည်းတုံ့နေတဲ့အတွက် ဆောင့်ဆောင့်အောင့်အောင့်တောင် ဖြစ်နေပါသေးသည်။

ဒီပရက်ရှင် အမျိုးအမည်စုံစုံ ရှိတဲ့ထဲက ရိုးရာမှာ နို့နေတဲ့ ဒီပရက်ရှင်ကတော့ ညှိုးချုံးဆုတ်နစ်သွားတဲ့ ပုံစံမျိုးထက် တစ်လောကလုံးကို မကျေမချမ်း ဒေါသတို့နှင့် တုံ့ပြန်သည့် ဒီပရက်ရှင် အမျိုးအစားဖြစ်သည်။

❖ ၃ ❖

“ဟေ့ကောင် ရိုးရာ၊ ထ၊ ကွာ ... ကန်စောင်းသွားရအောင်”

ရိုးရာက ဉာဏကို မှန်တေတေ ငဲ့ကြည့်လိုက်

ကာ...

“မင်း ရူးနေလား”

“ဟင် ... ကန်စောင်းသွားတာ ရူးတာလား၊ ငါတို့ ဟို အရင်ကလည်း ဒီလိုပဲ သွားခဲ့ကြတာပဲဟာ”

“ဟိုအရင်က ဟိုအရင်လေ၊ အခုကအခု၊ တူလား”

ရိုးရာရဲ့ ခပ်ပြတ်ပြတ်လေသံကြောင့် ဉာဏက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချရင်း ...

“ဘာကွာလို့လဲကွာ တူတူပဲဟာ”

“ဟေ့ကောင် ဉာဏ၊ ငါ ဒီလိုအခြေအနေနဲ့ ကန်စောင်းကို သွားပျော်နေစရာလား”

“ရိုးရာ ... မင်းအခြေအနေက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ၊ ခြေ အကောင်း လက်အကောင်း၊ ကောင်းကောင်းလျှောက်နိုင် သွားနိုင်တယ်၊ မသွားနိုင်တဲ့နေရာ မသွားသင့်တဲ့နေရာရယ် လို့ မရှိပါဘူးကွာ၊ မင်း အဲသလိုဖြစ်နေတာ ငါ အရမ်းစိတ် လေတာပဲ”

ဉာဏက ညည်းညူလိုက်ဆဲ အခန်းတံခါးဖွင့်ကာ ခင်းထိုက် ဝင်လာရင်း ...

“အား ... ခုမှ နေသာထိုင်သာ ရှိသွားတယ်”

သူ့ဗိုက်ကို သူ့ပွတ်ရင်းပြောကာ ခပ်လှမ်းလှမ်းက ခေါက်ခုတ်အလွတ်ပေါ် သွားပြီးလဲလျောင်းလိုက်ပါသည်။

“မင်းကိုစောင့်နေရတာ ဗိုက်တောင်အောင့်တယ်ကွာ၊ မင်း လည်း စားသင့်ပြီ ရိုးရာ၊ မနက်က ပေါင်မုန့်လေးတစ်ချပ် အိုဗာတင်းလေးတစ်ခွက်နဲ့ မင်းဗိုက်ထဲ ဘာရှိမှာလဲ၊ အစား စားမှ အားရှိမှာပေါ့၊ မင်းအမေက မင်းစားဖို့ ပြောဦးလို့ မှာလိုက်တယ် ရိုးရာ”

“အားရှိတော့ ငါက ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“ကျွတ် ... မင်းကလည်းကွာ၊ အားရှိတော့ ဘာလုပ်ရမှာလဲ ဆိုတော့ ဘာပြောရမလဲ၊ သက်ရှိသတ္တဝါလေကွာ၊ သက်ရှိ သတ္တဝါဆိုတာ အစားစားရမယ်၊ အီးပါရမယ်၊ ဘာလုပ်ရ မှာလဲ ဆိုရင်တော့ ငါလည်း မပြောတတ်ဘူး”

“ပြောတတ်ပါတယ် မင်းထိုက်ရာ၊ သတ္တဝါတွေ ဘာကြောင့် အစားစားကြသလဲ၊ ရှင်းရှင်းလေးလေး အသက်ရှင်သန်ဖို့ ပေါ့၊ အသက်ကြာကြာ ဆက်ရှင်သန်ဖို့ လိုအပ်တဲ့ မင်းတို့ စားကြ၊ ငါကတော့ စားလည်းမထူးဘူး၊ မစားဘူးမထူးဘူး။ မစားချင်လို့ မစားတော့ရော ဘာဖြစ်လဲကွာ”

မင်းထိုက်နှင့် ဉာဏ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် စိတ်ဓာတ်ကျကျ လှမ်းကြည့်မိကြပါသည်။ စိတ်လည်း မကောင်း ဘာပြန်ပြောရမလဲလည်း မသိပါ။ သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ ရိုးရာရဲ့အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်။ ရိုးရာသတင်းကို သိရချိန်မှာ နှစ်ဦးသား ယူကျုံးမရ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ခဲ့ကြပါသည်။

သိကာစ အစောပိုင်းရက်တွေက ရိုးရာက သူတို့နှစ်ယောက်ကို အတွေ့မခံပါ။ စင်ကာပူက ပြန်လာပြီးတဲ့နောက် ရိုးရာရဲ့မိဘ အစ်မတို့ကလည်း ရိုးရာကို ချောမော့နားချကာ သူတို့ကလည်း ဇွတ်အတင်း လာကြတဲ့အတွက် နောက်ပိုင်းမှာ အတွေ့ခံတာပါ။ ခုတော့ မင်းထိုက်နှင့် ဉာဏသည် ရိုးရာအိမ်မှာ ညအိပ်ဖြစ်တဲ့ရက် များပါသည်။ ရိုးရာ အနားမှာပဲ အချိန်ပေးရင်း ရိုးရာကို အထီးမကျန်အောင် စိတ်ဓာတ်ကျမှု လျော့ပါးအောင် တတ်နိုင်သလောက်တော့ အားပေးအဖော်ပြုနေကြတာပါ။

သို့ပေမဲ့ ရိုးရာက သိပ်တော့ပြောင်းလဲတည်ငြိမ်မလာခဲ့ပါ။ ရုတ်တရက်ထပြီး ဒေါသတကြီး ပေါက်ကွဲရင်လည်း ပေါက်ကွဲတတ်သလို စကားပြောဆိုတော့လည်း ဆတ်တီးဆတ်တောက်နှင့် အရာရာကို မကျေမနပ်ပင်။

ရိုးရာ ဘာပြောပြော ဘယ်လိုဆက်ဆံဆက်ဆံ သူတို့စိတ်ထဲ ဘယ်လိုမှ ဓွမ့မယူ။ ရံဖန်ရံခါတော့ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။ ဘဝမှာ အချိန်တာတိုတိုပဲ နေရတော့မည်ဆိုတဲ့ သူငယ်ချင်းကို သူ စိတ်ချမ်းသာရင်ပြီးရောဟုသာ ရင်နာနာနှင့် လိုက်လိုက်လျော့လျော့ နေပေးကြပါသည်။

သို့သော် ... သူတို့ဆန္ဒကတော့ ပျော်စေချင်သည်။ ရိုးရာကို သူ့အခြေအနေသူ့ ဇာညီတည်ငြိမ်ငြိမ် ကြည်ကြည်လင်လင် လက်ခံနိုင်ကာ နေရသလောက်အတွင်း ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ရွှင်ရွှင်ပျပျ ဖြစ်စေလိုတဲ့ဆန္ဒ ရှိကြပါသည်။

“မင်းလည်း အိမ်ထဲချည်း အချိန်အောင်းနေနေတာ စိတ်တွေငြီးစီး ဖြစ်နေမှာမို့ ပြောတာလေကွာ၊ နည်းနည်းစိတ်ရွှင်လန်းသွားတာပေါ့”

“ငါမှ မရွှင်လန်းချင်တာ၊ ရွှင်လန်းတော့ရော ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ မင်းတို့ဘာသာ သွားချင်ရင်သွားပေါ့ကွာ”

“ငါတို့က မင်းကိုခေါ်ပြီး သွားချင်တာလေ”

“ငါမှ မလိုက်ချင်ဘဲ”

“ပြီးရောကွာ ... ပြီးရော၊ မင်း စိတ်ချမ်းသာသလိုလုပ်”

“ဟေ့ကောင် ... အဲဒီစကား မပြောနဲ့ ဉာဏ”

“ဟင် ... ငါဘာပြောမိလို့လဲ”

“စိတ်ချမ်းသာသလိုလုပ် ဆိုတာမျိုး ငါ့ကိုလာမပြောနဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲကွာ၊ အဲဒီစကားထဲမှာ ငါ ဘာမှားတာပါ သွားလို့လဲ”

“ငါ့ကို စိတ်ချမ်းသာသလိုနေ၊ စိတ်ချမ်းသာသလိုလုပ် ဆိုတာမျိုး ပြောတာက ငါက ကြာကြာနေရတော့မယ့်ကောင် မဟုတ်ဘူး ဆိုတာကို ဆိုလိုတာ၊ နေရသလောက်လေး အတွင်း စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာ နေပါကွာဆိုတဲ့ သနား ကရုဏာသက်တဲ့လေသံ ထွက်နေတာ ငါ မကြိုက်ဘူး”

ဉာဏနှင့် မင်းထိုက်တို့ ရိုးရာကို ခပ်ငေးငေးသာ ကြည့်နေလိုက်မိကြပါသည်။ နည်းနည်းမှ စိတ်မဆိုးပါ။ စိတ်မ ကောင်းသာ အလွန်ဖြစ်မိပါသည်။ သူ့ခံစားချက်ကို သနားကရုဏာ နှင့်သာ စိတ်ထိခိုက်မိပါသည်။

“တူတူ ... တူတူ”

ဉာဏက သူ့ရှေ့စားပွဲစွန်းက သူ့ဖုန်းကို ကုန်းကာ လှမ်းယူလိုက်ပြီး ...

“ဟယ်လို”

“ဉာဏလား ... ချမ်းပါ”

“ဪ ... အင်း ...”

“အခု ဘယ်မှာလဲဟင်၊ ရိုးရာဆီ ရောက်သေးလား”

“ဪ ... ဟုတ်ကဲ့၊ ရောက်ပါတယ် တစ်ခါတလေ”

“တစ်ခါတလေမှ ရောက်တယ်ဆိုတော့ သူက ဉာဏတို့ကို ပါ ရှောင်ရှောင်နေတာလားဟင်”

“ဪ ... ဟို ... ရှောင်နေတာ ဆိုတာ ဘာကိုပြောတာလဲ မသိဘူး”

“ရိုးရာက ဖုန်းလည်း ပိတ်ထားတယ်လေ၊ သူ့အိမ်ဖုန်း ခေါ်တော့လည်း သူ့အမေက ခေါ်ပေးပါတယ်၊ သူက မပြောတာပါ၊ ချမ်းကို အဲသလိုရှောင်နေသလိုမျိုးပဲ ဉာဏ တို့ကိုပါ ရှောင်နေတာလားလို့ မေးတာပါ”

“ဘာအတွက် ရှောင်တယ်လို့ ထင်တာလဲဗျာ၊ ဘာကိုဆိုလို တာလဲ မသိဘူး”

ဉာဏက ရိုးရာကို တစ်ချက်ကြည့်ရင်း ထ၊ရပ်လိုက် သည်။ ရိုးရာရဲ့အိပ်ခန်းနှင့် တစ်ဆက်တည်း ဝရံတာဆီလျှောက် လာခဲ့ပါသည်။ သူပြောဆိုတာတွေကို တတ်နိုင်သလောက် ရိုးရာ မကြားစေလိုတာမို့ပင်။

ချမ်းမြေ့ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးဟာ ရိုးရာစိတ်ဝင်စားသော ရိုးရာချစ်သော ရိုးရာဖွင့်ပြောဖို့ နီးနီးကလေးသာ လိုတော့တဲ့ ကောင်မလေး။ ရိုးရာဖွင့်ပြောလျှင်လည်း ချမ်းမြေ့က ခေါင်းညိတ်ဖို့ပဲ သေချာသလောက်ဆိုတာ အပေါင်းအသင်း အသိုင်းအဝိုင်းထဲ နားလည်သိရှိနေကြတာပင်။

“ဉာဏရယ်... ဝေလည်လည် လုပ်မနေပါနဲ့၊ ချမ်း သတင်းတွေ အကုန်ကြားပါတယ်၊ ချမ်းလည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာပါ”

“ဘာသတင်းတွေလဲ မသိဘူး”

“ကျွတ် ... ဉာဏရယ်၊ ရှင်းရှင်းပြောလိုက်မယ်၊ ရိုးရာဒီမှာ ဆေးရုံတက်တုန်းက သူ့ကိုကြည့်ပေးတဲ့ သမားတော်ကြီးက ချမ်းတို့နဲ့ ဟိုဖက်ဒီဖက် အမျိုးတွေပါ၊ ချမ်းသိပြီးပါပြီ၊ သူ့သတင်းကြားပြီးပါပြီ၊ အရမ်းလည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာပါ”

“.....”

“သူက ဟိုတလောက ဘယ်သူ့မှ အတွေ့မခံဘူး၊ သူ့မိသားစုတောင် သူ့အခန်းထဲ ဝင်ခွင့်မပေးဘူး ဆိုတဲ့ထိ ချမ်း သတင်းကြားပါတယ်၊ သူ စင်ကာပူမှာ နောက်တစ်

ကြိမ်သွားထပ် စစ်ဆေးတာလည်း သိပါတယ်၊ ခုလည်း ဖုန်းပိတ်ပြီး အားလုံးကို အဆက်အသွယ် ဖြတ်ထားပေမယ့် ဉာဏတို့ မင်းထိုက်တို့နဲ့တော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တွေ့ဖြစ်မှာပဲထင်လို့ ဆက်လိုက်တာပါ”

“.....”

“ဉာဏ ... စကားတိုးတိုး၊ တိုတိုးပဲ ပြောနေပုံထောက်တော့ အခု ရိုးရာတို့အိမ်မှာများ ရောက်နေတာလား၊ ဟုတ်တယ် မို့လားဟင်”

“.....”

“အဲဒါဆို ချမ်း သူနဲ့ ခဏဖုန်းပြောပါရစေ”

“.....”

“ဉာဏ ... ခဏပဲ ရိုးရာနဲ့ စကားပြောပါရစေ”

“ချမ်းမြေ့ ... ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် မညာဘူး၊ ရိုးရာအိမ် ရောက်နေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ချမ်းမြေ့နဲ့ သူ ဖုန်းပြောမှာ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ဘယ်သူနဲ့မှ သူ ဖုန်းမပြောဘူး”

“ဪ ... သူ့ကို ချော့မော့တောင်းပန်ပြီး ဖုန်းပြောဖို့ ကူပြောပေးပေါ့ ဉာဏရယ်၊ ချမ်း သတင်းလည်း မေးချင်လို့ပါ”

“သတင်းလည်း မမေးနဲ့ဗျ၊ သူ့ကို သတင်းမေးတာ အဲဒီ အကြောင်း စကားစပ်ပြီး ဆွေးနွေးပြောဆိုတာ သူ မကြိုက်ဘူး”

“အဲဒါက အမှန်တရားပဲ မဟုတ်လား၊ သူ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ရင်ဆိုင်နိုင်ရမှာပေါ့”

“ခင်ဗျား ပြောနေတာက သီအိုရီပါဗျာ၊ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ရင်ဆိုင်လက်ခံနိုင်ရင် ကောင်းမွန်း အားလုံးသိတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ သူမှ ရင်မဆိုင်နိုင်တာ၊ ခုချိန်မှာ ဘယ်သူဘာပြောပြော သူ တစ်လောကလုံးကိုရော သူ့ဘဝကိုရော နာကြည်းနေတဲ့ အချိန်လေဗျာ”

“ဒါပေမဲ့ ချမ်းကို ပြောမလားလို့လေ”

“ဆောရီးပါ ချမ်းမြေ့ရယ် ... နော်၊ ရိုးရာကို ပုံမှန်ဖြစ်ဖို့ ကျွန်တော်တို့ ကြိုးစားနေပါတယ်၊ သူ နည်းနည်းပုံမှန်လေး စိတ်အနည်ထိုင်လာရင် ချမ်းမြေ့တို့နဲ့လည်း ဆက်သွယ် စကားပြောဖြစ်ဖို့ ကျွန်တော်တို့ ပြောပါ့မယ်၊ အခုက သူက ဘယ်သူ့ကိုမှ စကားမပြောဘူး၊ မဆက်သွယ်ဘူးလို့ သေချာပြောထားလို့ပါ”

“ဒါဆိုရင်လည်း ဒါပဲလေ ဉာဏ၊ ချမ်းမြေ့ ဖုန်းဆက်တာ ပြောပေးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဉာဏက ဖုန်းပိတ်ကာ ဝရံတာမှ ပြန်ဝင်လာသည်။

“ချမ်းမြေ့လား”

“အေး”

“ငါမပြောဘူးနော် ... ငါ မင်းတို့ကို သေချာမှာထားပြီးသား”

“အေးပါကွာ၊ အခု ဘယ်မှာခေါ်ပေးလို့လဲ၊ ငါသိပါတယ်”

“ဒေါက် ... ဒေါက်”

တံခါးခေါက်သံ ထွက်လာလေသည်။ ရိုးရာက စိတ်ရှုပ်သလို မျက်မှောင်ကုတ် ရှုံ့မဲ့သွားရင်း စိတ်တိုသံကြီးနှင့် ...

“ဘယ်သူလဲဗျာ”

“ရိုးရာ ... မမပါ”

“မလာနဲ့ဗျာ၊ အလကားနေရင်း လာခေါ်နေတာပဲ၊ ထမင်း မစားဘူး၊ လာမခေါ်နဲ့တော့ဗျာ”

“ခဏလေးပါ ရိုးရာ၊ ထမင်းစားခေါ်ဖို့ မဟုတ်ပါဘူး”

တံခါးက သော့ချပိတ်မထားပေမယ့် မမစပယ်က သူ့ဟာသူ ဖွင့်ဝင်မလာပါ။ အဲရင်ရက်တွေကတည်းက သူ မလိုလားပဲ ဝင်လာရင် ဒေါသတွေထွက် စိတ်တိုသောင်းကျန်းသော ရိုးရာကို မမစပယ်က လန့်လည်းလန့်ကာ စိတ်အနှောင့်အယှက်လည်း မပေးလိုတာကြောင့်ပါပင်။

“မောင်လေး ... ခဏ ဝင်မယ်နော်၊ မင်းအတွက် နာခံလာတယ်”

“အာ ... ဘာနာခံလဲ ... မလိုဘူး”

ဉာဏ်နှင့် မင်းထိုက်က ရိုးရာကို စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် ကြည့်ရင်း ...

“ဟေ့ကောင် ရိုးရာ၊ ဆရာဝန်ကြီးက လိုလို့ထားခိုင်းလို့ ဖြစ်မှာပေါ့၊ မင်းကလည်းကွာ၊ တံခါးဖွင့်လိုက်မယ် ... နော်”

“ဟား ... ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်ကွာ ဘာနာခံလဲ၊ ဘာနာခံမှ ငါ့အတွက် မလိုဘူး၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ် နေချင်ပါတယ်ဆိုနေမှ၊ သိပ်စိတ်ရှုပ်ဖို့ ကောင်းတာပဲ”

“ဒါ ... ကျန်းမာရေးကိစ္စလေ ရိုးရာ၊ မင်း ဘာဖြစ်လို့ ခေါင်းသိပ်မာနေတာလဲကွာ၊ လိုအပ်တာလေးတွေတော့ လုပ်ရဦးမှာပေါ့၊ မင်း အသိဉာဏ်ရှိတဲ့ သူတစ်ယောက်ပဲကွာ”

“ဘာထူးမှာမို့လဲ၊ ဟင် ... ပြောစမ်းပါ ဘာထူးမှာမို့လဲကွာ”

“လိုအပ်တဲ့ စောင့်ကြည့်ကုသမှု စောင့်ရှောက်ပေးမမှုလုပ်သင့်တာပေါ့ကွ”

“လုပ်လည်း တစ်နေ့ သေမှာပဲမို့လား”

ဉာဏ်နှင့် မင်းထိုက် သက်ပြင်းကြီးတွေသာ ရှိကံနေမိသည်။ ရိုးရာနှုတ်က “သေ” စကားထွက်လာလျှင် သူတို့ရှေ့ဆက်ပြောဆိုဖို့ အကျပ်ရိုက်သွားကာ စိတ်မကောင်းခြင်းကြီးစွာ အလျှော့ပေး နှုတ်ဆိတ်သွားတော့တာကို ရိုးရာကလည်း ကောင်းကောင်းသိနေသည်။

ဒီကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ဒီ“သေ” စကားလုံးကို သူတို့နှုတ်က မထွက်ရက်။ အတုံ့အလှယ် မဆွေးနွေးရက်။

“မောင်လေး ... ရိုးရာ တံခါးဖွင့်မယ်နော်”

“မဖွင့်နဲ့ဗျာ”

မင်းထိုက်က ထိုင်ရာကထကာ ...

“မင်းမလိုချင်လည်း ငြင်းလိုက်ပေါ့ ရိုးရာ၊ ရာ ... နော်၊ မမစပယ်ကို တံခါးတော့ ဖွင့်ပေးလိုက်မယ်၊ သူဝင်လာရင် မင်း မလိုချင်တာ ပြောလိုက်ပေါ့ ... ဟုတ်လား”

မင်းထိုက်က ပြောလည်းပြော အခန်းတံခါးကိုလည်း ဆက်ကိုင်ဘုလုည့်ဖွင့်ကာ ဆွဲပေးပေးလိုက်ပါသည်။ မင်းထိုက်နှင့်ဟလိုက်သော တံခါးမှ မမစပယ် ဝင်လာကာ မမစပယ်အောက်ပါးမှ တစ်စုံတစ်ယောက် ကပ်၍လိုက်လာသည်။ မင်းထိုက်နှင့် ဉာဏ်က အခန်းရဲ့ဟိုးအတွင်းဘက်ထောင့်က နှစ်ယောက် နိုင်ဆိုင်မှာမှာ သွားထိုင်နေလိုက်ကြပါသည်။

“မောင်လေး”

ရိုးရာက မမစပယ်ဘက် ပျတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်ရင်း နောက်က ကောင်မလေးကို အလိုအလျောက် မြင်လိုက်ပါသည်။ ဟင် ... နာခံလိုက်ပြီး။ နဂိုက စိတ်မကြည်သာရတဲ့ကြားထဲ ထို ကောင်မလေးပုံစံက တစ်စုံတစ်ရာ အမြီးအမောက် မတည့်သလို သူ့စိတ်ကို ပိုပြီးတိုသွားစေပါသည်။

“သူက ဘာလဲ”

“သူက နာမည်က အလွမ်းတဲ့ မောင်လေး”

ကျွတ် ...။ နာမည်ကိုက စိတ်ပျက်လက်ပျက် ရှိစေ လိုက်တာ။ ခုပဲ ချမ်းမြေ့ ဖုန်းဆက်ထား၍ လူက လွမ်းချင်ချင် ဖြစ်နေပါတယ်ဆိုမှ သူက “အလွမ်း” တဲ့။

“ဒါ ... နာခံတဲ့လား”

ရိုးရာက ကောင်မလေးကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့် ကာ မနှစ်မမြို့မေးလိုက်ပါသည်။ ကြည့်ဦးလေ ... လူပုံက။ နာခံဆိုရင် ထဘီနီလေးနဲ့ဖြစ်စေ ထဘီပြာလေးနဲ့ဖြစ်စေ အပေါ်က ရင်ဖုံးအင်္ကျီဖြူကလေးနဲ့ နာခံပုံတော့ ထွက်ရမယ် မဟုတ်လား။

ဒီကောင်မလေးကို ကြည့်ပါဦး။

တီရှပ်ဖြူပေါ်မှာ ရုပ်လက်ရှည်နီညိုကွက်လေးကို တံတောင်ဆစ်ထိ လက်ခေါက်ကာ ဝတ်ထားပြီး အောက်က

အရောင်မှိုင်း ဂျင်းဘောင်းဘီနှင့်။ ခေါင်းပေါ်မှာတော့ လူရည်ချွန် ဦးထုပ်လို့ ခေါ်သံကြားတဲ့ ခပ်ဝိုင်းဝိုင်းလေးမှာ အနားပတ်လည် လက်သုံးလုံးစာလောက် ထွက်နေတဲ့ ဂျိုးရောင်ဦးထုပ်လေးနှင့်။ ဆားအိတ်တစ်လုံးကို စလွယ်သိုင်းကာ လွယ်ထားလိုက်သေး သည်။

ဆံပင်က ဘိုကေ။ အသားက ဆွတ်ဆွတ်ဖြူကာ မျက်လုံးဝိုင်းစက်စက်ကလေးနှင့် အလွန်တရာ သွယ်လျ ပိန်ကပ် သော ခန္ဓာကိုယ် မိုးမိုးမတ်မတ်နှင့်။ ဘာလေးနှင့် တူမှန်းမသိ။ သူ့ကို အပြုံးကလေးစွက်၍ မျက်လုံးဝိုင်းလေးတွေနှင့် စိုက်ကြည့် နေပုံက “ဘာမှအားမငယ်နဲ့ ... ကျွန်မ ကူညီမယ်” ဆိုတဲ့ ရုပ်မျိုး ထွက်နေသည်။

“သူက နာခံတာထက် အင်း ... နာခံတော့ မဟုတ်ဘူး”

“နာခံမဟုတ်ရင် ဘာလဲ၊ မမကဘာလို့ နာခံလို့ ပြောသေး လဲ”

“အလွမ်းက ဆေးဝါးကျွမ်းကျင်တက္ကသိုလ်က ဘွဲ့ရထား တာပါ”

“အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ”

“ပြီးတော့ စိတ်ဓာတ်မြင့်တင်ရေး ပြန်လည်ထူထောင်ရေး နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ သင်တန်းတွေ တက်ထားတယ်”

“ဟား ... အဲဒါတွေက ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ ဘာကြီးတွေလဲ၊ စိတ်ရှုပ်ဖို့ ကောင်းလိုက်တာ၊ မလိုချင်ပါဘူး၊ နာစ်လည်း မဟုတ်ဘဲ ဘာကိစ္စ သူ့ကို ခုလိုခေါ်လာတာလဲ၊ အဓိပ္ပာယ် မရှိတာ”

“ကျွန်မ ကိုရိုးရာကို Physically Mantally ပြုစုစောင့်ရှောက်ပေးဖို့ လာခဲ့တာပါ”

တစ်ခွန်းဝင်ပြောလိုက်သော အလွမ်းကို ရိုးရာက မဲ့ခွဲ၍ကြည့်ကာ ...

“မ ... လို့ ... ပါဘူး၊ လုံးဝမလိုဘူး၊ ကဲ ... မင်းပြန်လိုက်တော့”

“အခုကတော့ ဒီနေ့အဖို့ အစ်ကိုကို မိတ်ဆက်တဲ့အနေနဲ့ပဲ လာတွေ့တာပါ၊ ဒီတော့ ခဏနေ ကျွန်မ ပြန်မှာပါ၊ အလုပ်သဘောအရ လာမှာက မနက်ဖြန်မှပါ”

“အလုပ်သဘောအရ လာရအောင် မင်းကို ဘယ်သူက အလုပ်ခန့်နေလို့လဲ၊ ဘယ်သူက လက်ခံလို့လဲ၊ မလာနဲ့၊ ဒီနေ့ ဒီကပြန်ရင် အပြီးပဲလို့ သတ်မှတ်ပြီး လုံးဝထပ်ပေါ် မလာနဲ့တော့၊ အိုကေနော်”

အလွမ်းက ပြုံးပြုံးကလေး ခေါင်းယမ်းလိုက်ရင်း ...

“ကျွန်မ နက်ဖြန် အလုပ်ဆင်းမှာပါ”

“မင်းကို ဘယ်သူက အလုပ်ခန့်လို့လဲ”

“အန်တီတို့ ... အန်ကယ်တို့ ... မမစပယ်တို့ ... ကိုရဲတို့ အစ်ကိုရဲ့တစ်မိသားစုလုံးက ကျွန်မကို ဒီအလုပ် လုပ်စေချင်ပါတယ်”

“နေပါဦး ... နေပါဦး၊ မင်းပြောနေတာ တစ်မျိုးပဲ၊ အခုဟာက ဒီလိုလုပ်ဖို့ မင်းက လာကမ်းလှမ်းတာလား၊ ငါ အဖေအမေက မင်းကို လိုက်ရှာငှားတာလား”

“မောင်လေး ... ကောင်းကောင်းပြောပါကွယ်၊ မောင်လေးကလည်း၊ ဖေဖေနဲ့ မေမေရော မမရော အလိုရှိတာပါ၊ အလွမ်းကလည်း မောင်လေးအကြောင်းကြားတော့ ကူညီစောင့်ရှောက်ချင်တယ်”

“ကျွန်တော့်အကြောင်းကြားတော့ ဆိုတာ ဘာအကြောင်းလဲ၊ ဘာကို ပြောတာလဲ မမ၊ နားမလည်ဘူး”

ရိုးရာ ကပ်ဖွဲ့တိုက် မေးနေတာကို စပယ်က ဖြေရခက်ကာ မျက်ခုံးလေးတွန့်ပြီး ရှုံ့မဲ့မဲ့လေး ဖြစ်လာသည်။ အလွမ်းက သွားလေးပါပေါ်အောင် ပြုံးရင်း ...

“အစ်ကိုအကြောင်းဆိုတာ အားလုံးပါ၊ အစ်ကို အခုဖြစ်နေသမျှ အားလုံးပါ၊ အခြေအနေတစ်ခုကို အစ်ကို လက်သင့်မခံနိုင်ဘဲ ဒီအဖြစ်အပျက်ကြီးကို ရန်လုပ်နေတာ၊ ခေါက်ကွဲ

နေတာ၊ မစားမသောက် လူတွေနဲ့မတွေ့ဘဲ နေနေတာ၊
စောစောပိုင်းရက်ကဆို အခန်းထဲ လူဝင်လာရင်တောင်
တွေ့ကရာနဲ့ ကောက်ပေါက်တာဆိုတဲ့ အထိ အစ်ကိုစိတ်
တွေ ခက်ထန်ကြမ်းတမ်းနေခဲ့တာ၊ အခုကိုပဲ အပြောအဆို
အတွေးအမြင်တွေ ဆန့်ကျင်ခွဲတိုက်နေတာ”

ဉာဏနှင့် မင်းထိုက် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်
ယောက်ကြည့်ကာ စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်လာသည်။ ဒီကောင်မ
လေးကလည်း ဘာတွေလျှောက်ပြောနေပါလိမ့်။

စပယ်သည်လည်း နီမြန်းလာတဲ့ ရိုးရာ မျက်နှာကို
ကြည့်ကာ အခန်းထဲက မြန်မြန်လစ်ထွက်ပြေးချင်တဲ့ပုံမျိုး ကျဉ်း
ကျပ် အနေရခက်လာပါသည်။

ရိုးရာနှင့် အလွမ်းက တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်
ယောက်မျက်လုံးများကို တစ်ယောက် စူးစိုက်ကြည့်နေကြပါသည်။
အလွမ်းက နားလည်ကြင်နာသော အပြုံးစွက်လျက် ညင်ညင်သာသာ
နှိုးနှိုးညှည့်။ ရိုးရာက တင်းတင်းမာမာ ခက်ခက်ထန်ထန်။ ခဏ
တိတ်နေပြီးမှ ရိုးရာက မခိုးမခန့် မထိမဲ့မြင် “ဟွန့်” ခနဲ တစ်ချက်
ရယ်သံပြုရင်း ...

“ကဲ ... ဆိုပါဦး ... ဒီတော့၊ ငါက အဲလိုဖြစ်နေတော့
ဘာဖြစ်လဲ”

“အစ်ကိုကို စိတ်ရောကိုယ်ပါ ပြန်ပြီးဖေးမ ထူထောင်ပေး
မှာပါ”

“မင်းက ! ဟာဟာ၊ မင်း အဲလိုဖေးမထူထောင်တော့ ငါက
ဘာဖြစ်သွားမှာလဲ”

“အစ်ကို အခြေအနေတစ်ခုကို တည်ငြိမ်ရင်ကျက်စွာ
လက်ခံသွားနိုင်မှာပါ”

“ဟား ... မင်းလို လက်တောက်လောက် မိန်းကလေးက
များကွာ၊ အဲဒီတော့ ဘာအကျိုးရှိမလဲ ပြော၊ ငါမသေတော့
ဘူးလား”

အလွမ်းက ရိုးရာကို စိုက်စိုက်လေး ငြိမ်ကြည့်နေရာ

မှ ...

“သေမယ့်သူက သေမှာပါပဲ အစ်ကို၊ အဲဒီသေခြင်းဆိုတာ
ကို အစ်ကို ခုလို ကြောက်လန့်ဆန့်ကျင်မနေဘဲ ရဲရဲဝဲဝဲ
တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် လက်ခံရင်ဆိုင်နိုင်အောင် ကျွန်မ အစ်ကို
ကို ကူညီစောင့်ရှောက်မှာပါ”

“ဘာ ...”

ရိုးရာ မျက်နှာက နီရဲခက်ထန်လာပါသည်။

“ငါက သေရမှာ ကြောက်နေတယ် ဟုတ်လား၊ တည်တည်
ငြိမ်ငြိမ် ရင်မဆိုင်နိုင်တဲ့ကောင် ဟုတ်လား၊ ဟိတ်တောင်မ

လေး ... မင်း အခု ထွက်သွား၊ ငါ့အခန်းထဲက အခုထွက်
သွားစမ်း၊ ခုချက်ချင်းထွက်”

ရိုးရာ အသံက ခံပြင်းခြင်း ဒေါသထွက်ခြင်းတို့နှင့်
တုန်ခတ်နေသည်။ အလွမ်းက ရိုးရာကို ငေးငေးလေး စိုက်ကြည့်
နေမိပါသည်။

၁၄

“အလွမ်း”

“ဟေ”

တံခါးကိုတွန်းကာ ချမ်းမြေ့ ဝင်လာသည်။ ချမ်းမြေ့
လက်ထဲမှာလည်း သူ့အိုင်ပက်လေး ပါလာပါသည်။ ခုတင်ပေါ်
မှောက်ကာ လက်ပံတော့တစ်လုံးနှင့် စာကြည့်မျက်မှန်လေးနှင့်
အလုပ်များနေသော အလွမ်းနံဘေး၊ ချမ်းမြေ့က ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း...

“နှင့် ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ”

“ငါ ဂူဂဲလ်မှာ ရောဂါတစ်ခုနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အကြောင်း
တွေ ရှာနေတာ ချမ်းရဲ့”

“နှင့်ပတ်ဝန်းကျင်က ဘယ်သူ ဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲဟင်
အလွမ်း”

“အဟင်း”

အလွမ်းက စာကြည့်မျက်မှန်လေးကိုဖြုတ်ကာ လူးလဲပြီး ထထိုင်လိုက်ပါသည်။ ချမ်းရဲ့လှပဝင်းစင်သော မျက်နှာလေးကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ပါသည်။ အဲဒီ ချမ်းမြေ့ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးနှင့် အလွမ်းတို့ အိမ်မိုးတစ်ခုအောက် အတူတကွ နေထိုင်ပြီး ကြီးပြင်းခဲ့ကြတာ ဆယ့်ငါးနှစ်ကျော်ခဲ့ပြီ ဖြစ်ပေမယ့် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အစေးမကပ် ကြည့်မရ မလိုအပ်ဘဲ အခေါ်အပြော မလုပ်ခဲ့ကြတာ အဲဒီဆယ့်ငါးနှစ်လုံးလုံးပါပဲ။

တကယ်တော့ ဘယ်လိုကြီးကြီးမားမား ပဋိပက္ခမှလဲရှိခဲ့သည် မဟုတ်ပါ။ သို့ပေမဲ့ ပတ်ဝန်းကျင် နှစ်ဖက်အမျိုးတို့ရဲ့ သွေးထိုးလှုံ့ဆော်မှုတို့က ကလေးအရွယ် လူမမယ် သူတို့နှစ်ဦး နားထဲ နားယောင်အမြစ်တွယ်စေခဲ့တာမို့ မြင်ကတည်းကပင် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အကဲစမ်းစမ်း ခပ်တန်းတန်း ဖြစ်ခဲ့ကြတာပါ။

ချမ်းမြေ့က ဒယ်ဒိုဘက်က ပါလာတဲ့သမီး။ အလွမ်းက မာမိုဘက်ပါလာတဲ့သမီး။ အသက်အရွယ်ချင်းကလည်း လပိုင်းသာခြားပြီး မတိမ်းမယိမ်း။ သူက ငါ့ကိုကြောမလား စီးမလား ဗိုလ်ကျမလား နိပ်ကွပ်မလား ဘိုက်ခိုက်မလားဆိုတဲ့ မလိုလားအပ်သော ကြိုတင်သံသယတွေက ငယ်ရွယ်သူနှစ်ဦးရဲ့ စိတ်နှုတ်ကလေးတွေထဲ လေးပင် ဖိစီးစေခဲ့သည်။

ဒါကြောင့်လည်း မတော်လို့မရတဲ့ ညီအစ်မလို့သာ သတ်မှတ်လိုက်ရပေမယ့် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အမြဲပဲအကဲခတ်ကာ ကြောင့်ကြောင့်ကြကြနှင့် နှစ်နှစ်ကာကာ မရှိနိုင်ခဲ့ကြတာပါ။ ဆယ့်ငါးနှစ်တောင်။ တကယ်တော့ ဆယ့်ငါးနှစ်ဆိုတဲ့ အချိန်ကာလ အရှည်ကြီးဟာ နှမြောတသဖို့ ကောင်းလှပါသည်။

“ဒီမှာ”

“ဘာလဲ ချမ်း”

“ဦးထုပ်လေးတွေ ကြည့်စမ်း၊ Online shopping လုပ်လို့ရတယ်၊ အိမ်အထိလာပို့မှာ၊ နင်က ဦးထုပ်လေးတွေကြိုက်တတ်တယ် မဟုတ်လား”

အလွမ်းက ချမ်းမြေ့ဖွင့်ထားတဲ့ စာမျက်နှာမှ ဦးထုပ်ငုံလေးတွေကို သေချာကြည့်ရင်း ...

“ဟယ် ... နင့်ဟာတွေက အလှစားကြီးတွေ၊ ငါ့ပုံစံနဲ့ ဒီဦးထုပ်တွေ နင်ပဲ စိတ်ကူးထဲမှာ တပ်ကြည့်စမ်းပါဦး ချမ်းရယ် ... ဟီ ဟီ”

ချမ်းမြေ့က အလွမ်းရဲ့ဖြူရှင်းရှင်း မျက်နှာလေးကို ကြည့်လိုက်ပါသည်။

“စိတ်ကူးထဲ တပ်ကြည့်တော့ နင် အရမ်းလှမယ်ထင်တာ၊ ဒါကြောင့်မို့လို့ ငါ လာပြတာပေါ့”

အလွမ်းက အကြီးကြီးပြီးရင်း ရုတ်တရက် ချမ်းမြေ့
ကို ကျုံးဖက်လိုက်သည်။

“ချမ်း”

“.....”

အလွမ်း အပြုအမူကြောင့် ချမ်းမြေ့က ရုတ်တရက်
ဝမ်းနည်းသလိုလို ငိုချင်သလိုလိုကြီး ဖြစ်သွားပါသည်။

“ငါ အချိန်တွေကို နှမြောလိုက်တာဟယ် ... သိလား”

“.....”

“နင်ရော မနှမြောဘူးလား ချမ်း”

“အင်း”

ချမ်းမြေ့က သူနဲ့အလွမ်း ခုလိုဖက်ရမ်း ချစ်ခင်နေ
ထိုင်ပြုမူရတာမျိုး ထုံးစံအစဉ်အလာ မရှိ၍ အနည်းငယ် ရှက်တက်
တက် ဖြစ်လေသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ငါတို့နှစ်ယောက် လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၅ နှစ်ကတည်း
က ခုလို ချစ်ခဲ့ကြရမှာ၊ ငါ ပြန်စဉ်းစားလိုက်တိုင်း နင်နဲ့
ဒက်ဒီနဲ့ ငါ့အပေါ် ကောင်းခဲ့တာတွေချည်းပဲ စဉ်းစားလို့
ရတယ်၊ မကောင်းခဲ့တာ မရှိဘူး၊ ဒါတောင် ငါ အချိန်
တွေ ဖြုန်းခဲ့တယ်”

“ငါလည်း အတူတူပဲဟာ အလွမ်းရယ်၊ မာမိက ငါ့အပေါ်
အမေရင်းတစ်ယောက်လို ကောင်းတယ် နင်လည်းမကောင်း
တာ ဘာမှမလုပ်ခဲ့ဘူး၊ ငါလည်း နင်အတိုင်းပဲပေါ့၊ ငါတို့
ချင်း အကဲခတ်သွေးတိုးစမ်းနေကြတာ အချိန်တွေပုပ်တယ်”
“ဟုတ်တယ်၊ ငါ အခုလေ အချိန်ဆိုတာဟာ ဆယ်နှစ်မှ
မဟုတ်ဘူး၊ တစ်နှစ်ပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်လပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ရက်
တည်းဖြစ်ဖြစ် အို ... တစ်နာရီလေးပဲဖြစ်ဖြစ်ဟာ အရမ်း
တန်ဖိုးရှိတယ်ဆိုတာ လူတွေ သိပ်သိစေချင်တာပဲ သိလား၊
ငါ အခုသတင်းကြားသလောက် ဝေဒနာသည်တွေ လူနာ
တွေကို သွားပြီးဖေးမနှစ်သိမ့်ပေးချင်နေတာ အဲဒါကြောင့်
လေ”

“ကဲပါ အလွမ်းရာ၊ ဒါတွေ ထားလိုက်၊ ဦးထုပ်တွေကြည့်
စမ်းပါ၊ နင် ဘယ်ဟာယူမလဲ၊ ငါဝယ်ပေးမလို့”

“တခြားဟာတွေ ရှိသေးလား”

ချမ်းမြေ့က နောက်စာမျက်နှာတစ်ခုကို Click
လုပ်ကာ ဖွင့်လိုက်သည်။

“ဒီမှာရော”

“အင်း ... အင်း ... ဒါတွေက တော်သေးတယ်၊ ရိုးရိုးလေး
တွေ”

“ဒါဖြင့်ဈေး”

“ဒါလေးရော၊ ဒီဟာလည်း မဆိုးပါဘူး နော်”

“နှစ်ခုယူ”

“အာ ... တစ်ခုပဲတော်ပြီပေါ့၊ နင့်ဦးထုပ်တွေက ဈေးကြီးတယ်၊ တစ်သောင်းကျော် နှစ်သောင်းနားတွေ ကပ်နေတာ၊ ငါ အခုဆောင်းတဲ့ ဦးထုပ်လေးတွေက လေးငါးခြောက်ထောင်လောက်ပဲ ပေးရတာတွေဟ”

“ဈေးနည်းနည်းများလည်း အသုံးတည့်တာပဲဟာ၊ နင် ကြိုက်တာပဲ၊ နင်က အပြင်ထွက်ရင် ဦးထုပ်လေးတွေ ဆောင်းနေကျပဲဟာ”

“ဒီတစ်ခု ယူမယ်ဟာ၊ အကွက်လေး ... မိုက်တယ်”

“နောက်တစ်ပတ် နင့်မွေးနေ့ရှိတာလေ၊ အဲဒီနေ့တော့ အမိရမှာ မဟုတ်ဘူးဟ၊ သူတို့ကို ငါဆက်သွယ်ပြီး မေးကြည့်တော့ နှစ်ပတ်တော့ အနည်းဆုံး ကြာမယ်တဲ့”

“ဘယ်တော့ ရရပေါ့ဟာ”

“ဒက်ဒီက နင့်ကို iphone5 မဝယ်ပေးသေးဘူးလားခုထိ”

ဟိုးအရင်က ဆိုရင်တော့ သူ့ကို ဒါဝယ်ပေးတယ်၊ ငါ့ကိုကျ မဝယ်ပေးဘူး ဆိုတာမျိုး၊ သူ့ဟာပိုကောင်းတယ် ငါ့ဟာ သိပ်မလှဘူး ဆိုတာမျိုး၊ အလွမ်းနှင့် ချမ်းမြေ့တို့ ကပ်ကပ်

တွက်တွက် တွေးဖြစ်ကြစမြဲပါ။ နှစ်ဦးအကြားမှာ ဖြူစင်သန့်ရှင်းသော မေတ္တာတရားဆိုတာ ရှိလာတော့လည်း သူတစ်ယောက်တည်း ရမှာကိုလည်း မနာလိုမရှိပြန်ပါ။

“ဒက်ဒီကို ပြောထားတယ်၊ iphone5 မဝယ်ပေးပါနဲ့လို့၊ ပေးနိုင်သလောက် မုန့်ဖိုးပိုက်ဆံပေးပါလို့၊ ငါလျှာချင်တာလေးတွေ ရှိတယ်ဟ၊ ငါစုထားတဲ့ ပိုက်ဆံက မရှိသလောက်နည်းနေပြီ ... အဟီး၊ လျှာလိုက်ရင် ဒက်ဒီလည်း ကုသိုလ်ရတာပေါ့”

“အင်း ... အဲဒါလည်း ကောင်းတာပဲ၊ နင်က စိတ်ကောင်းရှိတယ်”

“အာ ... အဲလိုမပြောပါနဲ့ ချမ်းရာ၊ ရှက်တယ်”

“အဲဒါ ရှက်စရာလားဟဲ့ ... နင်ကလည်း”

အလွမ်းက အပြုံးကလေးနှင့် ချမ်းမြေ့ရဲ့လက်ဖျားလေးကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း ...

“အဲလိုမဟုတ်ဘူး ချမ်းရဲ့၊ လောကကြီးမှာ လူတိုင်းလူတိုင်းပဲ အခြေခံစိတ်ကောင်း ရှိကြပါတယ်၊ စိတ်ကောင်းရှိတယ်ဆိုတာ ပြနိုင်ဖို့ သိနိုင်ဖို့ကလည်း အခြေအနေပေးဖို့လိုသေးတယ်၊ ဟမျိုးလူတွေကျတော့ ကိုယ်စိတ်ကောင်းရှိမှန်း ကိုယ့်ဟာကိုယ် သိနိုင်ဖို့တောင် အခြေအနေက

မပေးတာ ရှိသေးတယ်။ စိတ်ပုပ်တတ်တဲ့သူတောင် အမြဲ
တမ်း စိတ်မပုပ်ဘူး။ သူဟာ စိတ်ကောင်းရှိပါလားလို့
ဘေးလူက အမြင်ခံရဖို့ အတွက်ကျပြန်တော့လည်း အဲဒီ
လူမှာ လူခွန်အား စိတ်ခွန်အား ဥစ္စာခွန်အားတွေ လိုသေး
တယ်။ မပေါ်လွင်တာသာရှိတယ်။ လူတိုင်းစိတ်ကောင်းရှိ
ကြပါတယ်ဟာ အနည်းဆုံး ကိုယ့်ဘဝရဲ့အချိန်တော်တော်
များများမှာ စိတ်ကောင်းရှိဖူးကြပါတယ်”

ချမ်းမြေ့ကပြုံးကာ အလွမ်းပန်းကို ဖက်လိုက်ပါသည်။
“နင့်က စကားလည်း သိပ်ပြောတတ်တာပဲ၊ ငါဆိုရင်တော့
စကားမပြောတတ်တာနဲ့ပဲ ကိုယ့်ရင်ထဲက ဆိုလိုချင်တာတွေ
ပေါ်လွင်တယ်ကို မရှိဘူး။ ငါ သိပ်သေသေချာချာ မပြော
တတ်ပေမယ့် ငါ နင့်ကို ညီအစ်မအရင်းအတိုင်း ချစ်တယ်
ဆိုတာတော့ နင်သိနော်”

“အင်း ...၊ ငါလည်း နင့်ကို ပိုးဥတို့ ဘုံဘုံတို့နဲ့ အတူတူ
ချစ်တယ်”

ပိုးဥဆိုတဲ့ ညီမလေးနှင့် ဘုံဘုံဆိုတဲ့ မောင်ကလေး
တို့ဟာ ဒက်ဒီနှင့် မာမီတို့ရဲ့ ရင်သွေးသစ်လေးများမို့ ချမ်းမြေ့
နှင့်ကျတော့ အဖေတူအမေကွဲ၊ အလွမ်းနှင့်ကျတော့ အမေတူအဖေ
ကွဲ မောင်နှမလေးတွေပါ။

“ဟွန့် ... အဲဒါဆို နင် ချစ်တာထက်တောင် ငါကသာ
သွားပြီ၊ ငါက နင့်ကို ပိုးဥထက်ရော ဘုံဘုံထက်ရော ချစ်
တယ် သိရဲ့လား အလွမ်းရဲ့၊ ဟိုနှစ်ကောင်ကိုတော့
မျက်စိနောက်လွန်းလို့ အမြင်ကတ်တယ် ... ဟီဟီ၊ နင်နဲ့
ပဲ တည့်တာ”

“သူတို့က ကလေးတွေပဲဟာ ချမ်းရယ်၊ ဘာမှမှ သိပ်နား
မလည်တာ၊ ချစ်စရာလေးတွေပါ သနားပါတယ်”

“နင့်လောက် မချစ်ပါဘူး၊ နင့်လောက်လည်း မသနားဘူး
ဒါပဲ”

အလွမ်းက ပြောင်ချော်ချော်ရုပ်လေးနှင့် မျက်လုံး
လေး ထောင့်ကပ်ရင်း ...

“နင် ဒါပေမဲ့ ငါ့ကို နင့်ဘဲလောက်တော့ မချစ်ဘူး
မဟုတ်လား”

“ဘုရားရေ ... ဘယ်ကဘဲတုန်း မရှိပါဘူး”

“အဟက် ... အဟက်ဟက်၊ ဟိုးတစ်ခါက နင့်သူငယ်ချင်း
တွေ လာလည်ကြတုန်း နင်တို့ပြောတဲ့စကား နားစွန့်နား
ဖျားကြားတာပါဟယ်၊ ဟောလီးဝုဒ်မင်းသား ဂျော့ရှ်ဟာထံ
နက်ထိနဲ့ တူတယ်ဆိုပြီး နင်တို့ ဂျော့ရှ် ... ဂျော့ရှ်နဲ့ ထည့်
ပြောနေကြတာလေ”

“ဪ”

ချမ်းမြေ့ရဲ့အပြုံးလေးက မှေးမှိန်သွားရင်း ...

“အဲဒါ ငါ့ဘဲ မဟုတ်ပါဘူးဟယ်၊ ငါ့ကိုလိုက်နေတာပဲ ရှိပါသေးတယ်၊ ငါ အဖြေမပေးထားပါဘူး”

“ဒါပေမဲ့ နင် ပြောတဲ့ စကားတွေထဲမှာလည်း သံယောဇဉ် တွေ ပါနေပါတယ်ဟာ၊ သူတို့စတာကိုလည်း နင်ကျေနပ် နေတဲ့ပုံ သိသာပါတယ် ချမ်းရာ”

“ဒါပေမဲ့ ... သူနဲ့ငါ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးဟာ”

“ဒါဖြင့် နင်ကြိုက်တာ ဘယ်သူလဲ၊ ဒက်ဒီသူငယ်ချင်းသား ရာဇာ ဆိုတဲ့တစ်ယောက်ကိုလား”

“သူ့ကိုလည်း မကြိုက်ရသေးပါဘူး၊ သူတို့နှစ်ယောက်လုံးကို ငါ စဉ်းစားနေတုန်းပဲ ရှိသေးတာပါ၊ သူများကို လိုက်ပြော နေ၊ နင့်ဘဲကကော ဘယ်သူလဲဟင် အလွမ်း၊ ငါသိချင်လို့၊ ငါ့ကို ပြောပြစမ်းပါ”

အလွမ်းနှင့် ချမ်းမြေ့တို့ရဲ့ ရင်းနှီးချစ်ကြည်မှုကာလ ဟာ ခုမှ သုံးလေးလမျှသာ ရှိသေးတာဖြစ်တဲ့အတွက် အပြင် လောက အပေါင်းအသင်း သူငယ်ချင်းတွေကြားက အကြောင်း အရာတွေ ရင်ခုန်ဇာတ်လမ်းတွေကို တစ်ယောက်အကြောင်းတစ် ယောက် မသိပါ။

“မရှိဘူး၊ တကယ်မရှိတာပါ ချမ်းရဲ့၊ ရည်းစားတွေ ဘဲတွေမရှိသလို ငါ့ကိုကြိုက်တဲ့သူတောင် များများစားစား မရှိပါဘူးဟာ၊ ငါက နင့်လို လှလှပပလေးမှ မဟုတ်တာ ချမ်းရဲ့”

“အမယ် ... နင်က အရမ်းချစ်ဖို့ ကောင်းတယ်၊ နင့်ရုပ် လေးက အဆန်းလေး၊ မျက်နှာပေါ်မှာ စကားလုံးတွေ အဓိပ္ပာယ်တွေ အများကြီးရှိနေတဲ့ရုပ်၊ အလွမ်း ဆိုတဲ့အတိုင်း နင့်မျက်လုံးထဲမှာ အလွမ်းတွေ ရှိနေသလို ရုပ်လေးလေ”

“ဟား ဟား ... ရှာကြံချီးကျူးတတ်လိုက်တာ ချမ်းရယ်၊ ငါ့ပါးစပ်က တစ်ချိန်လုံး နားရွက်တက်ချိတ်မလို အမြဲပြီး နေတာကြီးများ”

“ပြီးတော့ ပြုံးနေတယ်၊ မျက်လုံးလေးတွေကတော့ လွမ်း နေတယ်”

ချမ်းမြေ့က အလွမ်းဘက်ကို တည့်တည့်လှည့်ကာ စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ပါသည်။ အလွမ်းက ထုံးစံအတိုင်း တောက် တောက်ပပလေး ပြုံးနေသည်။

“နင့်ကို ငါ ဟိုးအရင်တုန်းက ခုလို စေ့စေ့တောင် မကြည့်ဖူးဘူး၊ ဒါပေမဲ့ခုတော့ နင့်ကို ကြည့်လိုက်တိုင်း နင့်မျက်လုံးတွေကိုမြင်တိုင်း ငါပါလွမ်းလာတယ် သိလား

အလွမ်း၊ နင် ပြုံးနေတာကို မြင်နေရပေမယ့် ဘာလို့မှန်း မသိဘူး၊ ငါ အလွမ်းကို ခံစားရတယ်”

ချမ်းမြေ့က ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် အလွမ်းကို သိုင်းဖက် လိုက်ပါသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ရင်ချင်းအပ်ကာ ကျောပြင်တွေ ဆီ အပြန်အလှန် သိုင်းဖက်ထားကြလျက် ရင်ထဲမှာ တသိမ့်သိမ့် လှိုက်လှဲစွာ ခံစားနေရပါသည်။

ချစ်ခင်စိတ် မွေးမြူလိုက်တဲ့အခါ အကောင်းမြင်မိ လာတဲ့အခါ တစ်ဦးအပေါ်တစ်ဦး ထားရှိမိတဲ့ သံယောဇဉ်က ပိုမို တင်းကျပ်လိုက်လှလာခဲ့တာပါ။ ရင်ကို ကြည့်နူးပူနွေးမှု ပေးလာ ခဲ့တာပါ။ အကြာကြီး ဘာကြောင့် စိမ်းစိမ်းကားကား နေမိခဲ့ကြ သလဲဆိုတာ တွေးမိရင် အံ့သြစရာတောင့် ကောင်းနေပါသည်။

ကမ္ဘာကြီးက လှပနေသော်လည်း အလှကို ခံစား တတ်ဖို့လိုသည်။ လူတိုင်းမှာ ချစ်စရာကောင်းကွက်တွေ အများ အပြား ရှိကြသော်လည်း အချစ်ကို ခံစားတတ်ဖို့လိုသည် မဟုတ် လား။

“ထွက်သွား”

ရိုးရာက အံ့ကိုကြိတ် သွားကိုစေ့၍ အေးစက်စက် ပြောလိုက်ပါသည်။ တံခါးဝမှာ ရပ်နေဆဲရှိတဲ့ အလွမ်းရဲ့အမေနှင့် ခိုးရာရဲ့အမေနှင့် အစ်မဟာ အလွမ်းကို မျက်စိပျက် မျက်နှာပျက် နှင့် စိုးရိမ်မကင်း ကြည့်ကြသည်။

အလွမ်းက သွားကလေးဖြီးကာ ရယ်ပြရင်း ...

“သမီးကို ထားခဲ့ပါ ... ရတယ်”

အလွမ်းရဲ့အမေက ရိုးရာရဲ့အမေ ဒေါ်ယဉ်ယဉ်လက် တို့ ဆုပ်ကိုင်လိုက်ရင်း ...

“မယဉ် ... ထားခဲ့လိုက်ပါ ရတယ်”

ဒေါ်ယဉ်ယဉ်က စိတ်မမြောင့် လက်မမြောင့်ပုံစံနဲ့ ဒေါ်နုနုငယ် ဆွဲခေါ်ရာဆီသို့ ပါလာပါသည်။

“သမီးလေးက ဟိုးငယ်ငယ်ကတည်းက အဲလိုပဲ မယဉ်ရယ်၊ သူလုပ်ချင်ပြီဆိုရင်ကို တားမရတော့ဘူး။ နနုကလည်း သူ့ကို အလိုလိုက်ခဲ့တယ်။ အဖေမရှိရှာဘူးလေ ဆိုပြီးတော့ တစ်ကြောင်း၊ နောက် သူ လုပ်ချင်တာတွေကလည်း မကောင်းတဲ့လုပ်ရပ် တစ်ခုမှမပါဘူးဆိုတော့ ခွင့်ပြုပေးတာ ချည်းပါပဲ ...

ခုနောက်ပိုင်းတော့ သမီးက အရင်ကထက်တောင် ပိုလာတာပေါ့လေ။ ခုဆို အချိန်ပြည့်လိုပဲ လူမှုရေးတွေ အလှူအတန်းကိစ္စတွေ ကူညီရေးကယ်ဆယ်ရေးတွေ ဒါတွေပဲ လိုက်လုပ်နေတော့တယ်။ သူ ဝါသနာကိုလည်းပါတာ၊ နောက်ပြီး အခု သူ ဒက်ဒီကလည်း သူ့ကို နောက်ကပံ့ပိုးတယ်။ ကားတစ်စီးပေးထားပြီး ငွေရေးကြေးရေးလည်း သူ လုပ်ချင်တာတွေကို ထောက်ပံ့ပေးနေတယ်လေ။ ဒီတော့ သူ တက်ကြွနေတာပေါ့”

ဒေါ်ယဉ်ယဉ်က ဒေါ်နုနုငယ်ကို စေ့စေ့ငေးငေးကြည့်နေပါသည်။ သူ့ရှင်ထဲမှာတော့ သားအတွက် ယူကျုံးမရ ပူဆွေးမှုက အချိန်အခါမလပ် မိနစ် စက္ကန့်တိုင်း လောင်မြိုက်နေဆဲမို့ စကားများများ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ မပြောနိုင်ပါ။

ရိုးရာက အဖေ အမေကိုလည်း စကားသေချာမပြော အစ်မနှင့် ယောက်ဖကိုဆို သူ့စိတ်မကြည်ရင် မကြည်သလို အော်လိုအော် ဟောက်လိုဟောက်။ တသီးတသန့်ကြီးလို နေပစ်လိုက်တာ။ သူ့စိတ်ဓာတ်ကျနေတာအပြင် သူ့ချစ်ခင်တဲ့ သူတွေနဲ့ ခွဲခွာရခင်မှာကတည်းက ခွဲခွာရတဲ့အခါ သံယောဇဉ်ဖြတ်နိုင်အောင် ကျင့်နေလေတာလားလို့ ဒေါ်ယဉ်ယဉ် ထင်မိသည်။

အဲသလိုအနေအထားမှာ သား စိတ်ပြေလက်ပျောက်လေး ပြန်ဖြစ်ရင်လည်းဖြစ်လာ၊ အနည်းဆုံး ဒီကောင်မလေးက အဖော်လေးရယ်လို့ပဲရရ ရယ်လို့သာ။

“ကိုရိုးရာကို စိတ်အပြောင်းအလဲလေးဖြစ်အောင် ပုံမှန်လေး ပြန်ဖြစ်လာအောင် အလွမ်း ကြိုးစားကူညီချင်လို့ပါ”

အလွမ်းက အဲသလိုပြောတော့ ဒေါ်ယဉ်ယဉ်စိတ်ထဲ တစ်မျိုးပဲလိုလိုတော့ ဖြစ်မိပေမယ့် စပယ်တို့ ကိုရဲတို့က တိုက်တွန်းကြသည်။

“ခွင့်မပြုစရာ ဘာရှိလဲ မေမေရယ်၊ အလွမ်းအမေကတောင် သူ့သမီး ဒီလိုလာဖေးမချင်တာကို ခွင့်ပြုပေးသေးတာပဲ၊ မောင်လေးမှာ အဖော်လေးပဲရရ၊ အနည်းဆုံးတော့ သူ့အလွမ်းကို ဒေါသတွေ ထွက်နေရရင်တောင် အခန်းတံခါး ပိတ်ပြီး တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်တွေးတော လုပ်နေမယ့် အချိန်မျိုးတွေ လျော့တာပေါ့”

“ဟုတ်တယ် မေမေ၊ သူတို့ချင်း မတိမ်းမယိမ်း ရွယ်တူ ချင်းလည်းဖြစ်တယ်၊ လူကြီးတွေဆီက မရနိုင်တဲ့ ခံစားချက် မျိုး ရနိုင်တယ်၊ သူ အော်ဟစ်ဆက်ဆံလွှတ်ရင်တောင် သူ့စိတ်ထွက်ပေါက် ရတာပဲ၊ ကောင်မလေးကတော့ ဘာ ပြောပြော ဖြိုမယ့်ပုံ မရဘူး၊ ပြုံးပြုံးလေးနဲ့ အေးတိအေးစက် ခိုင်းမာတယ်နော် မေမေ၊ စိုးရိမ်ချင်းစိုးရိမ် ကောင်မလေး အတွက်ပဲ စိုးရိမ်ရမှာ၊ ရိုးရာအတွက်က ဘာပူစရာရှိလို့လဲ၊ လွှတ်ထားလိုက်ပါ”

ရိုးရာရဲ့အဖေဖြစ်သူ ဦးမြတ်ကိုကတော့ ပထမဆုံး အကြိမ် ဒေါ်နုနုငယ်နှင့် အလွမ်းတို့ရဲ့ ပြောစကား ဆိုစကားတို့ကို နားထောင်ပြီးကတည်းက ...

“သူတို့သားအမိလေး စကားတွေနားထောင်ရတာ ကိုယ့် စိတ်ထဲ တစ်စုံတစ်ရာ ထိခိုက်ခံစားရသလိုပဲ၊ သားကို ဒီ ကလေးမလေးနဲ့ ခင်မင်စေချင်တယ်”

အဲသလိုပြောပြီးပါပြီ။ ဒေါ်ယဉ်ယဉ်သာ ခုချိန်ထိ သားဖြစ်သူ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်မလားလို့ တွေးပူနေမိသေး တာ။ သို့ပေမယ့် အလွမ်း ရောက်လာပြီး တစ်စုံတစ်ရာ ပြောဆို ပြီး သွားအရောဝင်နေလို့ သူ့သားလေး ဒေါသတကြီးပဲ အော် ထုတ်နေပါစေဦး သားအခန်းတံခါးသော့ချပြီး ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်

နေတာထက်တော့ ဒေါ်ယဉ်ယဉ်စိတ်ထဲ သက်သောင့်သက်သာ ခြစ်နိုင်ပါသေးသည်။

ဒီတော့ စိတ်မထင့်တထင့်နဲ့ပဲ သဘောကျသလိုလို မကျသလိုလို စောင့်ကြည့်နေလိုက်ရပါသည်။ ခုဆို အလွမ်းလာ တာ သုံးကြိမ်ရှိပြီ။ ပထမတစ်ကြိမ်က အော်ဟစ်မောင်းထုတ်မရ ဘဲအဆုံး ရိုးရာက အလွမ်းကို လက်မောင်းမုကိုင်ကာ အခန်းပြင် ဘွန်းလွှတ်ထုတ်ခဲ့သည်။ နဂိုက ရိုးရာဟာ ရိုင်းတဲ့သူတစ်ယောက် မဟုတ်၊ ယဉ်ကျေးမှုရှိတဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်မို့ သူ့လုပ်ရပ်ကို သူ့ဟာသူ ပြန်တွေးပြီး မလုပ်သင့်ကြောင်း နားလည်လေသလား မပြောတတ်။

နောက်တစ်ခေါက်မှာ အလွမ်းကို အတင်းတွန်းထိုး မထုတ်တော့ပါ။

“မယဉ် ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်ဦးနော်၊ တရားလေးနဲ့ဖြေ သိမ့်လို့ရအောင် ကြိုးစားပါ မယဉ်ရယ်၊ တကယ်တော့ ဖြေသိမ့်လို့ရဖို့ ဘယ်လိုမှ မလွယ်ဘူးဆိုတာ နုနုလည်း နားလည်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မိခင်ဖြစ်တဲ့သူက ပူပြင်းတောက် လောင်နေရင် ဖွင့်မပြောသည့်တိုင်အောင် ကိုယ့်သားသမီး ရင်ထဲမှာလည်း အလိုအလျောက် မချမ်းမြေ့နိုင်ဘူး၊ ကူးစက် ပါတယ်၊ သူတို့ ပိုမိုစိုးပါတယ် မယဉ်”

ဒေါ်ယဉ်ယဉ်က ဒေါ်နုနုငယ် တရားချကာမှ မျက်
ရည်တစ်စက် ပေါက်ခဲ ဖြတ်ကျလာပါသည်။

“ခုချိန်က မယဉ်ချစ်တဲ့ သားအတွက် ဘယ်လိုအရာတွေက
အကောင်းဆုံးဖြစ်မလဲဆိုတာ ခေါင်းအေးအေးစဉ်းစားပြီး
အစစအရာရာ သူကောင်းဖို့ သူပျော်ဖို့ သူစိတ်အေးချမ်းဖို့
သူစိတ်ချဖို့ သူဖြေသိမ့်နိုင်ဖို့ သူ့အတွက် လမ်းကြောင်း
ကောင်းဖို့ ဖြောင့်ဖို့ အသိမ်မွေ့ဆုံး အနူးညံ့ဆုံး ကိုယ့်ဘက်
က လုပ်ပေးနိုင်သမျှ လုပ်ပေးရမယ့် အချိန်ပဲ မယဉ်”

“ဟုတ်ပါတယ် နုရယ်၊ နုပြောတာတွေ မှန်မှန်းသိပါတယ်
ဒါပေမဲ့ ...”

“ရိုးရာစိတ်တွေ နည်းနည်းအေးချမ်းပြီး သူ တည်ငြိမ်လာ
တဲ့အခါ မယဉ်လည်း ဒီထက်ဖြေသိမ့်လာနိုင်မှာပါ။ အချိန်
တစ်ခုပါပဲ ခဏပါပဲ မယဉ်၊ ရိုးရာလည်း ပညာတတ်တဲ့
အသိဉာဏ်ရှိတဲ့ ကလေးပဲ၊ အခုက သူ့အဖြစ်ကို သူဘယ်
လိုမှ လက်မခံချင်ဘဲ ဖြစ်နေသေးတာပါ။ အမှန်ကိုဖြင့်
တတ်တဲ့ ကလေးမျိုးပါ။ မယဉ် စိတ်အေးအေးထားပါနော်”

“ကျေးဇူးလည်း တင်ပါတယ်၊ ခုချိန်မှာတော့ ယဉ်လည်း
ပူထူနေတာပါပဲ နုရယ်”

“နုနု ပြန်လိုက်ဦးမယ်”

“အလွမ်းကို ထားခဲ့မလား အန်တီ”

“သူက ပြန်လိုက်ဦးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ထားခဲ့မယ်၊ အန်တီ
ကားမောင်းပြန်လိုက်မယ်၊ ညနေမှဖြစ်ဖြစ် ပြန်လာကြ
မယ်”

“အန်တီ လာမကြိုနဲ့တော့၊ စပယ်နဲ့ ကိုရဲ့ အလွမ်းပြန်ချင်
တဲ့အချိန် သေချာပြန်ပို့ပေးပါမယ်”

“အင်း ... အဲလိုလည်း ဖြစ်တာပဲ သမီး၊ သမီးတို့ ကိစ္စ
ဝိစ္စရှိလို့ ကားတွေဘာတွေ မအားရင်သာ အန်တီဆီဖုန်း
ဆက်လိုက်၊ အန်တီက အားနေတာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ”

ဒေါ်နုနုငယ်က ဒေါ်ယဉ်ယဉ်လက်ကို တစ်ချက်ဆုပ်
ညစ် အားပေးရင်း ထိုင်ရာက ထ၊ ရပ်လိုက်ပါသည်။

“မင်း ဘယ်လိုမိန်းကလေးလဲ ... တောက်”

အလွမ်းက ရိုးရာရဲ့ စာကြည့်စားပွဲက စာအုပ်တစ်ချို့
ဖွင့်ပွဲနေတာကို စိတ်ပေးနေရင်း စကားမပြန်ပါ။

“ဟိတ် ... ငါ မေးနေတယ်လေ၊ မင်း နားမကြားဘူးလား”

“အဟဲ ... အလွမ်း နားကြားပါတယ် အစ်ကိုရဲ့၊ အစ်ကို မေးခွန်းက ဖြေရခက်လို့ပါ။ ဘယ်လိုမိန်းကလေးလဲဆိုတော့ ဘယ်လိုဖြေရမလဲ။ စိတ်ကောင်းရှိပြီး ကြင်နာတတ်တဲ့ မိန်းကလေးပါလို့ ဖြေရမှာလား၊ သူများကို ပျော်အောင် စိတ်ချမ်းသာအောင် ကူညီချင်တဲ့ မိန်းကလေးလို့ ဖြေရမှာ လား၊ သိပ်ကြီး မချောမလှပေမယ့် ချစ်စရာ စိတ်ဝင်စား စရာ ...”

“မင်း ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ”

“.....”

“အရူးမ”

“အဟီးဟီး ... အင်းလေ အဲသလိုမျိုး အဖြေရခက်တယ် လို့ ပြောတာ”

“အလကားနေ ရယ်မနေနဲ့၊ ငါ မရယ်နိုင်တဲ့အချိန်မှာ ငါ့ ရှေ့မှာ ရယ်နေတဲ့သူကို မုန်းတီးတယ်”

“မရယ်တာက အစ်ကိုစိတ်ကြိုက် အစ်ကို နေနေတာပဲ၊ အခုချက်ချင်း ပါးစပ်ကိုဖြုတ် အဟီးဟီးလို့ ရယ်လိုက်ရင် ရယ်နိုင်တာပဲဟာကို”

“မင်းကို ငါပြောနေတယ်၊ အခုချက်ချင်း မင်းလုပ်နေတာ တွေရပ်ပြီး အခန်းထဲကထွက်သွား”

“ထွက်သွားပြီး ဘာသွားယူပေးရမှာလဲ၊ ထမင်းပွဲလား၊ ယူပေးမယ်လေ”

“တောက်”

“အစ်ကို ဒီမနက် ဘာစားပြီးပြီလဲ”

“အဲဒါ မင်းနဲ့ဘာဆိုလဲ၊ မင်းအပူလား၊ ပြီးတော့ ငါ့ကို အစ်ကို အစ်ကိုနဲ့ လာခေါ်မနေစမ်းနဲ့ အော်ဂလီဆန်လိုက် တာ၊ ရွံဖို့ကောင်းတယ်”

“ကိုယ်ထက်ကြီးပေမယ့် ဦးလေးအရွယ်လည်း မဟုတ်၊ အစ်ကိုအရွယ်လောက်ပဲရှိလို့ အစ်ကိုလို့ ခေါ်တာပါ၊ တခြား ခေါ်စရာမှ မရှိတာ”

“ငါနာမည်ကို ‘ကို’တပ်ပြီး ကိုရိုးရာလို့ ရိုးရိုးသားသား ခေါ်လို့ရတယ်”

“အလွမ်း မခေါ်တတ်ဘူး၊ မမစပယ်ယောက်ျားကို ဆိုရင် လည်း ခပ်ကြီးကြီး အစ်ကိုအရွယ်မို့ အစ်ကိုကြီးပဲ ခေါ် လိုက်တယ်၊ အဲဒါ အငယ်အနေနဲ့ ရိုသေသမှုနဲ့ခေါ်တဲ့ နာမ်စားတွေပါ၊ ခွဲပျစ်ခေါ်တာမှ မဟုတ်တာ”

“အစ်ကို ... အစ်ကို ဆိုတာ ခွဲပျစ်ခေါ်တာ မဟုတ်ရင် ဘာက ခွဲပျစ်တာလဲ”

“တကယ်မေးတာလား၊ ဖြေရမှာလား”

“ကျွတ် ... ဘယ်လိုဟာမှန်းကို မသိဘူး”

“အစ်ကိုဆိုတာ အစ်ကိုတစ်ယောက်လို သဘောထားပြီး
ခေါ်တာပေါ့၊ ခွဲယူခေါ်ချင်ရင် ကိုကိုလို့ ခေါ်မှာပေါ့”

“ကျွတ် ... သွားစမ်းကွာ၊ မင်း မသွားသေးဘူးလား”

“ဟင့်အင်း”

“မင်း ဘာလုပ်နေဦးမှာလဲ ဒီအခန်းထဲမှာ၊ ဘာမှလုပ်လုပ်
စရာမရှိဘဲနဲ့၊ ချီကိုလည်း တွဲနေ ထူနေစရာ မလိုဘူး”

“တွဲမလို့ ထူမလို့လည်း အကြံမရှိပါဘူး ... အဟင်း”

“မင်း အလုပ်မရှိ အလုပ်ရှာ ကောက်ရှင်းနေတဲ့ စားပွဲ
လည်း ရှင်းသွားပြီ၊ တခြားလည်း ဘာမှလုပ်စရာမရှိတော့
ဘူး၊ မင်း ပြန်ရင်ကောင်းမယ်၊ ဘာဖြစ်လို့များ မေမေတို့က
မင်းလို မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ငါနားနေဖို့ စိတ်ကူး
ရတာယ် မသိပါဘူး”

“အဲဒါ အန်တီယဉ်ကို အစ်ကိုမေးကြည့်လေ ကိုယ်တိုင်
ကိုယ့်အမေပဲဟာ၊ စိတ်ထဲရှိတာပြောလို့ သိချင်တာမေးလို့
ရတာပဲ။ စကားမပြော ဘာမပြော နေစရာမှ မလိုတာ”

“ဟေ့ ... ငါ့စိတ်နဲ့ ငါ့ကိုယ် ငါ့ဟာငါ ဘာလုပ်လုပ်”

“အိုကေလေ ... ဒါဆိုလည်း သိချင်တာ အစ်ကို မသိရဘူး
ပေါ့”

“တောက်”

ရိုးရာက တကယ်ကို စိတ်ရှုပ်လက်ရှုပ် တောက်
ခေါက်လိုက်မိပါသည်။ ဘယ်က ရုတ်တရက် ဘွားခနဲ ပေါ်လာတဲ့
ကောင်မလေးပါလိမ့်။ ဘာသဘောနဲ့ သူလိုလူတစ်ယောက်အနား
လာကာ စကားရော ဖွဲရော လုပ်နေတာလဲ။ သူ့ကိုယ်သူရော
ဘာများမှတ်နေပါလိမ့်။

“မင်း မသွားဘူးလား”

“ဟင့်အင်း ... အစ်ကိုအခန်းထဲက ခန်းဆီးတွေ လဲပေးမ
လို့ ကြည့်နေတာ”

“ဘာလုပ်ဖို့ ခန်းဆီးတွေ လဲရမှာလဲ”

“ခန်းဆီးတွေက နီညိုအပွင့်တွေ ဖြစ်နေတယ်၊ မှိုင်းမှိုင်း
ကြီးနဲ့ စိတ်နှလုံးကို မကြည်လင်စေဘူး၊ ညှိုးချုံးစေတဲ့
အရောင် ဖြစ်နေတယ်၊ ဖျော့ဖျော့လင်းလင်းလေးနဲ့ စိတ်ကို
ကြည်လင်စေတဲ့ အရောင်မျိုး လဲတပ်လိုက်ရင် ကောင်း
မယ်”

“ကျွတ်”

ရိုးရာက ရှုံ့မဲ့သွားရရင်း ရုတ်တရက် အကြံတစ်ခု
ရသွားကာ ...

“မင်း တကယ် ခန်းဆီးလဲပေးမှာလား”

“အင်းပေါ့”

“အင်းလေ ... မင်းပြောတာ မှန်ပါတယ်၊ မင်းစေတနာကို လက်ခံတဲ့အနေနဲ့ အသိအမှတ်ပြုတဲ့အနေနဲ့ မင်း ခန်းဆီး လဲပေးတာကို ငါ လက်ခံလိုက်မယ်”

အလွမ်း မျက်နှာလေးက ဝင်းပသွားပြီး ချက်ချင်း ပင် အံ့အားတသင့် အင်တင်တင်နှင့် မယုံချင်သလိုလည်း ဖြစ် သွားရတာ ...

“ရုတ်တရက် စိတ်ကောင်းဝင်သွားပါလား၊ တကယ်ပြော တာလား”

“တကယ်ပေါ့”

“အင်း ... အဲဒါဆိုရင် လဲလိုက်မယ်”

“မေမေဆီမှာမေးပြီး ခန်းဆီးသွားတောင်းလိုက်၊ နှစ်စုံ လောက် ယူလာခဲ့၊ ငါရွေးမယ် ... ဟုတ်ပြီလား”

“အင်း”

အလွမ်းက လက်ထဲက လူခေါ်ဘဲလဲခလုတ်ကလေး ကို နှိပ်လိုက်ပါသည်။ ရိုးရာက အံ့အားတသင့်ကြည့်ရင်း ...

“ဘာလဲ ... အဲဒါ”

“ဒါ လူခေါ်ဘဲလဲလေးလေ၊ ခုပဲ အန်တီဆီက တောင်းလာ ခဲ့တာ၊ အန်တီ အခန်းထဲက နှိပ်လိုက်ရင် မီးဖိုနဲ့ ထမင်း စားခန်းဘက်မှာ သွားပြည်တယ်လေ၊ အိမ်က အစ်မကြီးတွေ ကို အန်တီ အခန်းထဲကနေ အလွယ်တကူခေါ်လိုရအောင် ထားတာလေ၊ ခုနက အလွမ်း တမင်စကား လိုလိုမယ်မယ် တောင်းယူလာတာလေ၊ အန်တီလက်ထဲ ကိုင်ထားတာတွေ လို့ အသုံးလိုမယ်ထင်ပြီး ယူခဲ့တာ၊ အတော်ပဲပေါ့”

ရိုးရာမျက်နှာ ပုပ်လှီးညှိုးမှောင်သွားရတာ ...

“တောက်”

“ဟင် ... ခစ် ခစ် ခစ် ... အစ်ကိုက အလွမ်း အခန်းထဲက ထွက်သွားပြီး ခန်းဆီးတွေ သွားတောင်းနေတုန်း အခန်း တံခါးပိတ်ပြီး သော့ချထားဖို့ ကြံနေလို့လား ... ဟီး ဟီး၊ အဲလို ဘယ်လုပ်ပါမလဲ အစ်ကိုကလည်း၊ ဒီလောက်တော့ လည်ပါတယ်”

ရိုးရာသည် သူကြံစည်နေတာကို အလွမ်းက ဒက်ထိ ခိုင်မိသိသွား၍ အောင့်သက်သက် ရှုသိုးသိုး ဖြစ်နေပါသည်။ ဘယ်လိုကောင်မလေးပါလိမ့် ရုပ်လေးက စပ်ပြီးပြီးနှင့်။ သူ့ဘဝ တစ်လျှောက်မှာ စိတ်ညစ်စရာ စိတ်ဆင်းရဲစရာမှ ကြိုးဖူးရဲ့လား။ မွေးကတည်းက ပန်းခင်းပြီး ရွှေမှုန်ကြိတ် လမ်းပေါ်ပဲ လျှောက် ခဲ့သူသလား။

ငါလည်း အဲလိုပါပဲ ... ပန်းခင်းလမ်း ဆွေမျှန်ကြီး
လမ်းကိုပဲ တစ်သက်လုံး လျှောက်လှမ်းခဲ့ဖူးတာပါ။ ဘယ်လောက်
ပဲ ဘဝက သာယာပြီးပြည့်စုံစွာ လှပခဲ့ပါစေ ရုတ်တရက် အလစ်
အငိုက်မှာ အလဲထိုးချ ခံလိုက်ရသလို အဖြစ်အပျက်မျိုးလည်း
ကြုံတွေ့ရတတ်သေးတယ် ဆိုတာ မင်း တွေးမိရဲ့လား။ ငါ
ခံစားချက်ကို မင်း ဘယ်သောအခါမှ ကိုယ်ချင်းစာတတ်လိမ့်မည်
မထင်ပါဘူး ကောင်မလေးရာ။

“ဟော ... အစ်မ၊ လာ ... လာ”

အခန်းတံခါးပေါက်ဝမှာ ပေါ်လာသော အိမ်အကူ
အစ်မကြီးက အခန်းထဲ လုံးဝမဝင်ရဲသလို တစ်လှမ်းမှ ရှေ့တိုးမ
လာဘဲ အခန်းပြင်မှာပဲ ရပ်နေသည်။

“ဒီအခန်းထဲက ခန်းဆီးတွေ အလွမ်း လဲပစ်ချင်တယ်။
ခန်းဆီးအပိုတွေ ရှိတယ်မဟုတ်လား အစ်မ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ရှိပါတယ်”

“အပြာနုလေးတို့၊ စိမ်းဝါနုလေးတို့ ရှိလားဟင်”

“ဖက်ဖူးစိမ်းနုနုလေး ရှိပါတယ်၊ ရှေ့တစ်ထပ်က ဖက်ဖူး
စိမ်းနုပြောင်လေးနဲ့ နောက်ဘက်က စာအဝါဖျော့ဖျော့ပါးပါး
လေးတစ်ထပ်နဲ့ တွဲတပ်ရတာ”

“ဟုတ်ပြီ ... အရမ်းကောင်းတာပဲ၊ အဲဒါလေးတွေ ယူခဲ့
ပေးပါ အစ်မ ... နော်၊ အလွမ်း ဒီကခန်းဆီးတွေ ဖြုတ်
ထားနင့်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့”

အလွမ်းက စာရေးစားပွဲရှေ့က ကျွန်းကုလားထိုင်
ကို ပြတင်းပေါက်တစ်ခုအနား သယ်သွားလိုက်ပါသည်။ ခုတင်
ပေါ်မှာ ဖက်လုံးကိုပိုက်ကာ အလွမ်း လုပ်သမျှ မှန်တေတေကြည့်
နေသော ရိုးရာက ဒေါသထွက်လာရတာ ...

“ဒီမှာ”

“အမယ်လေး ... လန့်လိုက်တာ အစ်ကိုရာ”

ရိုးရာ ဆောင့်အော်လိုက်သံကို အလွမ်း တကယ်ပင်
လန့်ကာ ပန်းလေးတောင် တုန်သွားရပါသည်။

“မင်း ယောက်ျားပျိုတစ်ယောက် အခန်းထဲဝင်ပြီး ဘာတွေ
ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ခြယ်လှယ်နေတာလဲ၊ မင်း ဘာတွေလုပ်နေလဲ
မင်းဟာမင်း သိရဲ့လား”

“သိတယ်လေ အစ်ကို၊ အန်တီယဉ်တို့ အန်ကယ်တို့
အားလုံးကလည်း ခွင့်ပြုထားပါတယ်”

“သူတို့ခွင့်ပြုရအောင် သူတို့အခန်း မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့အခန်း”

“ခန်းဆီးလဲပြီးရင် နေရောင် အလင်းရောင်လေးပါ ဝင်လာပြီး အစ်ကို စိတ်ကြည်နူး ကြည်လင်သွားမှာပါ”

“ဘာမှ ကြည်နူးစရာ အကြောင်းမရှိဘူး၊ ကြည်လည်း မကြည်နူးချင်ဘူး၊ ပြီးတော့ ဒီခန်းဆီးလဲတဲ့ကိစ္စ တစ်ခုတည်းကို ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်း ဝင်ပြီး လုပ်ချင်တာတွေ လုပ်၊ ပြောချင်တာတွေပြော စိတ်တိုင်းကျ ထင်တိုင်းကြံ နေတာကို ပြောတာ”

အလွမ်းက ခုံပေါ်တက် ခြေဖျားလေးထောက်ကာ ခန်းဆီးချိတ်တွေကို စတီးပြား အပေါက်လေးတွေမှ ဖြုတ်ယူနေရင်း ...

“အလွမ်း အပြုအမူကို အစ်ကို စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ အခု အလွမ်းလုပ်နေတာ အစ်ကိုကို နားလည်စာနာလို့ ကူညီဖေးမပေးချင်လို့ပါ”

“မင်းနဲ့ ငါ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“မဆိုင်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အလွမ်း မျက်စိရှေ့မှာ ကြေကွဲ ဆုတ်နစ်နေတဲ့သူတွေ တွေ့ရင် အလွမ်း တစ်ခုခုလုပ်ပေးချင်တယ်”

“လက်ခံတဲ့သူက လက်ခံချင်ဦးမှလေ”

အလွမ်းက ပြုတ်သွားတဲ့ ခန်းဆီးစင်ကြီးတစ်စကို ကြမ်းပေါ်ပုံချလိုက်ရင်း ...

“အမယ်လေး ... မောလိုက်တာ”

ခါးလေးတစ်ဖက်ထောက် သူ့နဖူးကို လက်ဝါးနှင့် အုပ်ငုံကာ အသက်ပြင်းပြင်း ရှူနေတဲ့ အလွမ်းကို ရိုးရာက ခဲ့လိုက်မိရင်း မြန်မြန်မော့ မြန်မြန်အနားယူပြီး ထွက်သွားပါစေလို့ ဆုတောင်းမိသည်။ မောတာတောင် နည်းသေးသည်။ ဒီခန်းဆီးကြီးတွေ တစ်စ တစ်စ အလေးချိန်ကိုက နည်းတာမှ မဟုတ်တာ။ ဒီနီညိုကြီးတွေက ကတ္တီပါသားကြီးတွေဖြစ်၍ ပိုတောင်လေးသည်။

သူ့ခန္ဓာကိုယ်လေး ပါးလှပ်လှပ် ပိန်လျလျနဲ့ မမေ့တဲ့ ခံနိုင်ပါ့မလား။

“မင်း မောနေလည်း ဆက်လုပ်မှာပဲလား”

အလွမ်းက ရိုးရာဘက် လှည့်ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“အဟား ဟား”

“ကျွတ်”

“မောပြီးရပ်သွားပါစေ ဆုတောင်းနေတာကိုး ... အဟီး”

ပြီးစိမိ ရုပ်လေးကို ရိုးရာက မျက်မှောင်ကုတ်ကြည့်

...

“ဒီမှာ အလွမ်း ... မင်းနာမည် အလွမ်း ဟုတ်လား”

“ဟုတ် ... အပြည့်အစုံက အလွမ်းပြေပါ”

အောင်မယ်လေးဟဲ့ ... လို့သာ ညည်းလိုက်ချင်သည်။

“အေး ... အလွမ်း၊ မင်းကို မေးစမ်းပါရစေ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဘာမေးမှာလဲဟင်”

“မင်းဘဝမှာ စိတ်ဓာတ်တွေ စုတ်ပြတ်ကျဆင်းဖူးသလား”

ဆုံးရှုံးမှု ဆိုတာမျိုးကို မွေးကတည်းက ကြုံဖူးရဲ့လား”

အလွမ်းက ခုံပေါ်ရပ်ရင်းကပင် ရိုးရာဘက်လှည့်ကာ

အေးအေးချမ်းချမ်းလေး စေ့စေ့ကြည့် ပြီးလိုက်ပါသည်။

“မမွေးခင်ကတည်းက ကြုံဖူးပါတယ်”

“ကျွတ် ... ငါ အကောင်းမေးနေတာကွ”

“အလွမ်းလည်း အကောင်းဖြေတာပါ အစ်ကို”

“.....”

“အလွမ်း ကိုယ်ဝန်နဲ့ မာမိ နေ့စေ့လစေ့ ဖြစ်နေတာ”

အလွမ်းရဲ့ ဒက်ဒီက ရှေ့တန်းတစ်ခု သွားရတယ်။ အဲဒီ

ဒက်ဒီ တိုက်ပွဲကျတယ်။ အဖေဆိုတာကို အလွမ်း

ဓာတ်ပုံပဲ မြင်ဖူးတာပါ အစ်ကို၊ မမွေးခင် လူဖြစ်မလာ

ကတည်းက အဖေ ဆုံးရှုံးခဲ့တာပါ။ ကြီးစွာသောဆုံးရှုံး

ပါ။ မာမိက အဲဒါကြောင့် အလွမ်းကို မွေးလာ

အလွမ်းပြေလို့ နာမည်ပေးလိုက်တာ ...

နာမည်က ‘အ’နဲ့စ၊ ပေမယ့် အလွမ်း တနင်္ဂနွေသမီး

မဟုတ်ဘူး။ အလွမ်းက စနေသမီး၊ သားဦးစနေမို့ အလွမ်း

က ခိုက်လို့ ဒက်ဒီသေရတာ ဆိုပြီး ဒက်ဒီဘက်ကအတွား

က အလွမ်းကို ဘာမှမသိနားမလည်တဲ့ ရက်သားလေး

အရွယ်ကတည်းက မုန်းတီးလိုက်တာ ကြီးတဲ့ထိပဲ။ တစ်ခါ

မှ မချီဖူး မမွေးဖူးပါဘူး။ အလွမ်း အခါလည်လောက်

အရွယ်ကတည်းက မာမိနဲ့ အဲဒီအတွား မတည်ကြတော့လို့

အလွမ်းတို့ အဲဒီအိမ်ပေါ်က ဆင်းခဲ့ကြရတယ် ...

မာမိက ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ အလုပ်ဝင်လုပ်ရတော့

တာဆိုတော့ အခါလည်သား အလွမ်းကို ဘေးအခန်းက

မိသားစုဆီ အပ်အပ်ခဲ့ရတယ်။ အလွမ်းက အဲဒီမိသားစုနဲ့

တစ်နေ့ကုန် နေရတော့ အဲဒီမိသားစုကို ကိုယ့်မိသားစုလို

ရင်းနှီးမြှုပ်နှံတယ်။ မာမိ ရုံးကပြန်လာလို့ မာမိဆီ ပြန်လိုက်

ရရင် ငိုရော”

ရိုးရာက ရယ်ကျဲကျဲလေး ပြောနေတဲ့ အလွမ်းကို

နှုတ်မှောင်ကုတ်နှင့် စိုက်ကြည့်နေမိသည်။

“အစ်မ ... ဝင်လာလေ၊ ဝင်လာခဲ့၊ အလွမ်းတစ်ယောက်

တည်း မနိုင်ဘူး”

ခန်းဆီးသယ်လာတဲ့ မကြည်က မရဲတရဲ ဝင်လာ ပါသည်။ ခုံတစ်လုံး တပ်သယ်၍ သူပါတက်ရပ်ကာ မရဲတရဲနှင့် ပင် အလွမ်းကို ကူညီနေပါသည်။

“အလွမ်း ခုနစ်နှစ်သမီးလောက်မှာ မာမီ နောက်အိမ်ထောင် ပြုတယ်”

“.....”

“ခေါ်ရိုးထုံးစံတော့ ပထွေးပေါ့နော်၊ အလွမ်းက ဒက်ဒီလိုပဲ ခေါ်တယ်၊ ဒက်ဒီက ကောင်းပါတယ်၊ သူ့မှာ အလွမ်းနဲ့ ရွယ်တူလောက် သမီးတစ်ယောက်ပါတယ်၊ ရွယ်တူလည်း ဖြစ် မိန်းကလေးချင်းလည်းဖြစ်တော့ အလွမ်းတို့နှစ်ယောက် မတည့်ကြဘူးလေ ... ဟပ်ချိုး”

“ကျွတ် ... ကဲ ... ကဲ ... စကားက အဲလောက်မပြော နဲ့လေ၊ ခန်းဆီးစက ပုန်မှုန့်တွေ ဝင်ကုန်ပြီ၊ ကျွတ် ... မျက်စိကို နောက်နေတာပဲ တကယ်ပဲ”

“ဟင် ... အစ်ကိုပဲ မေးပြီးတော့”

“ငါက ဆုံးရှုံးမှုကြုံဖူးလား တစ်ခွန်းတည်းလေးပဲမေးတာ၊ မင်း အခုလောက် တစ်ထောင့်တစ်ညချီပြီး ပြောစရာ မလိုဘူး”

“ရော ... တယ်ခက်ပါလား၊ သူ့စိတ်ချည်းပဲ၊ တကယ်ပဲ၊ ဟော ... ကြည့်စမ်း၊ အခန်းက ဝင်းလက်ပြီး လင်းသွား တာ ဘယ်လောက် စိတ်ကြည်နူးဖို့ကောင်းလဲ၊ အကွန်း ခဏပိတ်ပြီး ပြတင်းပေါက်တို့ ဝရံတာတံခါးတို့ ခဏ ဖွင့်ထားမယ်နော် သိလား၊ အရမ်းအေးစိမ့်နေတာ လူကို လေးလံထိုင်းမှိုင်းစေတယ်၊ သဘာဝလေလေး ဝင်နေတာက ကျန်းမာရေးနဲ့ ညီညွတ်တယ်”

အလွမ်းက သူ့စိတ်ကူးတွေကို ပြောလည်းပြော၊ နယ်ဆက်သလိုလည်း တလှုပ်လှုပ် လိုက်လုပ်နေပါသည်။

“အစ်မ ... ခန်းဆီးဟောင်း သယ်သွားတော့နော်၊ ပြီးရင် ထမင်းပွဲပြင်ပြီး ဗန်းနဲ့ယူခဲ့ပါ”

“ဟော ... ငါမစားဘူးနော်၊ မကြည် ... မယူခဲ့နဲ့”

“ယူခဲ့ပါ မကြည်”

“မယူခဲ့နဲ့လို့ ပြောနေတယ်နော်၊ လုံးဝမစားဘူး၊ ယူလာ ရင် အားလုံး ပေါက်ခွဲပစ်မယ်”

“ယူခဲ့ အစ်မ၊ သူ မစားလည်းနေပေါ့၊ အလွမ်းစားမယ်၊ အလွမ်း ဗိုက်ဆာတယ်၊ ယူသာယူခဲ့ အစ်မ”

ရိုးရာက အလွမ်းကို မျက်စောင်းကြီးနှင့် ကြည့်သည်။ သူ ဆာပါတယ် ဆိုနေတော့ ဝင်တာဖို့တစ်ခက်။ အလွမ်းကတော့ ခပ်အေးအေးပင် ကုလားတိုင်တစ်လုံးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။

“တကယ်တော့ အလွမ်းတိုနှစ်ယောက်က ဘေးကပတ်ဝန်းကျင်စကား နားယောင်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင် မြှောက်ပေးတာကို အဟုတ်ထင်နေခဲ့ကြတာ။ အဖေပါသမီးနဲ့ အမေပါသမီးဆိုတာ ညီအစ်မရင်းတွေလို ချစ်လို့မရဘူးပဲလို့လို့ စိတ်ကထင်မိကြတဲ့ အထိပဲ။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အစေးမကပ်ဘူး၊ မခေါ်တာမဟုတ်ပေမယ့် မလိုအပ်ဘဲ စကားမပြောခဲ့ကြဘူး။ ဘယ်လောက်တောင် နှမြောဖို့ကောင်းတဲ့ အချိန်တွေလဲ ... ဆယ်ငါးနှစ်”

လက်ဖဝါးလေးနှစ်ဖက် ဖြန့်ထောင်ပြကာပြောသော အလွမ်းကို ရိုးရာက မျက်မှောင်ကုတ်၍ ကြည့်နေမိပါသည်။ ပြောလည်းပြောနိုင်တဲ့ ကောင်မလေးပါလား။

“သူက ဒယ်ဒီဘက်ကပါတာ၊ အလွမ်းက မာမိုဘက်ကပါတာဆိုပေမယ့် သူက အပေါ်ကပါ။ ဒက်ဒီက အိမ်ရဲ့အခရာကိုး၊ ငွေရှာတဲ့သူ၊ အားလုံးကို လုပ်ကျွေးနေတဲ့သူ သူဌေး၊ မာမိက ဒက်ဒီနဲ့ လက်ထပ်ချိန်မှာ တိုက်ခန်းပိုင်ကလေးတောင် ရှိတာမဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီတော့ အလွမ်းက အလိုလို မျက်နှာငယ်ရပါတယ်၊ ဘယ်သူကမှ နှိမ်လို့မဟုတ်ပါဘူး၊ အလွမ်းရဲ့ အတွင်းစိတ် မသိစိတ်ကကို သိမ်ငယ်နေခဲ့တာ”

“.....”

“တကယ်တော့ အဲဒါတွေဟာ လူတစ်ယောက် ရှင်သန်နေထိုင်တဲ့ ဘဝတစ်ခုမှာ ဘယ်လောက်မှ အရေးမကြီးပါဘူး၊ လူ့ဘဝဆိုတာ တိုတိုကလေးပါ၊ အဲဒီဘဝတိုတိုကလေးမှာ အများလည်းစိတ်ချမ်းသာ ကိုယ်လည်းစိတ်ချမ်းသာစေတဲ့ လူ့လောကကိုလည်း အကျိုးပြုတဲ့ဟာလေးတွေ ရွေးလုပ် ရွေးပြော ရွေးပြီး စိတ်ကူးနေရင်းနဲ့ လူဖြစ်ကျိုးနပ်အောင် နေရမှာ မဟုတ်လား အစ်ကို”

“မင်းက ငါ့ကို သင်နေတာလား၊ မင်းက ပိုတွေ့တတ်တယ် အတွေးအခေါ် ပိုရင့်သန်တယ်လို့ ပညာလာပြနေတာလား”

“အစ်ကိုကိုသင်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ စိတ်ထဲမှာ အခုတကယ် ရှိနေတာလေးတွေကို ပြောနေတာပါ”

“နေပါဦး ... မင်းဘဝ မင်းအကြောင်းကို အရင်းကျကျ ဟိုးအတွင်းက အရေးတွေပါ ငါလိုသူစိမ်းတစ်ယောက်ကို လာပြောနေခြင်းရဲ့ အဓိကရည်ရွယ်ချက်က ဘာလဲ”

“အစ်ကိုက ဆုံးရှုံးမှု ကြုံဖူးရဲ့လား ဆိုလို့ပါ”

“ကြုံဖူးတယ် ဆိုရင်လည်း ပြီးပါတယ်”

“အလွမ်းက အစ်ကိုနဲ့ ဘော်ဒါဖြစ်ချင်နေတာ၊ ဘော်ဒါဆိုတာ တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက် အကြမ်းဖျဉ်း

သိထားရင် ကောင်းတာပေါ့၊ အလွမ်းက အစ်ကိုအကြောင်း
တွေ သိတယ်၊ အစ်ကိုက အလွမ်းအကြောင်းတွေ မသိလို့
အလွမ်းက ပြောပြတာပါ”

“မသိချင်ပါဘူး ... ဘယ်သူက သိချင်လို့လဲ”

“မသိချင်မှန်း သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သိတဲ့အခါကျရင်
တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် နည်းနည်းပို ကရုဏာသက်ပြီး
နားလည်မှု ပိုရှိလာနိုင်ကြမလားလို့ပါ”

တယ်တော့ သူပြောတာ ဟုတ်သလိုလိုပင်။ အလွမ်း
အကြောင်း နားထောင်လိုက်ရတော့ ဝင်လာကာစက အတော်မျက်
မှန်းကျိုး အမြင်ကတိနေမိတာ နည်းနည်းကလေးတော့ လျော့
သွားသည်ထင်သည်။ လှစ်ခနဲ ... လှစ်ခနဲ ကရုဏာသက်သလိုလေး
ဖြစ်သွားမိပေမယ့် အဲဒီကရုဏာအပေါ် ကိုယ့်ကိုစွတ်လာပတ်သက်
ဆရာကြီးလုပ်နေမှုအတွက် ဒေါသဖြစ်တဲ့စိတ်က ပြန်ပြန်ဖုံးနေ
တာ။

“ကရုဏာလည်း မသက်ဘူး၊ နားလည်မှုလည်း မရှိဘူး၊
ဘာမှလဲ ထပ်မကြားချင်ဘူး နားငြီးတယ်”

“ပြီးရောပေါ့ ... ဒါဆိုလည်း မပြောတော့ပါဘူး၊ ဟိုမှာ
ထမင်းဗန်းလာပြီ၊ အား ... ဓွေးကြိုင်နေတာပဲ၊ အစ်မ ...
ဒီမှာချ ... ဒီမှာချ”

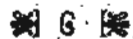
ရိုးရာသည် အလွမ်းကို စိတ်ပျက်ပျက်နှင့်ကြည့်ရင်း ...
“အလွမ်းပြေ ... ငါ ကောင်းကောင်းပြောမယ်နော်၊ ငါ
လုံးဝစားချင်စိတ် မရှိဘူး၊ ပြီးတော့ မင်းရှိနေတာလည်း
အနှောင့်အယှက်ဖြစ်တယ်၊ ငါတစ်ယောက်တည်းပဲ နေချင်
တယ်၊ ငါတစ်ယောက်တည်း နေပါရစေ၊ နည်းနည်း
ယဉ်ကျေးမှု နားလည်မှု ရှိပါလားကွာ”

အလွမ်းက ရိုးရာကို တွေ့တွေလေး ကြည့်နေရာက
ခေါင်းညိတ်လိုက်ပါသည်။

“အင်း ... အစ်ကိုလည်း နည်းနည်းယဉ်ကျေးမှု ရှိပါနော်၊
အလွမ်းက ဒီထမင်းပွဲကို နည်းနည်းစားချင်နေတာ၊ အိမ်ရှင်
က လုံးဝ မထိမတို့ဘူးလို့ ငြင်းနေတာက အလွမ်းကိုပါ
စားရခက်စေတဲ့သဘော သက်ရောက်နေတယ်၊ အလွမ်းနဲ့
တူတူ ထမင်းလေးငါးခြောက်လုတ် ခုနစ်လုတ် ရှစ်လုတ်
စသည်ဖြင့် အားနာပါးနာ ဝင်စားမယ်ဆိုရင် ပြီးတာနဲ့
အလွမ်း ဒီအခန်းထဲက ထွက်သွားပါ့မယ်”

သူတို့နှစ်ယောက် အကြည့်ချင်း အကြာကြီး ပြိုင်စိုက်
နေကြသည်။

“ဒီဂျာနယ်မှာ အစ်ကိုကြည့်ကြည့်၊ ကလေးလေးကလေး
မွေးလာကတည်းက ဦးခေါင်းခွံ ပါမလာဘူး အစ်ကိုရဲ့
သိလား၊ ခေါင်းခွံကလေး နဖူးတစ်ဝက်ထိလောက်ပဲပါတယ်၊
အဲဒီအပေါ်မှာ ဦးနှောက်က အလုံးလိုက်ကို အရေးပါးပါး
လေး တစ်ထပ်နဲ့ပဲ ဖုံးထားတယ်၊ အဲဒီ ဦးနှောက်က တစ်
နေရာရာက ဘာကိုမျှား ဖိနေသလဲလည်း မသိပါဘူး၊
ကလေးလေး မျက်လုံးလေးတွေက ဖောင်းပြီး အပြင်ကို
ပြူးထွက်နေရှာတယ် ...

အရမ်း သနားစရာကောင်းတာပဲ၊ တစ်ခါမှတောင်
မကြားဖူး မမြင်ဖူးဘူး၊ မြင်မြင်ချင်းတုန်းက အလွမ်း
မျက်ရည်တောင်လည်တယ် သနားလွန်းလို့၊ သူ့ဆိုရင်
ဘယ်လိုကုသမှုမျိုးမျှား ခံယူရမလဲ မသိဘူးနော်”

အလွမ်းက သူ မြင်ရအောင် ဂျာနယ်ကို သူ့ဘက်
လှည့် ဖြန့်ပြလိုက်တဲ့အတွက် ရိုးရာက ဖျတ်ခနဲကြည့်ပြီး ခေါင်း
ကို တစ်ဖက်လှည့်ပစ်လိုက်ပါသည်။

“မင်း ငါ့ကို ဒီအချိန်မှာ စိတ်ဆင်းရဲစရာတွေ ဘာဖြစ်လို့
လာပြနေရတာလဲ၊ ငါ အဲဒါတွေ မမြင်ချင်ဘူး”

“စိတ်ချမ်းသာစရာတွေပြရင် အစ်ကို စိတ်ချမ်းသာလာမယ်
လား”

“ဟိုတစ်နေ့တွေက ငါ လုံးဝ အခန်းတံခါးသော့ ဖွင့်မပေး
တော့ မင်း ဘာပြောလဲ၊ ငါမကြိုက်တာ ဘာမှမလုပ်တော့
ပါဘူးဆို၊ မကြိုက်တာ မပြောပါဘူးဆို၊ မမတို့ပါ တောင်း
ပန်လို့ ဒီနေ့ အခန်းတံခါးဖွင့်ထားတာ၊ မင်း ငါ စိတ်ညစ်
အောင် လုပ်မနေနဲ့”

တကယ်ဆိုတော့ သူ့ဘာသာသူ ဘာပြောပြော
ကိုယ်လုံးဝမလိုလားရင် လုံးဝသော့ဖွင့်မပေးလို့ ရပါသည်။ အားနာ
လို့ ဆိုတာထက် ဘာမှန်းမသိတဲ့ အကြောင်းတစ်ခုကြောင့်
စိတ်က အလိုလို ဖွင့်ပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်မိတာ။

ဒီကောင်မလေး ဟိုပြော ဒီပြောနှင့် စိတ်တိုရ
ဒေါသထွက်ရ နားငြီးရပေမယ့် အဲဒါတွေကပဲ အပျင်းမြှေးစေနေလို့

လား။ လိုလားလှချည်ရဲ့ မဟုတ်တာတော့ အမှန်ပင်။ သို့ပေမဲ့ တော့ စိတ်ကောင်းဝင်နေချိန်လေး စဉ်းစားမိလျှင် သူ နည်းနည်း များ ရိုင်းနေမလားလို့လည်း ရှက်မိသည်။

အလွမ်းက ဉာဏတို့ မင်းထိုက်တို့နှင့်တောင် ခင်မင် ရင်းနှီးနေပြီ။ ဟိုတစ်နေ့ကဆိုလည်း သူ အခန်းတံခါး ဖွင့်မပေး တော့ အလွမ်း အပါအဝင် မင်းထိုက်ရော ဉာဏပါ အခန်းထဲ ဝင်မရကြ။ အဲဒီအခါ သူတို့သုံးယောက်သား ခြံထဲဆင်းထိုင်ကာ စကားပြောနေကြသည်။

ဘယ်လိုကောင်မလေးမှန်း မသိ။ ရိုးရာဆီလာတာ ရိုးရာနှင့် မတွေ့ရလည်း အိမ်ပြန်မယ် စိတ်မကူး။ ဉာဏတို့နှင့် ခြံထဲမှာ နေနေလိုက်တာ ညနေစောင်းအထိ။ အဲဒါကို အိမ်ပေါ် ထပ် ပြတင်းပေါက်က ချောင်းကြည့်ရင်း ရိုးရာ စိတ်တွေတို့ခွဲ ရသေးသည်။

“စိတ်ညစ်အောင် လုပ်ပါမလား”

“ခုလုပ်နေတယ်လေ၊ စိတ်ဆင်းရဲစရာတွေ လာပြနေတယ်”

“စိတ်ညစ်အောင် စိတ်ဆင်းရဲအောင် ပြနေတာ မဟုတ်ဘူး၊

ဒီကလေးလေးကိုမြင်တော့ အလွမ်းစိတ်ထဲမှာ ဪ ...

ငါ ကံကောင်းလိုက်တာ၊ ငါ့မိဘ ကံကောင်းလိုက်တာ၊

မွေးကတည်းက ငါသာ ဒီလိုလေး ဖြစ်နေခဲ့ရင် ငါ့အမေ ဘယ်လောက်တောင် စိတ်ဆင်းရဲရရှာပါ့မလဲဆိုတာ တွေး မိတယ်။ လောကကြီးမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကံမကောင်း ဘူးထင်ရင် ကိုယ့်ထက်ကံဆိုးတဲ့သူတွေ ရှိသေးတယ်ဆို တာ တွေးကြည့်ရင်း သူတို့ဘဝတွေကို စာနာကရုဏာသက် ရတာနဲ့ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ကျေနပ်ခွင့်ရတာကို စိတ်ချမ်းသာ တယ်”

ရိုးရာက အလွမ်းကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်မိပါသည်။

ကြည့်လင်တဲ့ မျက်နှာလေးကို ခဏစိုက်ကြည့်နေမိပြီးမှ ...

“မင်းက ပေါ်လီယာနာလား”

“သူ့ကို ကြိုက်တယ်”

“ငါတော့ မကြိုက်ပါဘူး”

“အင်း ... သိပါတယ်၊ အစ်ကိုက ပေါ်လီယာနာစိတ်ထား

ရဲ့ အရသာကိုမှ မသိသေးတာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဆရာမကြီး”

“အဟီး ... အစ်ကိုကို အကြံတစ်ခု ပေးချင်သေးတယ်”

“ဘာလဲ”

“အစ်ကို ဒိုင်ယာရီရေးကျင့်ရဲ့လား”

“မရှိဘူး”

“ရေးပါလား အစ်ကို၊ အစ်ကိုမှာ ခုလို အခြေအနေမှာ စိတ်ထဲမှာ ဖြစ်ပျက်နေတာ ခံစားနေရတာတွေ တနင့်တဖို ရှိနေမှာပါ။ ဒိုင်ယာရီရေးတယ်ဆိုတာ ကိုယ်ပြောချင်နေတာ တွေ စိတ်ထဲရှိတာတွေကို ဘယ်သူ့မှ ငဲ့ကွက်စရာမလိုဘဲ အရှိအတိုင်း ဖွင့်ချလိုရတဲ့ အပြုအမူတစ်ခုပါ။ အဲသလိုရေး ချလိုက်ရတာ ကိုယ့်ရင်ထဲက ပူလောင်မှုတွေ ဝမ်းနည်းမှု တွေ ခံစားချက်တွေကို အနည်းနဲ့အများ ပေါ့ပါးသွားစေ တယ်”

“မင်းက ဒိုင်ယာရီရေးတယ်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ရေးတယ်၊ အခု ရေးနေတယ်၊ နေ့စဉ်ကိုပဲ ကိုယ်ပြောချင်တာတွေ ပြောခွင့်မသာတာတွေ အကုန်ချ ရေးပစ်တယ်”

“နေပါဦး ... ဟိုတစ်နေ့က ခြံထဲမှာ ဟိုကောင်တွေနဲ့ ဘာ တွေ့ပြောနေကြတာလဲ”

“အစ်ကိုကို ပြောပြဖို့ လိုလို့လား”

“ကျွတ် ... မပြောလည်းနေကွာ၊ ပြီးရော”

“ပြောမှာပါ၊ ကိုညဏတို့ကို အလွမ်းက အစ်ကိုကို ဝိုင်း ချောနေဖို့ မလိုဘူးလို့ ပြောနေတာပါ”

“ဘာ”

“အစ်ကိုက အထူး အခွင့်ထူးခံရမယ့်သူလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ချောမောနှစ်သိမ့်နေစရာလည်း မလိုဘူး၊ အစ်ကိုအနေနဲ့ လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အခွင့်ထူးတစ်ရပ် ရသင့်တယ်၊ ရှိသမျှလူတိုင်းကို ဗိုလ်ကျဆက်ဆံခွင့် ရထိုက်တယ်လို့ ခံယူနေဖို့ မလိုဘူး”

“ဘာ ... ငါက ဘာအခွင့်အရေးတွေ ယူနေလို့လဲ၊ ဘာ အခွင့်ထူးတွေ ခံနေလို့လဲ၊ မင်းက ဒီလိုပြောရအောင် ဘာ ကောင်လဲ ... တောက်”

ရိုးရာသည် အနာပေးဆွဲခွာခံရသလို ချက်ကောင်း ထိသွားကာ ဒေါသတွေ အကြီးအကျယ် ထွက်သွားမိလျက် နံဘေးစားပွဲလေးပေါ်မှာ ရှိနေသော သောက်ရေဖန်ခွက်ကို ဆတ် ခနဲ ဆွဲယူပစ်ပေါက် ခွဲလိုက်ပါသည်။

“ခွမ်း”

ကွဲရှသံနှင့်အတူ ဖန်ခွက်က ပါကေးကြမ်းပေါ် အစိတ်စိတ် ပြန့်ကျဲလွင့်စဉ်သွားရပါသည်။ အလွမ်းက ပခုံးလေး ဘုန်အောင် လန့်သွားကာ ချက်ချင်းပင် သူ့နံဘေးစားပွဲပေါ်မှ ဆာဖိပန်းကန်လုံး အလွတ်ကို ကောက်ယူကာ ကြမ်းပေါ် ခွမ်း ခနဲ ပေါက်ခွဲပစ်လိုက်သည်။

“ခွမ်း”

“ဟင် ... မင်း ... မင်း ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ”

ရိုးရာသည် မယုံနိုင်လောက်အောင် အံ့သြသွားပြီး အလွမ်းကို မျက်လုံးပြူးကြီးနှင့်ကြည့်ကာ ပြောလိုက်သော စကားပင် အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့ ဖြစ်သွားပါသည်။

“ကိုညာဏတို့ကို အဒေါလည်း ပြောထားတယ်၊ အစ်ကိုကို အစ်ကိုပြုမူတဲ့ အပြုအမူအတိုင်း အစ်ကိုဆက်ဆံတဲ့ ဆက်ဆံရေးအတိုင်း ပြုမူဆက်ဆံပါလို့။ ဟိုရက်ပိုင်းတွေကဆိုရင် မမစပယ်တို့ အန်တီတို့ကိုတောင် အစ်ကိုက အခန်းထဲ ဝင်လို့ဆိုပြီး ဟိုဟာနဲ့ပစ်ပေါက် ဒီဟာပေါက်ခွဲ လုပ်ခဲ့သေးတာလေ၊ အစ်ကိုမှာ ပစ်ခေါက်ခွင့်ရှိရင် နောက်တစ်ယောက်မှာရော ဘာဖြစ်လို့ တန်းတူမရှိရမှာလဲ၊ လူလူချင်း တူတူပဲကို”

“တောက် ... မင်း ... မင်း ထွက်သွားကွာ၊ ထွက်သွားစမ်းအခု”

အလွမ်းက လက်ထဲက လူခေါ်ဘဲလ်ကို နှိပ်လိုက်ရင်း ...

“ထွက်သွားလို့ မရသေးဘူး၊ အကွဲအရှ အစအနတွေ ရှင်းပြီးမှ သွားလို့ရမယ်လေ”

အခန်းဝကို မကြည့်နှင့်အတူ မမစပယ်ပါ ရောက်လာပါသည်။ မမစပယ်သည် အခန်းထဲကို အထိတ်တလန့်ကြည့်ကာ ...

“ဘယ် ... ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲဟင်”

“အဟီး ... မမစပယ် ... ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ဖန်နဲ့ကြွေနဲ့ ဘယ်ဟာကပိုပြီး အစိတ်စိတ်မြှာသလဲ အလွမ်းတို့ စမ်းကြည့်တာပါ၊ အေးဆေးပါ”

ကမန်းကတန်း တံမြက်စည်းလှည်းကာ ဂေါ်ပြားနှင့် ဆော်ယူကာ မကြည် ထွက်သွားလျှင် မမစပယ်ကလည်း သူတို့ နှစ်ယောက်ကို အကဲတခတ်ခတ်နှင့် နောက်ဆံတင်းတင်း တွန့်ဆုတ်ဆုတ်ပင် ထွက်ခွာသွားပါသည်။

“မင်း မသွားသေးဘူးလား”

“သွားမှာပါ၊ ရှင်လုပ်တာ လန့်သွားပြီ အစ်ကို၊ အလွမ်း နေသိပ်မကောင်းချင်ဘူး ပြန်တော့မှာပါ”

“မြန်မြန်ပြန် ... အေးတယ်၊ နောက်လည်း မလာနဲ့တော့၊ မေမေတို့ မမတို့ကလည်း ဘာစိတ်ကူးနဲ့များ ဒီလိုရိုင်းရိုင်း ကြမ်းတမ်းတဲ့ သူမျိုးကို ငါ့အခန်းထဲထိ ဝင်ခွင့်ပြုထားမှန်းကို မသိဘူး၊ လူနာကို မေးမစောင့်ရှောက်တာ တစ်ခါမှ မတွေ့ဘူး ... တောက်”

အလွမ်းက ထိုင်ရာမှ ထရပ်ကာ သူလွယ်လာတဲ့
ဘေးအိတ်လေးကို ပခုံးပေါ် စလွယ်သိုင်း လွယ်လိုက်ရင်း ...

“ဒီအပြုအမူကြောင့် အလွမ်း ရိုင်းစိုင်းတယ်ဆိုရင် အစ်ကို
လည်း အစ်ကိုလုပ်နေတာတွေကို ရိုင်းစိုင်းမှန်းသိသိနဲ့
လုပ်နေတာဆိုတာ သေချာသွားပြီပေါ့”

“ဒေါဟာငါ ဘာဖြစ်ဖြစ် မင်း ဝေဖန်စရာ မလိုဘူး”

“အခု ဝေဖန်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ရှင့်ကိုယ်ရှင် သိအောင်
တွေးနိုင်အောင် ပြောခဲ့မယ်”

“.....”

အလွမ်း မျက်နှာကလေးမှာ ဟိုအရင်နေ့တွေထဲ
အချိန်ပြည့် တွေ့ရတဲ့ အပြုံးကြည်ကြည်ကလေး ပျောက်ကွယ်နေ
ပါသည်။ ဒီကောင်မလေး မျက်နှာတည်နေတာ မြင်ရတဲ့အခါ
အထာမကျသလို တစ်မျိုးကြီးပင်။

“သေခြင်းတရားဆိုတာ သူရှိရမယ့်နေရာမှာ ရှိကိုရှိနေတာ
အစ်ကို”

“.....”

“သေမယ့်သူက သေမှာပါပဲ၊ မသေခင် ကိုယ့်အတွက်
ပတ်ဝန်းကျင်အတွက် အမှိုက်ထုပ် အစုတ်ထုတ် မဖြစ်စို့

လိုတယ်၊ ကိုယ် ဘယ်တော့သေမလဲ ကြိုမသိကြတဲ့သူတွေ
နဲ့စာရင် ခန့်မှန်းအချိန်ကာလတစ်ခု ကြိုသိနေရတဲ့သူက
အများကြီး ကံကောင်းပါတယ်၊ ဘာလို့လဲ သိလား၊
ကောင်းတာတွေလုပ်ဖို့ အချိန်ရလို့ပါ၊ မနက်ဖြန် ကောက်
ခနဲ accident နဲ့သေရမှာမျိုး ကြိုမသိနိုင်တဲ့သူအဖို့ ကြိုတင်
ပြင်ဆင်ဖို့ရော ကောင်းတာလေး လုပ်ခဲ့ဖို့ရော ဒီနေ့မှာ
သူ စီစဉ်ခွင့်မရဘူး၊ ရှင် အဲဒါကို မတွေးတတ်နိုင်တော့
ဘူးလား”

“.....”

“တစ်မိသားစုလုံးရော အပေါင်းအသင်း အသိုင်းအဝိုင်း
ကပါ ‘သေ’ဆိုတဲ့စကားကို အစ်ကိုရှေ့မှာ တစ်လုံးမှမထွက်
ဝံ့အောင် ဖြစ်ကြတယ်၊ သတိထား ပြောဆိုကြတယ်၊
အစ်ကိုကချည်းပဲ ဘေးကလူတွေကို ‘သေ’စကား ပြောတယ်၊
အဲလိုပြောလိုက်ရင် ဘေးလူတွေက နာကျင်ကြ ကရုဏာ
သက်ကြပြီး အစ်ကို မကြိုက်တာကို နှုတ်မတိုးတော့တာ
အစ်ကို သိနေတယ်၊ အစ်ကိုက ‘သေလူ’ဆိုတဲ့ အနေအထား
တစ်ခုကို အခွင့်အရေးတစ်ခုလို ဆုပ်ကိုင်နေတယ်၊ ဘေးလူ
တွေကို အဲဒါနဲ့ ခြိမ်းခြောက်နေသလိုပဲ”

“ဘာ”

“ငါသေရတော့မယ်ဆိုတာ သိတဲ့အချိန်မှာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကိုယ်ပေးနိုင်တာလေးတွေ တတ်နိုင်သလောက် ပေးခဲ့မလား ပတ်ဝန်းကျင်ကနေ ရနိုင်သလောက် အခွင့်အရေး ကိုယ် အတွက် အမြတ်ထုတ်ယူသွားမလား ဆိုတာ ကာယကံရှင် ရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ပါ။ ကိုယ့်ဆုံးဖြတ်ချက်ကို နောက်ဆုံးအချိန် မှာ ကိုယ်ကျေနပ်နိုင်ခဲ့ဖို့ ဝီတိဖြစ်နိုင်ခဲ့ဖို့ လိုပါတယ်”

ရိုးရာရဲ့မျက်နှာသည် တဖြည်းဖြည်း နီမြန်းထူအေး လာခဲ့ကာ နှုတ်ခမ်းသားတွေပင် တဆတ်ဆတ် တုန်လာခဲ့သည်။ အလွမ်းရဲ့စကားတွေက သူ့ကို သံတုတ်နှင့် ခပ်ပြင်းပြင်းနှက်ခတ် သလို နာကျင်စေပြီး ထက်မြိသောစားနှင့် ခုတ်ပိုင်းနေသလို တစ်စစ ပြတ်ရှုစေသည်။

“သေခြင်းတရားဆိုတာ ကြောက်ဖို့မကောင်းဘူးလို့ မမြင် လိုပါဘူး၊ အနည်းဆုံးတော့ ကိုယ်ချစ်တဲ့သူတွေနဲ့ ခွဲခွာ သွားရမယ်ဆိုတဲ့ အဖြစ်က တကယ်တုန်လှုပ်ဖို့ ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခွဲခွာရတော့မယ် ဆိုတာကို တုန်လှုပ်စွာ လက်ခံလိုက်ရပြီဆိုရင် မခွဲခွာရခင် အချိန်မီနစ်စက္ကန့်တိုင်း ကို တန်ဖိုးထားဖို့ ကောင်းပါတယ်”

“မင်းက သေရမှာ ကြောက်နေတယ်လို့ ငါ့ကိုပြောနေတာ လား အလွမ်း”

“ကြောက်တာထက် အစ်ကို့ တုန်လှုပ်နေတာ ဖြစ်မှာပါ။ မကြာခင်တော့ အဲဒီ တုန်လှုပ်စိတ်ကို အစ်ကို ထိန်းချုပ် နိုင်မှာပါ အစ်ကို၊ အဲဒီကျချင် တန်ဖိုးရှိတဲ့အချိန်တွေ အများကြီး နောက်ကျဆုံးရှုံးသွားမှာ စိုးပါတယ်။ ခုချိန်မှာ အစ်ကိုအတွက် အချိန်ဆိုတာ တစ်မိနစ်တိုင်း တစ်မိနစ် တိုင်းဟာ ရွှေနှုတ်ပယ်လို့ မရအောင် အဖိုးတန်နေပါ တယ် အစ်ကို”

“.....”

အလွမ်းရဲ့ ဆွေးငေးငေး မျက်နှာလေးကို ရိုးရာ နူးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ဒီကောင်မလေးဟာ သူ့ကိုဘာကြောင့် ဒါတွေ တကူးတက လာသင်ပြနေသလဲ။ မမစပယ် ပြောသလို သူက စိတ်ဓာတ်မြင့်တင်ရေး ပြန်လည်ထူထောင်ရေးသင်တန်း တွေ တက်ထားပြီး ကိုယ်လိုလူတွေကို ခုလိုပဲ စိတ်ထားတတ်ဖို့ လိုက်တရားဟောနေကျလား။ အရင်လို အလွမ်းအပေါ် သရော် လှောင်ပြောင် မထေမဲ့မြင်ပြုလိုစိတ် လျော့ပါးလာတာတော့အမှန် ပင်။

သူပြောနေတဲ့ စကားတွေဟာ အမှန်တွေလိုလည်း
ရိုးရာ ခံစားမိပါသည်။

“သေခြင်းတရားဆိုတာ တကူးတက ပြောနေ တွေးနေ
ဆွေးနွေးနေဖို့လည်း မလိုအပ်သလို တကူးတက မေ့လျော့
ရှောင်လွှဲနေစရာလည်း မလိုတဲ့အရာပါပဲ။ သူ့အလိုလိုလေး
ပဲ ရှိနေပါစေလား အစ်ကို၊ အစ်ကိုက စိတ်ထောင်းကိုယ်
ကြေသလို ဖြစ်နေရင် အန်တီအဖို့ ဖြေသိမ့်နိုင်စရာအကြောင်း
မရှိပါဘူး”

“.....”

“အစ်ကိုတို့ခြံ ဟိုဘက်ထောင့်က စံပယ်ရုံလေးက ညဖက်ဖူး
တဲ့ စံပယ်ဖူးလေးတွေ မွေးရနဲ့ကို အစ်ကို တကူးတက
မွေးရှူဖူးမှာ မဟုတ်ဘူးနော်”

ရိုးရာက အလွမ်းကို ပဟေဠိများနှင့် ဝေးကြည့်နေ

မိဆဲ ...

“သိပ်မွေးတာပဲ အစ်ကို၊ အလွမ်း ဟိုတစ်ညက အန်တီ
ထမင်းပိတ်ကျွေးတာ မာမိနဲ့ တူတူလာစားရင်း စံပယ်နဲ့
လေးရှူမိတာ၊ အပန်းမကြီးရင် တစ်ညလောက် ခြံထဲဆင်း
ကြည့်လိုက်စမ်းပါ၊ တစ်ခါစာလေကျရင် ဘာမဟုတ်တဲ့
ခံစားချက်လေး တစ်ခုကလည်းပဲ မမျှော်လင့်ဘဲနဲ့ ကိုယ်ထံ
လူဖြစ်ကျိုးနပ်စေပါတယ်”

ရိုးရာ ဘာစကားမှ ပြန်မပြောလိုက်ရသေးမီ အလွမ်း
က သူ့အခန်းထဲမှ ညင်သာစွာ ထွက်ခွာသွားခဲ့ပါသည်။

“သမီးရယ် ... အလွမ်းလေး အိမ်ကိုရက်ခြား ရက်ခြား
လာနေတာ တစ်လလောက်ရှိပြီပဲ၊ ညည်းမောင်လေး ပုံစံက
ထူးလည်း ထူးမလာပါလား၊ သားလေးက ဘယ်သူနဲ့မှ
ဘာမှမပြောချင်ဘူး၊ အခန်းထဲလည်း ဝင်ဝင်မလာနဲ့ဆိုလို့
မေမေတို့က သူ့အလိုလိုက်ပြီး အလိုက်အထိုက် နေပေးနေ
တုန်း အလွမ်းကကျတော့ အခန်းထဲ ဇွတ်တရွတ်ဝင် ပြော
ချင်တာတွေပြောနဲ့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သားလေး တစ်ယောက်
တည်း ထီးထီးနေနေတာနဲ့စာရင် တော်သေးတယ်လို့
ထင်ပါရဲ့လို့ မေမေက သဘောထားတာ ...

မနေ့ကကျတော့ သားကလည်းပေါက်ခွဲ သူကလည်း
ပေါက်ခွဲနဲ့ သူတို့ချင်းက ခုထိ ရင်းနှီးသေးတာလည်းမဟုတ်
ရန်ချည်းဖြစ်နေသလိုပါလား၊ သားလေးအတွက် ကောင်း
ရော ကောင်းရဲ့လား၊ စိတ်အနှောင့်အယှက်တွေများ ဖြစ်
နေရှာမလားကွယ်၊ သားလေး လုံးဝသဘောမကျရင်လည်း
သူ့ဟာသူ စိတ်ချမ်းသာသလို နေပါစေတော့လားလို့ကွယ်”

ဒေါ်ယဉ်ယဉ်က ထမင်းကို လက်စသတ်လိုက်ရင်း ညည်းညည်းညူညူ ပြောလိုက်ပါသည်။

“ထားလိုက်ပါ ယဉ်ရယ်၊ ဒီကောင်မလေးမှ လာလာမနေရင် ထားကကော အပြင်ရော ထွက်လို့လား၊ ဘယ်သူနဲ့ရော စကားပြောလို့လဲ၊ သူတို့ဘယ်လိုပဲဖြစ်ပေစေ သားအတွက် အကျိုးတော့ ယုတ်မနေဘူးလို့ ကိုယ်မြင်တာပဲ၊ ကြာတော့ လည်း ကောင်မလေးတောင် သူ့အလိုလို စိတ်ပျက်ရင် ပျက်သွားမှာပါ ...

မနေ့က တစ်ကြိမ်လာတာဆိုရင် သူ့ရှေ့ကလာတဲ့ ဇာစ်ကြိမ်နဲ့ လေးရက်တောင် ခြားတာပဲ၊ ကလေးမလေး လည်း ဒီလိုပဲ ရက်ခြားပြီး သူ့ဟာသူ အလာကျရင် ကျွဲသွားမှာပါ”

“အနည်းဆုံး မေမေရယ် မောင်လေးက ခုနောက်ပိုင်း အစားလေးတော့ ဝင်လာတယ်၊ စားသောက်လာသေးတယ်၊ ဟိုးတစ်ကြိမ် အလွမ်းက သူ့ကိုပြောတာလေ၊ သူလုပ်နေပုံက ကလေးကြီးတစ်ယောက် လူကြီးကို စိတ်ကောက်ဆန္ဒပြပြီး ထမင်းမစား ဟင်းမစား လုပ်နေကျနေတာပဲ ဆိုတာ မောင်လေးက နည်းနည်းရှက်တယ်ထင်တယ် သိလား မေမေ”

“ဟုတ်လား ... အလွမ်းက အဲသလိုပြောလား”

“ဟုတ်တယ် ဖေဖေ၊ ဒီဟာ ခံတွင်းမတွေ့ရင် ဟိုဟာစားပေါ့၊ ဟိုဟာမကြိုက်ရင်တခြားဟာ စားပေါ့တဲ့၊ ထမင်းရယ် မဟုတ်ဘူးပေါ့နော် လူပဲ အိပ်ရမယ် စားရမယ်ဆိုတာ ကိုယ့်အသိစိတ်နဲ့သိပြီးသားပဲတဲ့၊ လူကြီးတွေက လိုက်ချောကျွေးနေရမယ့်အရွယ်မှ မဟုတ်တာလို့ ပြောတာလေ ...

ခုနောက်ပိုင်း မောင်လေးက သူ ခံတွင်းတွေ့မယ် ထင်တာလေး စားတော့ စားလာတာပဲ၊ မနေ့ကဆို မုန့်ဟင်းခါးဖတ်ကို အဖြူထည် အိမ်မှာသုပ်ထားတာ စားချင်တယ်ဆိုလို့ ချက်ချင်း မုန့်ဖတ်ထွက်ဝယ်ပြီး သုပ်ပေးလိုက်တယ်၊ စားတယ် ဖေဖေ၊ အဲဒါ ဘာလို့လဲ သိလား၊ အလွမ်း ရောက်ကာစလောက် သမီးက အလွမ်းကိုသွားမေးတာ၊ ညီမလေး တစ်ခုခု စားမလားပေါ့နော်၊ အလွမ်းက မစားတော့ဘူးတဲ့ သူ့စားလာတယ်တဲ့ဆိုပြီး သူ့အိမ်မှာ မုန့်ဖတ်ကို ဘာလေးတွေထည့်ပြီး ဘယ်လိုလေး သုပ်စားလာတာကို သမီးကို သရည်ကျချင်စရာ အသေးစိတ်ပြောပြနေတာ ...

အဲဒါကြားပြီး သူပါ စားချင်စိတ် ပေါက်လာတာ နေမှာပေါ့၊ အလွမ်း ပြန်သွားပြီးမှ သူက လုပ်ပေးခိုင်းတာ”

“အင်း ... ဆိုက်ကိုတစ်မျိုးပေါ့လေ၊ ထားလိုက်ပါ ယဉ်ရယ်၊ သူတို့ လူငယ်ရွယ်တူချင်း ကီးကိုက်ပါတယ်၊ မင်းထိုက်တို့လည်းပဲ အမြဲတော့ မလာနိုင်တော့ဘူး၊ မဟုတ်လား၊ သူတို့လည်း သူတို့အလုပ်နဲ့ သူတို့လေ၊ အနည်းဆုံးတော့ သားမှာ အဖော်ရနေတယ်”

“ခုတလော နှစ်ခါလောက်တော့ရှိပြီ၊ ကျွန်တော် သူ့ဆီ စကားသွားပြောတုန်း အခါတွေမှာ ရုံးက ကိစ္စတွေ ဘာတွေ မေးတယ် ဖေဖေ၊ သိသိသာသာတော့ မဟုတ်ပေမယ့် ရုံးရာ စိတ်တော့ နည်းနည်းတော့ သွေးအပူလျော့လာတာ အမှန်ပါ၊ နည်းနည်း အေးဆေးလာပါတယ်”

ကိုရဲသည်လည်း ယောက္ခမ ဦးမြတ်ကိုရဲ့ ဆောက်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီမှာပဲ အင်ဂျင်နီယာတစ်ယောက်ဖြစ်ကာ ဒီကိစ္စတွေ မတိုင်ခင်ကတော့ ရုံးရာနှင့် ကုမ္ပဏီရုံးမှာ အလုပ်တူတူဆင်းနေကြရတာပင်။

ခေါ်ယဉ်ယဉ်က ငိုငိုငိုလေး ရှိနေရာမှ ...

“အလွမ်းက မေမေ့ကိုလည်း ပြောတယ်”

“ဘာတဲ့လဲ မေမေ”

“မေမေ ရုံးရာရဲ့အခန်းကို မသွားဘဲ ရှောင်နေတာမျိုး မလုပ်ပါနဲ့လားတဲ့၊ မေမေက မနက်ဆို သားလေးနေကောင်း

လား သွားမေးပြီးရင် နောက်ထပ်မသွားဖြစ်ဘူးလေ၊ မသွားဖြစ်တာကလည်း သိတဲ့အတိုင်း မေမေက ခုထိ လုံးဝမျက်ရည်မထိန်းနိုင်သေးတော့ သတင်းမေးလေး တစ်ခွန်းပြောနေရင်းကို မျက်ရည်က ကျချင်လာပြီ၊ မဟုတ်လား၊ ရုံးရာရဲ့မှာ မေမေ ငိုမိမှာ မဖြစ်စေချင်လို့ ကြာကြာမနေတာလေ...

အလွမ်းကကျတော့ ကြာကြာနေပါ၊ စကားများများ သွားပြောပါတဲ့၊ ပြောရင်း ငိုမိရင်လည်း အောင့်ထားဖို့ ဖုံးဖိဖို့ မလိုပါဘူးတဲ့၊ ငိုချလိုက်ပါတဲ့၊ ရုံးရာက မေမေငိုတာ မြင်ပြီး စိတ်ဆင်းရဲမှာလည်း မစိုးပါနဲ့တဲ့၊ နှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ် ငိုချပြီးရင် မေမေလည်း ရုံးရာနဲ့ စကားပြောနေရင်း စိတ်ထိန်းနိုင် ထိန်းနိုင်လာမှာပါတဲ့”

“အဲဒါ ဟုတ်တယ် ယဉ်၊ ဒီကလေးမလေး အတွေးကိုကိုယ် သဘောကျတယ်”

“တချို့ကိစ္စတွေမှာ သူ စိတ်ဆင်းရဲရမှာစိုးလို့ဆိုပြီး တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ငဲ့ညှာဖုံးကွယ် ဟန်ဆောင်နေတာကိုက အခြေအနေမှန်ကို လက်ခံဖို့ ဝေးသွားစေတတ်တယ်တဲ့၊ ကာယကံရှင်လည်းသိ ဘေးလူလည်းသိ အဆိုးဆုံး အခြေအနေကို အသီးသီး သိပြီးနေမှတော့ ဘာမဟုတ်တာ

လေးတွေအတွက် ပြန်ဆောင်ပြီး ဆက်ဆံတာမျိုး လုပ်မနေပါနဲ့တော့တဲ့ ...

ငိုချင်တဲ့အခါ ငိုချလိုက်၊ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ရယ်ရယ်မောမောလေးလည်း နေတဲ့အခါနေလိုက်၊ ဟိုးအရင်ကလို နေရိုးနေစဉ် ပုံမှန်အတိုင်း ပြောဆိုဆက်ဆံတာ အကောင်းဆုံးပဲတဲ့”

“အဲဒါ အမှန်ဆုံးပဲ”

“အလွမ်းကလေးက ချစ်ဖို့ကောင်းတယ် ဖေဖေ၊ စိတ်ထားလေးကလည်း ကောင်းတယ်၊ မနေ့ကတော့ ဘာဖြစ်လို့လဲ မသိဘူး၊ မျက်နှာလေးနည်းနည်းပျက်ပြီး ပြန်သွားတာ၊ သူ မောင်လေးကို ပြောနေတဲ့စကားတွေ တံခါးလည်းဖွင့်ထားတော့ သမီး အခန်းပြင်နံရံကနေ ရပ်နားထောင်နေတယ်၊ သူ့ထက် ကိုယ်ကကြီးပေမယ့် သူ့တွေးတာလေးတွေက မှန်လိုက်တာလို့ ချီးကျူးမိတယ်၊ သူ့လိုလည်း မတွေးတတ်၊ သူ့လိုလည်း စကားလုံး စီကာ စဉ်ကာ မပြောတတ်ဘူး၊ ကလေးပုံစံလေးနဲ့ စိတ်ကလေးက ရင့်ရင့်ကျက်ကျက် တွေးနိုင်တယ်”

အားလုံး စကားစ ဓမ္မာပြတ်ကာ တိတ်ဆိတ်နေမိ

ကြသည်။

“အန်တီ”

“.....”

“ဦး”

“.....”

“အန်တီ”

“ဟဲ့ ... ပူစူး၊ တိုးတိုးကြိတ်ကြိတ် ပွစိပွစိနဲ့ ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ဘာပြောမလို့လဲ ပြောလေ”

မကြည်ရဲ့ ကုဇာလောင်ဖက် တူမလေး ဆယ့်လေး ငါးနှစ်ရွယ် ပူစူးလေးသည် စပယ်စကားကို မဖြေဘဲ မျက်လုံးကြီးသာပြူး၍ ထောင့်ကပ်ကာ ဟိုတစ်ဖက်ကို မျက်ရိပ်နှင့် လှမ်းပြလိုက်လေသည်။ စူးဆန်းတဲ့ အမူအရာကြောင့် ပူစူးပြရာဘက်အားလုံး လှမ်းကြည့်မိလျှင် ...

“ဟင်”

လူတိုင်းကိုယ်စီ တိုးတိုးတိတ်တိတ် အံ့သြသွားရပါသည်။ ဧည့်ခန်းထဲမှာတော့ ရိုးရာသည် ဟိုလှည့် ဒီလှည့်နှင့် ဇင်ပေါ်တွေ အံ့ဆွဲတွေ လျှောက်ကြည့်နေလေသည်။ ဒီအဖြစ်အပျက်တွေစပြီးကတည်းက သူ့သဘောနှင့်သူ သူ့အခန်းထဲကထွက်ကာ အိမ်အောက်ထပ် ဧည့်ခန်းထိ ဆင်းလာသည်မှာ ဤတစ်ကြိမ်ထေးမဆုံးတည်း။ စပယ်က အလန့်တကြား ထ၊ရင်း

“မောင်လေး ... ဘာလိုချင်လို့လဲဟင်၊ ဘာရှာလဲဟင်
မောင်လေး”

အားလုံး ဆက်ထိုင်နေနိုင်တဲ့ ထမင်းစားပွဲက
ကိုယ်စီထမိကြသည်။ ရိုးရာကို အံ့အားတသင့် ငေးကြည့်နေကြပါ
သည်။

“ဪ ... LED မီးအိမ်လေး ရှာတာပါ”

ခုမှ အပြင်ထွက်လာအောင် ဆင်းလာတဲ့ ရိုးရာရဲ့
ပုံသဏ္ဌာန်ကလည်း အနည်းငယ် အိုးတိုးအမ်းတမ်း ဖြစ်နေပါသည်။

“ဟဲ့ ... အကြည် ... ဖုရား ... မီးအိမ်လေးရော”

“စားပွဲအောက်ဆင့်လေးမှာ မမ”

“ဪ ... ဒီမှာလေ မောင်လေး၊ မောင်လေး ဘာလုပ်
မလို့လဲ”

ရိုးရာက မီးအိမ်ကို လှမ်းယူလိုက်ရင်း ...

“ခြံထဲခဏ ဆင်းမလို့ပါ”

“ဟုတ်လား ... လမ်းလျှောက်မလို့လား၊ ကောင်းသား
လေကောင်းလေသန့်လေး ရှုရတာပေါ့၊ မှောင်တော့ မှောင်
နေပြီ၊ မမ နောက်မီးအိမ်တစ်လုံးနဲ့ လိုက်ခဲ့ရမလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ရိုးရာထံမှ အသာတကြည်အသံကြောင့် စပယ်က
နောက်ထပ် မီးအိမ်လေးတစ်ခု မြန်မြန်ယူကာ ရိုးရာရဲ့နောက်မှ
ကမန်းကတန်း လိုက်လာခဲ့ပါသည်။ ကျန်မိသားစုများကတော့
အိမ်တံခါးဝမှာရပ်ကာ အံ့အားတသင့် အတွေးတွေနှင့် သို့လော
သို့လော ကျန်ရစ်ကြပါသည်။

ရိုးရာက ရှေ့ကသွားနေရာမှ စပယ်ကို လှည့်ကြည့်
လိုက်ရင်း ...

“မမ”

“ဘာလဲ ... မောင်လေး”

“ခြံထောင့်မှ စပယ်ရုံလေး တစ်ခုရှိတယ်ဆို ဘယ်ဘက်
ထောင့်မှာလဲ”

“ဟင်”

စပယ်က အံ့ဩသွားရင်း ...

“ဟိုဘက်မှာလေ မောင်လေး၊ ကားအဝင်ခြံကိတ်နားမှာ ...
လာ”

စပယ်က စပယ်ချုံကလေးရှိရာ ဦးဆောင်လျှောက်
သွားရင်း ရိုးရာကို အံ့ဩနေမိပါသည်။ ဘယ်နေရာမှာ ရှိမှန်းတောင်
သူ သေချာမသိသော စပယ်ချုံကို ဟယ်ကသိ ဘယ်က အံ့ဩရပြီ
ဘာစိတ်ကူးနှင့် ဘာလုပ်မလို့ပါလိမ့်ဟုပင်။

“ဒီမှာ မောင်လေး”

ရိုးရာက လက်ထဲက မီးအိမ်နှင့် ထိုးကြည့်လိုက်ပါသည်။ အလင်းရောင်အောက်မှာ အသည်းယားစရာ အဖူးကလေးတွေကို ချစ်စဖွယ် တွေ့ရသည်။ ရိုးရာက အဖူးပါတဲ့ အခက်လေးတစ်ခက် ချိုးယူလိုက်ပြီး နာခေါင်းနားကပ်၍ မွေးရှူကြည့်သည်။ ဒီနားရပ်မိကတည်းက မသိမသာလေး ပျံ့ပျံ့သင်းနေသော ရနံ့လေးက အနီးကပ်ရှူရှိုက်လိုက်တော့ ရင်ထဲအထိ မွေးပျံ့နှံ့ဝင်သွားလေသည်။

“မွေးတယ်နော်”

“အခက်လေးတွေခုပြီး မန်းအိုးပုလင်းနဲ့ ထိုးပေးရမလား မောင်လေး”

“ဟုတ်”

ရိုးရာရော စပယ်ပါ အတူတကွ စံပယ်ခက်ကလေးတွေ ချိုးစူးကြပါသည်။ အင်း ... မွေးလိုက်တာ။ စိတ်ကြည်လင်စရာပါ။ ခြံထဲမှာ ညဘက်တိုက်သောလေက စိမ့်စိမ့်အေးအေးလေးလတ်ဆတ်ညင်သာသည်။

သူ အိပ်ခန်းထဲကတောင် မထွက်ဖြစ်တဲ့အတွက် ခြံထဲကိုလည်း မရောက်ဖြစ်ပါ။ ဟိုအရင်ကတည်းက ခြံထဲလမ်းလျှောက်ဖြစ်တာ ဆင်းထိုင်ဖြစ်တာမျိုးက ရှာမှရှားပါ။ ခုတော့

ခြံထဲဆင်းရတာက အရသာတစ်မျိုးလိုလို စိတ်ကိုပေါ့ပါးလန်းဆန်းကြည်လင်စေပါသည်။

“မမ”

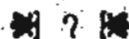
“မောင်လေး ပြောလေ”

“မေမေ့ကို အမြဲစိတ်ချမ်းသာအောင် နှစ်သိမ့်ပေးပါနော်”

စပယ်သည် ဘာစကား ပြန်ပြောရမည် မသိဘဲ စုတ်တရက် ရင်ထဲနှင့်ပြီး နာကျင်ကာ ချက်ချင်းမျက်ရည်ပြည်လျှံလာပါသည်။

“ကျွန်တော် သွေးပျက်နေတဲ့ အချိန်တွေ ဒီနေ့ကစပြီး ရပ်လိုက်ပြီ ပြီးသွားပြီ၊ စိတ်တည်ငြိမ်အောင်လည်း ဖြေသိမ့်နိုင်ပါပြီ၊ နေမကောင်းတဲ့ အချိန်ကလွဲရင် အရင်လိုပဲ ပြန်နေမယ်”

“ပိုးဥ”

“ရှင်”

ပိုးဥလေးက လှေကားမှ တက်လာကာ လှေကားထိပ်
မှ သူတို့အခန်းဘက် သွားဖို့ပြင်နေရာမှ အလွမ်း ခေါ်သံကြောင့်
အလွမ်းဘက်သို့ ဂါဓန်လေးကားကားနှင့် ပြေးလာပါသည်။ အလွမ်း
က ပိုးဥအရပ်နှင့် ညီသွားအောင် ခူးထောက်လိုက်ရင်း ပိုးဥ
ခါးလေးနှစ်ဖက်ကို ကိုင်ကာ ...

“အောက်မှာ ဧည့်သည်တွေ ထမင်းစားနေလား”

“ဟုတ် ... စားနေတယ်၊ မမလေး၊ ဗိုက်ဆာလိုလားဟင်”

ပိုးဥတို့ ဘုံဘုံတို့က မာမိသင်ထားတဲ့အတိုင်း အလွမ်း
ထက် ငါးလကြီးသော ချမ်းမြေ့ကို မမကြီး၊ အလွမ်းကို မမလေး
ဟု ခေါ်ကြပါသည်။ ဟိတိတာတာလေး ပြောတတ်သော ပိုးဥ
ပါးလေးကို အလွမ်းက တစ်ချက်နှစ်လိုက်ရင်း ...

“မဆာပါဘူး ပိုးဥရဲ့၊ မလေးလည်း အောက်ကိုဆင်းရင်
ကောင်းမလား၊ မကောင်းလား စဉ်းစားနေတာ”

“ရင်းပေါ့၊ မမလေး ဘာလိုချင်လို့လဲဟင်၊ ဧည့်သည်
အန်တီကြီးက ခုနကတောင် မာမိကို မေးနေသေးတယ်
မမလေးအကြောင်း၊ မာမိက မမလေး သိပ်နေမကောင်းလို့
အခန်းထဲမှာ အိပ်နေတယ်လို့ ပြောနေတာ”

“ဟုတ်လား”

“မမလေး”

“ဟင်”

“ဟိုအစ်ကိုကြီးက မမကြီးနဲ့ ယူမလို့ဆိုတာ ဟုတ်လား”

“ဟား ဟား ဟား ... ပိုးဥကို ဘယ်သူပြောလဲ”

“အကုန် ပြောနေတာပဲ၊ နောက်ဖေးက ဘွားစိန်လည်း
ပြောတယ်၊ မမရွှေလုံးလည်း ပြောတယ်”

“အဲလို အတိအကျ အသေအချာကြီးတော့ မဟုတ်သေးပါ
ဘူး ပိုးဥရဲ့၊ အင်း ... ဒါပေမဲ့ ... အင်း ... ဟုတ်ရင်လည်း
ဟုတ်မှာပေါ့ ပိုးဥရယ်”

“မမကြီးကလည်း အဲဒီအစ်ကိုကြီးရဲ့မှာ အရမ်းပဲများတာ
ပဲ”

ပိုးဥက မျက်လုံးလေးကို ပြူးဝိုင်း၍ အသံကိန့်မို
တာ ပြောသည်။

“အဟီး ဟီး”

အလွမ်းက သဘောတကျရယ်ရင်း ပိုးဥ ပါးလေးထဲ ထပ်၍နမ်းရှိုက်မိသည်။ ညီမလေး ပိုးဥက ဆယ်နှစ်၊ မောင်လေး ဘုံဘုံက ခုနစ်နှစ်။ သူတို့လေးတွေဟာ သိပ်ကိုချစ်စရာကောင်း လှပါသည်။ အမိအဖ စုံစုံလင်လင်၏ ချစ်ခြင်းမေတ္တာအရိပ်အောက် မှာ ဂရုတစိုက် ပြုစုပျိုးထောင် စောင့်ရှောက်ခံကြရ၍ ချစ်မေတ္တာ အပြည့်အဝရသော ကလေးများပီပီ နူးညံ့လိမ္မော်ကြသည်။

သူကလေးတို့ ကံကောင်းကြပါသည်။

“ဟော ... ပိုးဥ”

လှေကားမှ မာမီ ကက်လာကာ တအံ့တဩ ခေါ် ရွတ်လိုက်ရင်း ...

“မာမီဖုန်း ယူခိုင်းလိုက်တာ ပေါ်မလာတော့ဘူး ပိုးဥ။ မမလေး၏ ဘာတွေကပ်ချွဲနေတာလဲ၊ သမီး ဘာဖြစ်လို့လဲ ဘာလိုချင်လဲ အလွမ်း”

“ဘာမှ မလိုချင်ပါဘူး မာမီ၊ ပိုးဥကို ဧည့်သည်တွေ အကြောင်း ခေါ်မေးနေတာ၊ မာမီခိုင်းလိုက်မှန်း မသိလို့၊ ဟင်း ဟင်း ... မာမီသမီးလေးက လူလည်လေး အကုန်သိ တယ်”

မာမီက ခပ်ပြီးပြီးနှင့် ဖုန်းသွားယူကာ ပြန်ထွက်

လာရင်း ...

“နေကောင်းလား သမီး”

“ကောင်းပါတယ် မာမီ၊ ခုနု အိပ်ရာကနီးလာတာ လူက လန်းဆန်းပြီး အားတွေပြည့်နေတာပဲ၊ နေကောင်းတော့ ဗိုက်တောင်ဆားတယ်”

အလွမ်းက ဗိုက်ကလေးပူတိကာ ပြောလျှင် ...

“မာမီ အပေါ်ပို့ပေးရမလား သမီး၊ အောက်မှာပဲ ဆင်းစား မလား၊ ဒေါ်နွယ်နီခင်ဗိုတွေကတော့ စားလို့ပြီးသွားပြီ၊ သမီး ထမင်းစားခန်းမှာ လာစားလို့လည်း ရတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အောက်ပဲ ဆင်းစားပါမယ် မာမီ”

“အင်း ... ကောင်းတယ် သမီး၊ ဆင်းစားလိုက်ပါ၊ ဒေါ်နွယ်နီခင်ကတောင် သမီးကို မေးနေလို့ သိပ်နေမ ကောင်းဘူးလို့ ပြောပြနေတာ၊ သမီး အောက်ဆင်းလိုက်ရင် သူတို့နဲ့လည်း နှုတ်ဆက်လို့ ရတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အလွမ်းပုံစံက ဒီလိုနဲ့ ဖြစ်ရဲ့လား မာမီ”

အလွမ်းက ဖလန်နယ်အနီကွက် ရုပ်ဖားဖားလေးကို တီရှပ်ဖြူပေါ် အနွေးထည်လို ထပ်ဝတ်ထားတဲ့ ပုံစံနှင့် ဂျင်းဘောင်း ဘီဗွေတို့ကို ကိုယ့်ဘာသာငုံကြည့်ရင်း မာမီကိုပါ လက်ကလေး နှစ်ဖက်ကား၍ ပြလိုက်ပါသည်။ ဒေါ်နုနုငယ်က ရှေ့တိုးလာကာ အလွမ်းပန်းကိုဖက်၍ နဖူးလေးတစ်ချက် နမ်းရင်း

“ရတာပေါ့ သမီးရဲ့ ... လာ”

“ဟင် ... မာမိက ပိုးဥကိုကျတော့ မနမ်းဘူး”

ပိုးဥက ဆတ်တွန့် ဆတ်တွန့်ကလေး လုပ်ရင်း ပြောသည်။

“ဪ ... ဒီသဝန်တို့မလေးကတစ်မျိုး၊ ကဲ ... ရော့ ရော့”

မာမိက ပိုးဥခေါင်းပေါ်က ဆံပင်လေးတွေကိုပါ တရွတ်ရွတ်နဲ့ နမ်းလိုက်သည်။ သားအမိသုံးယောက်သား အောက် ထပ်တူဆင်လော့ပါသည်။ ဧည့်ခန်းထဲမှာရှိနေကြတဲ့ ဧည့်သည် တစ်စုက အလွမ်းတို့ ဆင်းလာတာကို မော့ကြည့်နေပါသည်။ မာမိက ဆက်တိတွေ အနီးမှာရပ်ရင်း အလွမ်း ခေါင်းလေးကို ဖြည်းဖြည်းပွတ်လျက် ...

“ဒါ အလွမ်းလေ မမနွယ်နီရေ၊ သမီး ... ဒါ မောင်ရာဇာ မိဘတွေ၊ ဦးဆက်ပိုင်နဲ့ ဒေါ်နွယ်နီခင်တဲ့၊ မောင်ရာဇာကို တော့ သမီးလည်း ဆိုဖူးတယ်လေ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... တွေ့ရတာ ခမ်းသာပါတယ် အန်ကယ် ... အန်တီ”

“အေး ... ဝမ်းသာပါတယ် သမီးရယ်၊ နေမကောင်းဘူး ဆိုလို့ ခုနပ် သတင်းမေးနေတာ၊ ဧည့်သည်တွေရှိလို့ ဆင်းလာတာများလား၊ နုနုက သမီးကို ခေါ်လာတာလား ဟင်၊ နားနားနေနေ နေပါတယ် ရပါတယ် နုနုရယ်”

“မဟုတ်ပါဘူး အန်တီ၊ အလွမ်း နေလည်းကောင်းလို့ ဗိုက်လည်းဆာလို့ ဆင်းလာတာပါ၊ အလွမ်းက နည်းနည်း လေး နေကောင်းတာနဲ့ အခန်းထဲမှာ မနေနိုင်ဘူး အန်တီရဲ့၊ ဟိုဟိုဒီဒီ ပါနေရမှ ... အဟီး”

ချမ်းမြေ့က နေရာမှထ၊ လာကာ အလွမ်း လက်ကို ဆွဲလိုက်ရင်း ...

“မာမိ ထိုင်ပါ၊ အလွမ်းကို ထမင်းစားဖို့ ချမ်း စီစဉ်ပေး လိုက်မယ်၊ လာ ... အလွမ်း”

မာမိက ဧည့်ခန်းထဲ ပြန်ဝင်ထိုင်ကာ အလွမ်းနှင့် ချမ်းမြေ့က ထမင်းစားခန်းဘက်သို့ ဝင်လာခဲ့ပါသည်။ အလွမ်း ကို ဒေါ်စိန်ကို ချမ်းမြေ့က စီစဉ်မှာကြားပေးနေစဉ် အလွမ်းက ဆာသယူဖျနှင့် ...

“ချမ်း ... နင် ရင်တွေခုန်နေလား”

“မခုန်ပေါင်”

“အဟဲ ... မညာပါနဲ့ဟာ”

“မညာပါဘူးနော်”

“လာပါ ... ငါ့နားမှာ လာထိုင်ဦး ငါသိချင်သေးတယ်”

ချမ်းမြေ့က အလွမ်းနဲ့ဘေး ကပ်ထိုင်လိုက်ရင်း ...

“ကဲ ... ပြော”

“အခုက နားလာဖောက်တဲ့ သဘောလားဟင် ချမ်း”

“အဲလောက်တော့ မဟုတ်သေးပါဘူးဟာ၊ ဒါပေမဲ့ မကြာခင်တစ်ချိန် နားဖောက်တော့မယ့် သဘောမျိုးနဲ့ ရွှေလမ်းငွေလမ်းဖောက်တဲ့ သဘောမျိုးလားတော့ မပြောတတ်ပါဘူးဟာ”

“နင်နဲ့ ကိုရာဇာ ကြိုက်သွားပြီပေါ့”

“ဟင်အင်း”

“ဟင် ... ဘယ်လိုလဲဟ နင်ကလည်း”

ချမ်းမြေ့က နဖူးလေးတွန့်ကာ စဉ်းစားရင်း ...

“အင်း ... တစ်မျိုးပဲပေါ့နော်၊ ငါတောင် မပြောတတ်တော့ဘူး၊ ကိုရာဇာကို ခေါင်းသာမညိတ်သေးတယ်၊ သဘောတော့ ခေါင်းညိတ်မယ်ဆိုတဲ့ သဘောပါပဲဟာ၊ သူလည်း သိပါတယ်၊ ဒက်ဒီကမေးတော့လည်း ငါ ဒက်ဒီသဘောပါလို့ ပြောလိုက်တယ်”

“နင် ကိုရာဇာကို ရွေးတယ်ဆိုတာ ကိုရာဇာကို ကြိုက်တဲ့ သဘောပေါ့ ချမ်းရဲ့”

ချမ်းမြေ့က တစ်မျိုးလေးပြုံးကာ ငြိမ်နေပါသည်။

အလွမ်းက ချမ်းမြေ့မျက်နှာမူရာကို သေချာကြည့်ရင်း ...

“ချမ်း ... နင် ကိုရာဇာကို ချစ်ကော ချစ်လို့လား”

နားနားကပ်ကာ တိုးတိုးကလေး မေးလိုက်ပါသည်။
ချမ်းမြေ့က ရုတ်တရက် မဖြေနိုင်။ အလွမ်းက ခုလိုမေးလိုက်တော့ ဝမ်းနည်းသလိုလိုရှိသည်။

“ဟင် ... ချမ်း၊ နင် ... ဟို ... ဂျော့ရှ်ကို ကြိုက်တာများလား”

ချမ်းမြေ့က အလွမ်းကို ပြုံးကြည့်ကာ ...

“သူ ဒီနာမည်ကို မမေ့ဘူး ... ဟင်း ဟင်း”

“အင်းလေ ... နင်နဲ့ နင်သူငယ်ချင်းတွေ ပြောစကားထဲမှာ ရေပန်းစားတာ အဲဒီ ဂျော့ရှ်ရယ် ကိုရာဇာရယ် ဒါပဲဟာကို၊ နင့်မှာ လိုက်တဲ့သူတွေ ဒီလောက်များပေမယ့် နင်တို့စကားဝိုင်းထဲထိပေါက်တာ ဒီနှစ်ယောက်ပဲ ရှိတာပဲဟာ၊ ဘာလဲ ... နင် ရွေးရခက်နေတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူးဟာ”

ချမ်းမြေ့က သက်ပြင်းလေး ခိုးကာရှိုက်မိသည်။

နာမည်ကို မြင်ယောင်လာမိပါသည်။ အလွမ်းက ဂျော့ရှ်လိုသာ သိထားတဲ့ ရိုးရာ။ တွေးမိလိုက်တော့ ရင်ထဲနင်ရသည်။ ခုဆို နာမည်စပြီးနေမကောင်းဖြစ်ကတည်းကတွက်လျှင် မတွေ့ကြတာလန့်ပါးတောင် ရှိခဲ့ပြီပဲ။

ပထမဆုံး ရိုးရာ နေမကောင်းဖြစ်ကာ ဆေးရုံတက်ရတော့ ဆေးရုံကို သူငယ်ချင်းများနှင့်အတူ ချမ်းမြေ့ သတင်းမေးရောက်ခဲ့သည်။ အဲဒီတုန်းကတော့ ရိုးရာက ပုံမှန်ပဲ။ အဲဒီရက်တွေထဲမှာပဲ နိုင်ငံခြားက ခဏပြန်လာသော သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နှင့် ချမ်းမြေ့တို့ သူငယ်ချင်းအုပ်စုလိုက် ချောင်းသာကို တစ်ပတ်လောက် သွားဖြစ်ခဲ့ကြပါသေးသည်။

ချောင်းသာက ပြန်ရောက်လာပြီး ဟိုးအစောပိုင်းရက်များတုန်းကတော့ ရိုးရာကို ချမ်းမြေ့ လှမ်းလှမ်းဆက်သွယ်ခဲ့ပါသည်။ သူ့ကို ချစ်ပါတယ်လို့ ဖွင့်ပြော ချစ်ရေးဆိုထားတဲ့ ရိုးရာက ချမ်းမြေ့ကို အဆက်သွယ်ပင်မခံ။ စကားလက်ခံမပြောရှောင်နေတော့တဲ့အခါ သူ နေကောင်းမှပဲ ဆက်သွယ်တော့မယ် သွားတော့မယ်ရယ်လို့ စိတ်ကူးခဲ့ပါသည်။

ဆေးရုံကဆင်းသွားတဲ့ သတင်းကြားပြီးနောက်မှာ သတင်းမေးသွားဖို့ ဖုန်းတွေဆက်ခဲ့ပြန်သည်။ ရိုးရာ ဖုန်းမကိုင်တော့ ရိုးရာရဲ့သူငယ်ချင်းတွေဖြစ်တဲ့ မင်းထိုက်တို့ ဉာဏ်တို့ထံ ဆက်သွယ်သည်။ သူတို့က ရိုးရာ ဘယ်သူနဲ့မှ အတွေ့မခံသေးကြောင်း ပြောဖန်များတဲ့နောက် ချမ်းမြေ့က ဉာဏ်တို့နှင့် သွားတွေ့ခဲ့ပါသည်။

“ဘယ်သူ့ဆီမှ သတင်းမပျံ့နှံ့ပါစေနဲ့၊ ချမ်းမြေ့ကို ခိုလို့ ပြောပြပါမယ်” လို့ စကားခံပြီး ရိုးရာရဲ့ကျန်းမာရေးအခြေအနေကို ပြောပြတဲ့အခါ ချမ်းမြေ့ နားကိုပင်မယုံနိုင်။ အကြီးအကျယ် ဘုန်းလုပ်ခဲ့ရပါသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ပြောချင်တာကလေ ချမ်းမြေ့စိတ်ထဲလည်း ဘယ်လိုမှ သဘောမထားပါနဲ့ဗျာ၊ ရိုးရာက စ၊မဆက်သွယ်ခဲ့ရင် ချမ်းမြေ့အနေနဲ့လည်း မဆက်သွယ်စေချင်တော့ဘူး၊ ရိုးရာက သံယောဇဉ်တွေ ဖြတ်ချင်တဲ့သဘော ရှိပါတယ်၊ သူ့အနေနဲ့ သူ့ဆန္ဒရှိသလို နေပါစေလို့ပဲ ချမ်းမြေ့ကို ပြောချင်ပါတယ်၊ တောင်းပန်ချင်ပါတယ်”

ဉာဏ်ရဲ့စကားလေးကို ခုချိန်ထိပင် ချမ်းမြေ့ကြားသောင်တုန်း။ ဘယ်သူ့ကိုမှလဲ ဒီအကြောင်း ချမ်းမြေ့ ပြောမပြခဲ့ပါ။ သံယောဇဉ်တွေ ဖြတ်ချင်တာကို မှန်တယ် မှားတယ်လို့ ချမ်းမြေ့ မဝေဖန်ချင်။ ကာယကံရှင်ရဲ့ဆန္ဒသည်သာ ခုချိန်မှာ အားလုံး ဂရုစိုက် လိုက်လျောသင့်တဲ့ အနေအထားပါ။ အဲဒီကတည်းက ရိုးရာထံ ချမ်းမြေ့ မဆက်သွယ်ဖြစ်တော့ပါ။

ရိုးရာကို ခေါင်းညိတ် အဖြေပေးမိတော့လုလု အထူးဆိုင်ညွတ်သော ခံစားချက်နလုံးသား ချမ်းမြေ့ရင်၌ ရှိပြီးပြီလို့ခံခဲ့ပါသည်။ သို့သော် သူ့အတွက်လည်း မင်ပန်းဆင်းရဲ ကိုယ်အတွက်

လည်း ပင်ပန်းဆင်းရဲရမည်။ ရလဒ်မျိုးကတော့ မဖြစ်သင့်ဘူး မဟုတ်လား။ ရိုးရာကသာ နောက်ဆုံးအချိန် နာရီမိနစ်တွေအထိ ချမ်းမြေ့ရဲ့ နွေးထွေးနှစ်သိမ့်မှုကို အလိုရှိပါသည် ဆိုရင်တော့ လိုက်လျောဖို့ရန် ချမ်းမြေ့ အမှန်ပင် ဝန်မလေးပါ။

အခုကတော့ ...။

တွေးလိုက်တိုင်းတော့ ရင်ထဲ ဝမ်းနည်းနိုးဆွေးမြည်မှု တစ်မျိုး ခံစားရပါသည်။ ဒီသုံးလတာသော အချိန်အတွင်းမှာ ကိုရာဇာနှင့် ချမ်းမြေ့အကြား အရင်ကထက် ရင်းနှီးမှုအတိုင်းအတာ ပိုခဲ့ရသလို စီးပွားရေး အဆက်အစပ်အားဖြင့်လည်း ကိုရာဇာကို ဒက်ဒီ လိုလားနှစ်လိုမှုရှိကြောင်း သိရလေရာ ချမ်းမြေ့က ကိုရာဇာ နှင့် ဆက်ဆံပတ်သက်မှုလည်း စိပ်ခဲ့ရပါသည်။

ကိုရာဇာမိဘတွေကပါ လိုလိုလားလားနှင့် နှစ်အိမ် တစ်အိမ် ကူးလူးလမ်းဖောက် ဆက်သွယ်မှုတွေ ပိုလာတဲ့အခါမှာ တော့ အခြေအနေက အတိုင်းအတာတစ်ခုထိ ရည်ညွှန်းလာခဲ့ တော့တာပါ။

ချမ်းမြေ့အဖို့ ကိုယ့်ရဲ့စိတ်အာရုံ ခံစားချက်အချို့ကို လည်း လမ်းလွဲဖြေသိမ့်ချင်တာမျိုး ပါကောင်းပါနိုင်ပေမယ့် ခုတော့ ချမ်းမြေ့သည် ထီးလည်းလို မင်းလည်းလို ထိုအဖြစ်အပျက်ကို စိတ်ဒုံးဒုံး နှစ်ချထားလိုက်ပါပြီ။

“ဘာတွေ စဉ်းစားနေတာလဲ ချမ်း၊ ဒက်ဒီက ဟိုကံတွန်း လို့လားဟင်”

“ဒက်ဒီက မတိုက်တွန်းပေမယ့် သဘောကျတယ် အလွမ်း ရဲ့”

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်လေ နင် ပျော်ရင် စိတ်ချမ်းသာရင်တော့ ကောင်းတာပေါ့၊ ငါက နင်တကယ်ပျော်ရဲ့လားလို့ အကဲ ခတ်နေတာ၊ သိချင်နေတာ”

“နင်ကလေ ငါ့အကြောင်းကျတော့ သိပ်သိချင်တာပဲ၊ နင့် အကြောင်းကျ ငါ ဘာမှကို မသိရဘူး၊ နှုတ်လုံထားလိုက် တာ စိန်တောပဲ ... တိတ်နေတာပဲ ... ဟွန်း”

“ဟင် ... ငါ့အကြောင်းက ဘာရှိလို့လဲ ... ခစ် ခစ်”

အလွမ်းက ချက်လုံးလေး ပေကလတ်နှင့် ရယ်ရင်း ရင်းတွေ ခပ်စားနေပါသည်။ ချမ်းမြေ့က အလွမ်းထမင်းပန်း ထဲ ငါးမြင်းဆီပြန်ဟင်းကို ဆီစစ်ကာ အသားတုံးခပ်ထည့် လိုက်ရင်း ...

“ငါးမြင်းနဲ့စား ... ကောင်းတယ်”

“အင်း ... နင် ဆုံးဖြတ်ပြီးရင်လည်း မြန်မြန်ယူရင်လည်း ယူဟာ ... ခီ ခီ”

“ဟဲ့ ... အဲလောက်ကြီးတော့ ဘယ်မြန်မှာလဲ”

အလွမ်းက ခေါင်းလေးတညိတ်တညိတ်နှင့် ...
 “ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နင် ရင်ခုန်ဖို့တော့ လိုတယ်နော် ချမ်း
 နည်းနည်းကလေးတောင် ကိုယ်ရင်မခုန်ဘဲနဲ့တော့ ယူနို
 ဆုံးဖြတ်မနေနဲ့၊ တကယ်တော့ ဘဝမှာ လူတစ်ယောက်
 အတွက်ရင်ခုန်ရတာ လူတစ်ယောက်ကိုအသည်းနှလုံးနဲ့
 ချစ်ရတာ သုခတစ်မျိုးနော်၊ အံ့ဩဖို့လည်းကောင်းတယ်
 ဆန်းကျယ်တယ် တန်ဖိုးရှိတယ် ဘဝတစ်ခု ဖြစ်ရကတည်း
 လည်း နပ်တယ်ဟာ”

“အလွမ်း”

ချမ်းမြေ့က အလွမ်းကို တအံ့တဩလေး ကြည့်လိုက်
ပါသည်။ အလွမ်းနဲ့ဘေး စားပွဲထောင့်ချိုးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ကာ

“အရမ်းထူးဆန်းတာပဲ နင့်စကားတွေ၊ နင် ရည်းစားရှိ
 ပြီ မဟုတ်လား၊ ငါ့ကို အမှန်အတိုင်း ပြောစမ်းပါ၊ ထူး
 လျှို့မထားနဲ့နော်”

“ဪ ... ချမ်းရယ်၊ ငါက ရည်းစားရှိစရာလား၊ နင့်
 ပေါက်ကရံ တွေးတတ်တယ်”

အလွမ်းက မျက်လွှာလေးချလျက် ဣန္ဒြေရရာ

လျှင် ...

“ရည်းစားမရှိဘူးဆိုရင် နင် လူတစ်ယောက်ကိုတော့ ချစ်
 မိနေပြီ”

“ဟင်”

အလွမ်းက ပြုံးစိစိ အူကြောင်ကြောင်ကလေးနှင့်
 ချမ်းမြေ့ကို ကြည့်နေပါသည်။

“အူကြောင်ကြောင် လုပ်မနေနဲ့၊ နင် တစ်ယောက်ယောက်
 ကိုတော့ ချစ်နေပြီ၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လားဟင် အလွမ်း၊
 နင် တစ်ယောက်တည်း တိတ်တိတ်လေး ကျိတ်ခံစား
 ကျိတ်လုပ်မနေနဲ့၊ အတွေ့အကြုံလည်း ရှိတာမဟုတ်ဘဲနဲ့
 ငါ့ကိုပြောဦး”

“အမယ် ... သူကကျတော့ ဆရာမကြီးပေါ့လေ၊ အတွေ့
 အကြုံ ရှိတယ်ပေါ့လေ”

ပြုံးစိစိ အလွမ်း အမူအရာကို ချမ်းမြေ့က သေသေ
 နှုတ်စေ့စပ်စပ် အကဲခတ်နေမိပါသည်။ အလွမ်းရဲ့မျက်နှာ
 ရာလေး ထူးတော့ထူးနေတယ်လို့ ချမ်းမြေ့ ထင်မိသည်။
 ချမ်းဟာ သူနှင့်သက်တူရွယ်တူပဲ။ ဒီအရွယ်မှာ ဘာကြောင့်
 တတ်တဲ့ နှလုံးသား မနိုးကြားပဲ နေပါလိမ့်မလဲ။ နိုးကြားနိုင်
 သေးပါ။

လူပုံကြည့်လျှင် ငယ်စဉ်ကတည်းက ဖြူသွဲ့သွဲ့နှင့် ယောကျ်ားဆန်ဆန် TomBoy တစ်ယောက်လိုကလေး ဖြစ်နေတဲ့ အလွမ်းဟာ တကယ်တော့ မိန်းမစိတ်ပီပီသသကလေးနှင့် နူးညံ့ ကြင်နာတတ်သူကလေး။ အနွံတာခံတတ်သူကလေး ဆိုတာကို လည်း မောင်ညီမလေးတွေ ကရိုကထဆိုးမျိုးကို ချမ်းမြေ့ထက် အများကြီး ပိုသည်းညည်းခံတတ်တာက သက်သေပြနေသည်။ အလွမ်းကို ချမ်းမြေ့ ချစ်ပါသည်။

ချမ်းမြေ့ အကြည့်ကြောင့် အလွမ်းက မနေတတ် တော့သလို သူ့ခန္ဓာကိုယ်လေးကို တွန့်လိမ်လှုပ်ရှားရင်း ...

“ငါ့ကို အဲလိုကြည့်မနေနဲ့ ငါမနေတတ်ဘူး၊ ငါ မညာတတ် ဘူးဟ၊ နင် ပြောသလို လူတစ်ယောက်ကို ချစ်မိနေတယ် လား မသိဘူး၊ အဲဒါဆိုရင်တော့ ဝမ်းနည်းဖို့ ကောင်းလို့တော့ဟာ”

“ကိုရဲ ... ကျွန်တော် ဒီနေ့ ရုံးကိုလိုက်မယ်”
“ဟေ”

ကိုရဲက ရိုးရာကို တအံ့တသြ ကြည့်ရင်း ...
“ဖြစ်ပါလော့ ရိုးရာ”

“ဘာလို့ မဖြစ်ရမှာလဲ ကိုရဲရ”

“မင်း အိမ်မှာပဲ နားနားနေနေ နေပါဦးကွာ”

“အာ ... အိမ်မှာလည်း တစ်နေ့ တစ်နေ့ ဘာမှလုပ်စရာ ရှိတာ မတုတ်ဘူး၊ ပြီးငွေတာနဲ့ကို ပြန်ပြီးနေမကောင်း ဖြစ်ချင်သလိုလို ဖြစ်နေပြီ၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော် ထူထူ ထောင်ထောင်ပဲ ဖြစ်နေတာပဲဟာ၊ လုံးလုံး အိပ်ရာထဲ လဲနေတာမှ မဟုတ်တာ၊ ရုံးမှာ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စိတ်အပြောင်း အလဲ စိတ်ပြေလက်ပျောက်ရှိမယ်လို့ ထင်တယ်၊ ပြီးတော့ ပုင်ပန်းရင်လည်း အိမ်ပြန်လိုက်လို့ ရတာပဲဟာ”

“ငါ့ကို ဖေဖေတို့ မေမေတို့ ပြောနေပါဦးမယ်”

“ကိုရဲက အတင်းခေါ်တာမှ မဟုတ်တာ၊ ကျွန်တော်က အတင်းလိုက်တာပဲဟာ၊ ကိုရဲကို ဘာပြောစရာရှိလဲ”

ကိုရဲက နားထင်ကိုကုတ်ရင်း အင်တင်တင် ဖြစ်နေပါသည်။

“မေမေ့ကို မေးကြည့်ပါဦးလား”

ဖေဖေက အိမ်မှာမရှိပါ။ အလုပ်ကိစ္စ ရုံးကိစ္စတစ်ခုနှင့် နေပြည်တော် ရောက်နေသည်။ မနက်ဖြန် သန်ဘက်ခါလောက်မှ ပြန်ရောက်မည်ဖြစ်သည်။

“မေမေက ကျွန်တော်ပြောရင် ဘယ်ငြင်းပါ့မလဲ၊ လိုက်သွားလို့ပဲပြောမှာ၊ မယုံရင် ကိုရဲ မေးကြည့်”

ကိုရဲက တစ်ခါတည်း အင်္ကျီအဝတ်အစားက အပြင်ထွက်ဖို့ အသင့်ဝတ်ဆင် လဲလှယ်ပြီးမှ ဆင်းလာတာဖြစ်သော ရိုးရာကို ငြင်းစကား မဆိုချင်တော့။ စပယ်နှင့် မယု သမီးရည်းစားဘဝ တွဲနေစဉ်ကတည်းက သူ့ထက် ရှစ်နှစ်ခန့် သော ယောက်ဖလောင်းလေး ရိုးရာကို သူ့မှာ အလိုက်အထိုက် ကြည့်ကျက်ပေါင်းရတာဖြစ်သည်။

ဂျစ်တီဂျစ်ကန်နှင့် သူ့လုပ်ချင်တာလုပ်ရမှဆိုတဲ့ စဉ်းမျိုးရှိသော ရိုးရာဟာ ခေါင်းကလည်းမာသေး ဇွတ်တရွတ်ကလည်း ဆန်သေး။

“ကဲ ... ကဲ ... ဒါဆိုလည်းပြီးရော၊ လိုက်ပေါ့ကွာ၊ မေမေ့ကိုတော့ ဆွားပြောလိုက်ဦးလေ”

“အင်းပါ ကိုရဲရ၊ မေမေက ကျွန်တော် ခုနဆင်းလာတော့ ဘုရားရှိခိုးနေတာ ပြီးတောင်မပြီးသေးဘူး”

သူတို့နှစ်ယောက် ကော်ဖီသောက်နေသော ထမင်းခွဲသို့ စပယ် ရောက်လာပါသည်။ လှလှပပ မွေးမွေးပျံ့ပျံ့ ဆက်လာသော စပယ်ကိုကြည့်ရင်း ရိုးရာက ...

“မမက ဘယ်လဲ”

“ကိုရဲနဲ့ ... ဟင် ... မောင်လေးကကော ဘယ်လဲ”

“ရိုးရာက ရုံးကိုလိုက်မလို့တဲ့”

စပယ်က တစ်ခဏ စဉ်းစားနေပြီးမှ ...

“အင်း လိုက်သွားပေါ့၊ မောင်လေး စိတ်အပြောင်းအလဲ ဖြစ်တာပေါ့”

“မင်းမမက သူ့သူငယ်ချင်းနဲ့ သွားစရာရှိလို့ အတူလိုက်မှာ၊ သူ့သူငယ်ချင်းအိမ် ဝင်ချပေးခဲ့ရမှာလေ”

“ဪ ... ဗေဒင်မေးဖို့မှ ဟုတ်ရဲ့လား မမ”

ရိုးရာရဲ့ တန်းခနဲအမေးက ဟုတ်မှန်နေ၍ စပယ်က မောင်လေးရွယ်ကာ ရိုးရာပုခုံးလေးကိုဖက်ရင်း ...

“မေမေ မေးစေချင်တာ မောင်လေးရဲ့”

“အင်း ... မေးပါစေလေ၊ မေမေ စိတ်ချမ်းသာတာလုပ်ပါစေ၊ ခုဒင်သွားသွားမေးတော့ ဆဒင်တွေက ဘာပြောလဲ”

“အမျိုးစုံပေါ့ မောင်လေးရယ်၊ ယတြာတွေ ဘာတွေလဲ ပေးကြတာပေါ့၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ကွယ်၊ ထိရောက်တယ် ပဲဖြစ်ဖြစ် မထိရောက်ဘူးပဲဖြစ်ဖြစ် မျှော်လင့်ပြီး ဆုတောင်းပြီး လုပ်ရတာလည်း တစ်မျိုးအားရှိသလိုတော့ ဖြစ်တာပေါ့နော်၊ နေဦး ... မင်းလိုက်မှာ မေမေ့ကိုသွားပြောလိုက်ဦးမယ်၊ ပြီးရင် သွားမယ်”

စပယ်က ကော်ဖီခွက်ကို ကောက်မော့ကာ အပေါ်ထပ် ပြန်တက်သွားပါသည်။ ခဏအကြာမှာ မမစပယ်နောက်က မေမေပါ ပါလာပြီး ရိုးရာကို ပင်ပန်းလျှင် နေမကောင်းလျှင် ချက်ချင်း ဒရိုင်ဘာတစ်ယောက်နှင့် ပြန်ခဲ့ဖို့မှာသည်။

“စိတ်ချ မေမေ၊ ရိုးရာ ပင်ပန်းရင် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် အိမ်ပြန်မောင်းပို့ပါမယ် ဒရိုင်ဘာနဲ့ မလွှတ်ပါဘူး”

သူတို့သုံးယောက် ကားနှင့် ထွက်လာခဲ့ကြပါသည်။ ကိုရဲ မောင်း၍ ရိုးရာက နံဘေးက စပယ်က နောက်ခန်းက ရိုးရာက လမ်းဘေးတစ်ဖက်ကိုသာ လည်ပြန်ကြည့်ရင်း ငြိမ်သက်စွာ ပါလာပါသည်။ ခဏအကြာတွင် တိတ်ဆိတ်ခြင်းကိုခွင်းကာ ရိုးရာက ...

“ကျွန်တော် ဘယ်တော့ ဆေးသွားသွင်းရမလဲ မမ”

“နောက်အပတ် မောင်လေး”

“ဪ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မောင်လေး”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ မသိလို့ မေးကြည့်တာပါ၊ ဒါနဲ့ ...”

“.....”

ရိုးရာက တိတ်နေပြန်၍ ...

“ဘာလဲ မောင်လေး၊ ပြောလေ”

“ဟို ... ဟိုကောင်မလေးကို မမတို့ မလာတော့ဖို့ ပြောလိုက်လား”

“ဘယ်ကောင်မလေး ... ဪ ... အလွမ်းလား”

“အဟင်း ဟင်း ... နာမည်က တကယ်ပါပဲ”

ရိုးရာက ရယ်မောရင်း အလွမ်းပုံစံလေးကို မြင်သောင်လာပါသည်။ တစ်မျိုးလေးသော ထိုမိန်းကလေး ပေါ်မလာဘာတောင် ကြာပြီပဲ။ သူ့ကို ညဘက်ပွင့်တဲ့ စပယ်ဖူးကလေးတွေအကြောင်း ပြောသွားခဲ့တဲ့ နေ့ကတည်းကစလိုပေါ့။ အခုဆို နီးရာသည် ညဘက်ညဘက်တွေကျ စပယ်ဖူးကလေးတွေဆီ ဆင်း၍ကြည့်မိသည်။ ဒီလိုအချိန်အခါ အခြေအနေမျိုးမှာ အဲဒီဘာမဟုတ်တာကလေးကပင် နှစ်သက်ဖွယ် ခံစားချက်တစ်မျိုးကို ဆေးစွမ်းပါသည်။

“အလွမ်း နေမကောင်းလို့ မလာတာ မောင်လေး”

“ဪ ... အဟင်း၊ လူမမာကို လာအားပေးစောင့်ရှောက် တယ်ဆိုတဲ့ သူကိုယ်တိုင်က လူမမာဖြစ်နေတာကိုး ... ဟား ဟား”

“ဟုတ်တယ် ... မမတို့က မလာဖို့ မပြောပါဘူး၊ သူ မလာလို့တောင် မေမေရော မမရော ဖုန်းဆက်စကားပြော သေးတယ်၊ သူ သိပ်နေမကောင်းလို့တဲ့၊ ခဏပါတဲ့၊ နေ ကောင်းရင် လာမှာပေါ့၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ မောင်လေး”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ မလာတော့ နားအေးတာပေါ့”

“မမအမြင်တော့ ပြီးခဲ့တဲ့ရက်တွေတုန်းက သူက ဘာပဲဖြစ် ဖြစ် မောင်လေးအတွက် အဖော်တော့ ဖြစ်တယ်”

ဟုတ်တယ်လို့ပဲ ဝန်ခံရပါလိမ့်မည်။ ပွစိပွစိ ပစိပစပ် နှင့် သူပြောချင်ရာတွေ ဆရာလုပ်ပြောဆိုနေတတ်သော ထိုကောင် မလေး ရောက်မလာတော့လည်း သူ့မှာ ပျင်းရိပျင်းခြောက် ဖြစ် ရသားပင်။

“သူက တစ်မျိုးပဲနော်၊ ဘာအတွက် ကျွန်တော့်ကို အဲလို လာလုပ်နေပါလိမ့်၊ မမတို့က အကူညီတောင်းတာလား”

“ဟင့်အင်း ... သူက စပြောတာပါ”

“သူနဲ့က ဘယ်လိုလုပ် သိတာလဲ”

“သူ့ဓာတ်နဲ့ မေမေက အရင်ကတည်းက သိတာလေ”

“ဪ”

“ပြီးတော့ ... ဆေးရုံမှာ မောင်လေး ကားတစ်စီးနဲ့တိုးမိ မလို ဖြစ်တာလေ၊ အဲဒါ သူပဲလေ မှတ်မိလား”

“ဪ ... ဟုတ်လား၊ မမှတ်မိပါဘူး၊ အဲဒီတုန်းက ထူပူ နေတော့ မျက်နှာတွေတော့ပိုင် သေချာမမြင်မိခဲ့ပါဘူး”

“အဲဒီမှာ သူတို့သားအမိက ကိုရဲကိုမြင်ပြီး မေမေသမက် လို့ မှတ်မိတာလေ၊ အဲဒီကနေ မောင်လေးအကြောင်းကိုပါ သူတို့သိသွားကြတာ၊ အိမ်ကိုသတင်းလာမေးရင်းက အလွမ်း ကပဲ ပြောတာ၊ သူက လူတချို့ အဲ ... အဲလို ကျန်းမာရေး ချို့တဲ့နေတဲ့သူ တချို့ကို အဲသလိုပဲ အားပေးစောင့်ရှောက် ကူညီတာမျိုးလေးတွေ လိုက်လုပ်နေကျတဲ့ ...

အဲဒီအလုပ်က ကုသိုလ်လည်းရ ပျော်စရာလည်း ကောင်းတယ်ပေါ့နော်၊ သူက အလှူအတန်းလေးတွေ လူမှုရေးကိစ္စ သေးသေးလေးတွေ အဲဒါကလေးတွေ လိုက် လုပ်နေတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပဲ”

“အဲဒါနဲ့ပဲ မမတို့က သူ့ကို ကျွန်တော့်အခန်းထဲ ဝင်ထွက် ပြီး ပြောချင်ရာတွေ ပြောဆိုနေခွင့် ပြုလိုက်တယ်ပေါ့”

“တခြားသော အကြောင်းကြောင်းတွေလည်း ရှိပါသေးတယ် မောင်လေးရယ်၊ မမတို့အားလုံး ပိုင်းစဉ်းစားပြီး အကျိုး လုပ်စရာအကြောင်းတော့ မရှိဘူးလေဆိုပြီး နှစ်ဦးနှစ်ဖက် အကျိုးကြည့်ပြီးတော့”

“နှစ်ဦးနှစ်ဖက် အကျိုးရယ်လို့ မမကလည်း၊ ဘယ်သူက ဘာအကျိုးရလို့လဲ”

“မောင်လေးအတွက်လည်း အကျိုးရှိခဲ့တာ အမှန်ပဲလေ၊ မောင်လေး စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ရတာ ရှိကောင်းရှိနိုင် ပေမယ့် အခုဆို ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် အများကြီး ပြောင်းလဲ လာတယ်၊ အလွမ်းပြောခဲ့တဲ့ စံပယ်ချုံကလေးတောင် ဆင်းကြည့်ဖြစ်တဲ့ အထိပဲလေ”

“ဟာ ... မမကလည်း၊ ကျွန်တော်လည်း ပျင်းပျင်းနဲ့ သူ ပြောတာ သတိရပြီး ဒီလိုပဲ ဘာရယ်မဟုတ် ဆင်းကြည့်တာ ပါ”

“အင်းလေ ... ဘာကြောင့်ပဲ ဆင်းကြည့်ကြည့်ပေါ့၊ ဘယ် လိုပဲဖြစ်ဖြစ်ပါ၊ အလွမ်းကြောင့် ထူးခြားမှုတော့ ရှိတယ်လို့ မမတော့ ခံစားရတယ်၊ အလွမ်းဘက်မှာလည်း ဘာပဲဖြစ် ဖြစ် သူလုပ်ချင်တာလေး မမတို့လည်းခွင့်ပြုလို့ မင်းက လည်း လက်ခံလို့ လုပ်ခွင့်ရတယ်ဆိုရင် သူ့ဘက်အကျိုး ဖြစ်ထွန်းတာပဲ မဟုတ်လား”

“သူက အလုပ်တွေ ဘာတွေ မလုပ်ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း ... သူက ပရဟိတလေးတွေပဲ လျှောက်လုပ် နေတယ်”

ရိုးရာက ခဏငြိမ်သက်နေမိကာ အလွမ်းပြောဖူးတဲ့ စကားတွေကို တစ်ခုချင်း ပြန်လည်စဉ်းစား ကြားယောင်နေမိသည်။

“သူက ဆုံးရှုံးမှုဆိုတာ လူတိုင်းကြုံရတတ်တာပဲဆိုပြီး သူ မွေးကတည်းက သူ့မှာ အဖေဆုံးရှုံးနည်းပြီး ဖြစ်တဲ့အကြောင်း၊ သူ့အမေ နောက်အိမ်ထောင်ပြုတော့ ပထွေးနဲ့ နေရတဲ့ အကြောင်း စသဖြင့် သူ့အကြောင်းတွေလည်း လျှောက် ပြောပြခဲ့ဖူးတယ်၊ သူ အခု နေနေရတဲ့ မိသားစုဘဝက အဆင်ပြေရဲ့လား မမ၊ သူက တစ်ခုခုအတွက် နာကျင် ခံစားနေရတဲ့ သူတစ်ယောက်လား”

“သူတို့မိသားစု အိမ်တွင်းရေးကတော့ အပေါ်ယံသိ သလောက်တော့ ပြေပြေလည်လည်ပါပဲ”

“ကျွန်တော် သူ့ကိုကြည့်လိုက်တိုင်း သူ့နောက်ကွယ်မှာ သူ အခုပြထားတာထက် ပိုနက်ရှိုင်းတဲ့ တစ်စုံတစ်ခု ရှိနေ သလိုပဲလို့ စိတ်ထဲထင်ထင်လာတယ်၊ ဘာတစ်စုံတစ်ခုလဲ ဆိုတာလည်း မသိဘူး၊ တစ်ခုခုကို သူ လျှို့ဝှက်ဖုံးကွယ် ထားသလို ထင်မိတယ်၊ အဲဒါက စိတ်ဝင်စားစရာ ဖြစ်နေ တယ် ...

ဖုံးကွယ်ထားတယ်ဆိုလို့ သူ့ကို မရိုးမသား ချဉ်းကပ်
နေတယ် ဆိုတာမျိုးလည်း ဆိုလိုတာမဟုတ်ဘူး၊ ဘာမှန်း
တော့ သေချာမပြောတတ်ဘူး၊ ကျွန်တော့် အမြင်မှာတော့
သူက စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့ ပဟေဠိတစ်ခုလို ဖြစ်နေ
တယ်၊ သူ နေကောင်းရင် ပြန်လာပါစေ မမ၊ ကျွန်တော်
သူ့ကို လက်ခံပါတယ်၊ ကျွန်တော် သူ့ကို ခင်ပါတယ်”

“နေကောင်းရင် ပြန်လာဆိုလို့ ပြန်လာတာနော် ... ဟင်း
ဟင်း ဟင်း”

အလွမ်းက ရိုးရာအခန်းထဲက ပြတင်းခန်းဆီးတွေ
ဘေးဆွဲကပ် ဝရန်တာတံခါးမကြီးကိုဖွင့် လုပ်နေရင်း ခပ်ကြော
ကြောပုံကလေးနှင့်ပြောကာ နောက်ပိတ်ဆုံး တဟင်းဟင်းကိုတော့
အာခေါင်သံနှင့် တမင်လုပ် ပြောလိုက်တာ ဖြစ်ပါသည်။

ရိုးရာက ကွန်ပျူတာရှေ့ ထိုင်နေရာက မျက်ထောင့်
နှင့် တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ကာ ...

“မင်း မလာချင်လည်း လာစရာ မလိုပါဘူး”

“အမယ်”

“ငါက မင်းကို လာပါလို့ တောင်းဆိုတာ မဟုတ်ဘူးနော်၊
မင်း ခါကို နားလည်ရလိမ့်မယ်၊ မင်း လာချင်နေရင်သာ
လာခွင့်ပြုတာ”

“သူ အပေါ်စီးကချည်းပဲ၊ ဗိုလ်ကိုကျတယ်”

“အမှန်တိုင်း ပြောတာလေ”

“အစ်ကိုက ငယ်ငယ်ကတည်းက မိသားစုထဲမှာ အလိုလိုက်
ခံရတဲ့သူ ဖြစ်မယ်”

“ဟုတ်တယ် ... မမနဲ့ ငါနဲ့ကလည်း ခြောက်နှစ်တောင်
ကွာတယ်၊ အဖေ အမေတင် မကဘူး၊ မမကပါ အလိုလိုက်
ခဲ့တာ”

“ဒါကြောင့် ဆိုးနေတာ”

“ငါ ဘာမှမဆိုးဘူး၊ ငါက အရမ်းလိမ္မာတာ”

“ဪ ... ဪ”

“အကောင်းပြောနေတာ မလှောင်နဲ့၊ ငါ့ဘဝတစ်လျှောက်
လုံး ငါ ကောင်းတာတွေချည်းပဲ လုပ်ခဲ့တယ်၊ ကိုယ့်အတွက်
မကောင်းတာ ကိုယ့်မိသားစုအတွက်မကောင်းတာ ဘာမှ
မလုပ်ခဲ့ဘူး၊ အမြဲလည်း လိမ္မာရိုးသား ကြိုးစားခဲ့တယ်”

ရိုးရာက သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှိုက်လိုက်ရင်း ...

“ဒီလိုလေး ကိုယ်တိုင်ကပါ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်လေး ကျင့်ကြပျိုးထောင်ခဲ့တဲ့ ဘဝတစ်ခုက အစောကြီးအဆုံးသတ် သွားရမယ်ဆိုရာကို မတရားဘူးလို့ ငါခံစားရတယ်ကွာ”

ရိုးရာက ခပ်တိုးတိုး ညည်းညူသလို ပြောလိုက်ပါ သည်။

“အစ်ကို ... ဒါဆိုရင် ဘယ်လိုကမှ တရားမှာလဲ”

“ကျွတ် ... ခွတိုက်မေးပြန်ပြီ”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါ့လောက် မကောင်းတဲ့လူသာ အသက် တိုသင့်တယ်၊ ငါက အသက်မတိုသင့်ဘူးလို့ အစ်ကိုတွေ နေတာလား”

“အဲလိုတော့လည်း လုံးဝအတိအကျ ဘယ်ဟုတ်မလဲကွာ၊ ဒါပေမဲ့ အဲလိုပဲလည်း တစ်ဝက်တစ်ပျက် မဟုတ်ဘူးလား ပြော”

“အစ်ကို ... လူကောင်းရဲ့အသက်ကလည်း အသက်တစ် ချောင်းပါပဲ၊ လူဆိုးရဲ့အသက်ကလည်း အသက်တစ်ချောင်း ပါပဲ၊ သူဌေးရဲ့အသက်လည်း အသက်ပဲ၊ ဆင်းရဲသားရဲ့ အသက်လည်း အသက်ပဲ၊ အသက်ချင်းတူတူ ဘယ်အသက် ကကျမှ မြန်မြန်ထွက်သင့်တယ်လို့ ရှိပါ့မလား”

“မင်းဟာလေ ပြောလိုက်ရင် ကတ်သီးကတ်သတ်နဲ့ကန့်လန့် က တိုက်တယ်၊ အဲဒီသဘောတော့လည်း မဟုတ်ဘူးပေါ့”

“တော်တော်များများဟာ ကံကြမ္မာရဲ့စေစားရာအတိုင်း ကိုယ့် ကုသိုလ်ကံ အကုသိုလ်ကံတွေအပေါ် တည်မှီဖြစ်ပျက်နေ တာ မဟုတ်လား”

“အရာအားလုံးကိုတော့ ကံအပေါ်ပုံချတာကို ငါလက်မခံ နိုင်ပါဘူး၊ ကံဆိုတာ အလုပ်၊ ကောင်းတာလုပ်ရင် ကောင်း တာဖြစ်မယ်၊ မကောင်းတာလုပ်ရင် မကောင်းတာဖြစ်မယ် လို့ပဲ ငါကြားဖူးတာပဲ၊ မင်းရော မကြားဖူးဘူးလား”

“ကြားဖူးပါတယ်၊ ဒါဖြင့် အစ်ကို အခု ဘာလုပ်လို့ ဒီလို ရောဂါဝေဒနာကြီး ခံစားရတာလဲ”

ရိုးရာက ရှုသိုးသိုး ဖြစ်သွားရရင်း ...

“မသိဘူးကွာ ... တော်တော့၊ မင်းနဲ့ စကားပြောရတာ လက်ပေါက်ကပ်တယ်”

“လက်ပေါက်ကပ်တယ် ဆိုတာ ဘာလဲ သိလား”

“ဘာလဲ”

“ကပ်စီးနဲ့ကိုင်ပြီး နဲ့မှုတ်ရင် လက်ပေါက်ကပ်တာပေါ့ ... ဟိ ဟိ”

“ကျွတ် ... အရူးမ”

ရိုးရာသည် ရယ်ချင်စိတ်ကို မထိန်းနိုင်၍ တစ်ဖက် ကို လှည့်ပစ်လိုက်ပြီး အလွမ်းကို ကျောပေးကာ သူ မသိအောင် တိုက်ရယ်နေမိပါသည်။ တကယ့် အရူးမ။ ရယ်လည်းရယ်ရပါရဲ့နော်။ ရယ်မိနေရင်းကရိုးရာ အလွမ်းကို ကျေးဇူးတင်မိပါသည်။

“အစ်ကို ထမင်းစားတော့မလား”

“မစားသေးပါဘူး”

“လာပါ ... စားရအောင်၊ အလွမ်းလည်း နည်းနည်းဆာလို့ အခန်းထဲ မပို့ခိုင်းဘဲ အောက်ဆင်းစားရအောင်၊ ပြီးရင် အလွမ်းတို့ တစ်နေရာရာ သွားကြရင် ကောင်းမလားလို့ ဒီတိုင်း အခန်းထဲ စကားနိုင်လုံနေရတာ ပျင်းတယ်လေ”

“ဘယ်သွားမှာလဲ ... မသွားချင်ပါဘူး”

“တစ်ခါတလေများ ဆန့်ကျင်ဘက် မဟုတ်တဲ့ စကားမျိုး လိုက်လိုက်လျောလျော ပြောပါလား အစ်ကိုရာ၊ စိတ်အပန်း ဖြေပေါ့၊ ဒီအချိန် ကန်ပေါင်လိုနေရာမျိုး သွားရင်တော့ နေပူတယ်၊ ရှေ့ပင်သွားမလား၊ အဲကွန်းအေးတဲ့ စူပါမား ကက်တစ်ခုခုကိုလေ၊ ဒါမှမဟုတ် ဘုရားရိပ် တရားရိပ် တစ်နေရာရာ၊ ဒါမှမဟုတ်လည်း ကာရာအိုကေ ... အဟီး”

“မသွားချင်ပါဘူးကွာ”

“ဘာလို့လဲ ... နေမကောင်းဘူးလား အစ်ကို”

“ဪ ... နေကောင်းပါတယ်၊ ကဲ ... ဒါဆိုလည်း စူပါ မားကက်တစ်ခု သွားတာပေါ့၊ စာအုပ်ဝယ်ချင်တယ်၊ ဖတ် စရာ စာအုပ်တချို့ပေါ့၊ ပြီးတော့ မင်းပြောသလို ဒိုင်ယာရီ စာအုပ် တစ်အုပ်လည်း ဝယ်မလားလို့”

“အင်း ... ကောင်းတယ်၊ လာ ... ထမင်းသွားစားမယ်”

အလွမ်းက ရွှင်လန်းပေါ့ပါးစွာ အခန်းထဲကပြေး ထွက်သွားပါသည်။ ရိုးရာက နောက်က တဖြည်းဖြည်း လိုက်ဆင်း လာချိန်တွင် အလွမ်းက ထမင်းစားခန်းထဲမှာ မှာကြားစိမ့်ခန့်ခွဲ နေပြီ။ သူ့အိမ်သူ့ယာ ကျနေတာပဲလို့ ရိုးရာက တွေးမိသည်။ မေမေတို့ မမတို့နှင့် နောက်လို့ ပြောင်လို့။

မေမေတို့ကို ရိုးရာ စာအုပ်ဝယ်ချင်၍ အပြင်ခဏ သွားကြမည့်အကြောင်း ပြောလျှင် မေမေရော မမပါ အံ့အားတသင့် ဖြစ်နေပါသည်။ မေမေပါ ထမင်းမစားရသေး၍ ထမင်းစားပွဲမှာ အားလုံးဝိုင်းထိုင်ကာ စကားပြောကာ ဆိုကာနှင့် ထမင်းအတူစား ဖြစ်ကြသည်။ အားလုံးထဲမှာ စကားအပြောဆုံးကတော့ ထုံးစံ အတိုင်း အလွမ်းပင်။ အလွမ်းရဲ့ စကားအကြောင်းအရာတို့က သူ့ပါးလွတ်လပ်၍ သူ ခေါင်းလေးမော့ကာ တဟီးဟီး တဟား တား ရယ်လိုက်လျှင် ဘယ်သူမှ လိုက်မရယ်ဘဲမနေနိုင် ပွဲကျရ ခဲ့သည်။

“ဒရိုင်ဘာရှိတယ် အတော်ပဲ”

မမစပယ် စကားကို အလွမ်းက ...

“အလွမ်းမ ဓောင်းသွားပါ့မယ် မမ၊ မနက်ကလည်း ကိုယ်တိုင်ဓောင်းလာတာပဲဟာ”

“ဖြစ်ပါ့မလား အလွမ်းရယ်”

“အို ... ဖြစ်ပါတယ် မမကလည်း၊ အလွမ်းက အရမ်းကျွမ်း
တာ၊ ဆယ့်လေးနှစ်ကတည်းက ကားမောင်းခိုးသင်ထား
တာ၊ ဆယ့်ရှစ်နှစ်ကျတော့ ဝှစ်ဝှစ်နဲ့ အရမ်းကို ကျွမ်းနေပြီ၊
ခုလောက်ကျတော့ ပြောမနေနဲ့တော့”

“မဟုတ်ဘူးလေ အလွမ်းလည်း ခုမှနလန်ထဆိုတော့
တစ်ခုခုဆို ရိုးရာကိုလည်း ကားပေးမမောင်းချင်ဘူးဆို
တော့”

“ရပါတယ် မမကလည်း၊ သူပဲ မောင်းပစေ၊ ဒရိုင်ဘာကြီး
ကျွန်တော်လည်း မခေါ်ချင်ဘူး၊ နောက်အခါတွေသွားတော့
ကျတော့ လိုအပ်ရင် လိုအပ်သလို ဒရိုင်ဘာနဲ့သွားတဲ့အခါ
လည်း သွားတာပေါ့၊ အခုကတော့ သူက မြေလျှိုးမိုးဖို့
တောင် လုပ်နိုင်နေတဲ့ပုံပါ”

စပယ်နှင့် မေမေကတော့ ရိုးရာကို တအံ့တဩသား
ငေးကြည့်နေကြပါတော့သည်။ ရိုးရာရဲ့စကားအရ နောင်လည်း
ခုလို သွားလာဖြစ်ဦးမယ့်သဘော။ ပြောင်းလဲနေတဲ့ ရိုးရာရဲ့ပုံစံ
ကို အံ့လည်း၊ သဘောလည်းကျကာ မယ့်နိုင်သလို ဖြစ်နေတယ်
သည်။

စိတ်က ကြည်လင်တဲ့အခါ လူပုံပန်းကလည်း ရွှင်
ရွှင်လန်းလန်း။ အရင်က ရိုးရာရဲ့ တက်တက်ကြွကြွ အဆင်
သဏ္ဌာန်လေး ပြန်မြင်နေရပါသည်။

“မမ ... ကိုရိုးရာအတွက် စိတ်ပူနေတာလား၊ လမ်းခရီးမှာ
ဘာမှမဖြစ်စေရပါဘူး မမရဲ့၊ စိတ်ချပါ၊ နော် ... အန်တီ
လည်း စိတ်ချနော်”

“အင်းပါလေ ... စိတ်ချပါတယ်၊ သမီး ကားဖြည်းဖြည်း
ကြည့်မောင်းနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ”

အလွမ်းနှင့် ရိုးရာ အလွမ်းရဲ့ကားနှင့် ထွက်လာခဲ့
ကြပါသည်။ တစ်ခဏမောင်းပြီးလျှင် အလွမ်း ကားမောင်းကျွမ်း
သော ရိုးရာက သေချာသိသွား၍ ဘေးရန်မှာ မှီလျှောကာသာ
တိတ်ပါလာခဲ့သည်။

“အင်း ... ဒီနေ့တော့ ထူးခြားတဲ့နေ့ပဲ၊ အစ်ကိုနဲ့ ပထမ
ဆုံး အပြင်ထွက် လျှောက်လည်တဲ့နေ့၊ ဒီည ဒိုင်ယာရီတော့
စိစိကုံးကုံးလေး ရှိတော့မှာပဲ၊ တကယ်ပြောတာ၊ အစ်ကို
အိမ် မလာဖြစ်တဲ့နေ့ဆို ဘာမှတောင် သိပ်ရေးစရာမရှိဘူး
အစ်ကိုရ၊ တစ်ခုခု ထူးခြားမှ ဒိုင်ယာရီက ရေးရတာ
အရသာရှိတာ”

ရိုးရာက အလွမ်းဘက် ခေါင်းလည်ကာ ကြည့်နေမိ

“မင်းဒိုင်ယာရီတောင် ဖင်ချင်လာပြီ”

“အမယ် ... သူများဒိုင်ယာရီကို”

“ငါ့အကြောင်းတွေ ပါနေတယ်ဆိုလို့လေ၊ အဲဒါကြောင့်ပါ။
ဘာတွေများလဲလို့”

အလွမ်းက ရိုးရာကို ရွန်းလဲ့လဲ့ကလေး ငဲ့ကြည့်မိ
သည်။

ဖတ်စေချင်မိပါတယ် အစ်ကိုရယ် ... တကယ်ပါ။
အစ်ကို ဖတ်ခွင့်ရစေချင်မိပါတယ်။

“အစ်ကိုခံစားချက်တွေကို အလွမ်း ကိုယ်ချင်းစာ နားလည်
ပေးနိုင်တဲ့ အကြောင်းမျိုးတွေပါ”

“အလွမ်း ... ငါက အားလုံးကို စောစောစီးစီး နှုတ်ဆက်
ထွက်သွားရမယ့်သူ ဆိုတာ မင်းလည်းအသိပဲနော်၊ ငါ့တို့
တစ်ခု အခွင့်အရေးပေးပါလား၊ အခုမဟုတ်ပါဘူး၊ ငါ့မိသား
ခင်ပေါ့ကွာ၊ တစ်ချိန်မှာပေါ့၊ ငါနဲ့ပတ်သက်ပြီး တခြားသူ
တစ်ယောက် ခံစားရေးထားတဲ့စာကို ငါမသေခင် ဖတ်သွား
ပါရစေလား”

အလွမ်းသည် လှိုက်ခနဲ အရမ်းဝမ်းနည်းသွားကာ
မျက်ရည်ရစ်ဝိုင်းလာပါသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို၊ အလွမ်း ပေးဖတ်ပါ့မယ်”
ရိုးရာက အလွမ်းကို ငေးစိုက်ကြည့်နေမိပါသည်။

“ဒီနေ့က သားငယ်လေး ဘုံဘုံ မွေးနေ့လေ၊ ကျောင်းဖွင့်
ရက်ဖြစ်နေလို့ သူတော့ ခေါ်မလာလိုက်တော့တာ”
“ဪ”

“အလွမ်းက အိမ်ကလူတစ်ယောက်ယောက် မွေးနေ့ရောက်
လာရင် ဒီတစ်ခေါက်တော့ ဘယ်နေရာလေးမှာ လှူပေးပါ
ဆိုတာလေး သူက တောင်းဆိုတယ်၊ အဲဒါ ဘုံဘုံမွေးနေ့
မရမ်းချောင်မှာ လှူပေးပါဆိုတာနဲ့လေ”

အလွမ်းတို့အိမ်က Alphonse ကားကို ယူလာ၍
အားထဲမှာ သူတို့ လူစုံတက်စုံ။ ဒီရိုင်ဘာနဲ့ဘေးမှာ ရိုးရာကထိုင်
သည်။ နောက်မှာ အမေနှစ်ယောက်။ နောက်ဖက်ခံမှာတော့
အလွမ်းနှင့် မမစပယ်။ အလုပ်ဖွင့်ရက်ဖြစ်၍ အဖေတွေနှင့် ကိုရ
ဘာ ပါမလာနိုင်ပါ။

“တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးသေးဘူး နုနုရဲ့၊ သားကပြောတော့ ကိုယ်တိုင်လည်း စိတ်ဝင်စားတာလေ၊ ယဉ်လည်း ခုတလေး စိတ်ထဲ ကပ်နေရာရာမှာ အလှူအတန်းလေး တစ်ခုခုလုပ် ရင် ကောင်းမှာပဲလို့ စိတ်ကူးနေတုန်းဆိုတော့ အတော်ပဲဆို ပြီး လိုက်လှူဖြစ်တာပါ။”

“အန်တီယဉ်ရယ် ... သမီးပြောတုန်းက အစ်ကိုက အင် တိုင်တင်ပါ၊ သမီးက သူ့စိတ်မဝင်စားဘူးလို့တောင် ထင် တာ၊ အခု အန်တီရော မမစပယ်ရော လိုက်ဖြစ်တယ်ဆို တော့ ပျော်သွားတာပဲ”

“စိတ်မဝင်စားတာတော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ မင်း ဒီလောထွဲ တတွတ်တွတ် နားပူတိုက်ပြီး ပြောနေတာ ခေါင်းထဲတော့ အလိုလို ရောက်ရတော့တာပဲပေါ့”

ရိုးရာက ဟိုးရှေ့ကနေ လှည့်ပြောသည်။

“မသိပါဘူး၊ အလွမ်းက အစ်ကို မလိုက်ချင်ဘူးလားလို့ပါ”

“ယောက်ျားလေးဆိုတော့ သမီးရယ် သမီးတို့ မိန်းကလေး တွေလိုတော့ အသေးစိတ်စိတ်လေးတွေ သူက စိတ်မဝင် စားတတ်ဘူး၊ အရင်ကလည်း တစ်နေရာရာ လှူတာတန်း တာ လုပ်တာမျိုး၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းတို့ ဘာတို့ သွားတာ မျိုးဆို သူက လိုက်ချင်တာ မဟုတ်ဘူးလေ၊ မနည်းနာ ရတာ ခေါ်ပြန်ရင်လည်း စူပုပ်ပုပ်နဲ့ ပါတာ”

“မေမေကလည်း ဒါ ယောက်ျားလေးကိစ္စမှ မဟုတ်တာ”

“ဟင် ... လှူတာတန်းတာပဲ အစ်ကိုရော၊ ယောက်ျားကိစ္စ မိန်းမကိစ္စရယ်လို့ ခွဲလို့ရပါ့မလား တကယ်ပဲ၊ ယောက်ျား ဆို မလှူရဘူး ကျနေတာပဲ”

“မလှူမတန်းဖူးတာတော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ အရင်ကဆို online မှာ ငွေစုအလှူဒါနလုပ်တဲ့ အဖွဲ့လေးတွေထဲမှာ ကိုယ်နဲ့ခင်တဲ့သူတွေ ပါနေတာရှိတာပဲ၊ အလှူလှမ်းကောက် ရင်ဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်က အလှူထည့်ချင်စိတ်ပေါက်တာပဲဖြစ်ဖြစ် ပိုက်ဆံတော့ လှမ်းထည့်လိုက်ဖြစ်တာပေါ့”

“အလွမ်းဆို မရမ်းချောင်ကို ဒါဘတိယအခေါက်၊ ဟိုး တစ်နှစ်က သူငယ်ချင်းတွေနဲ့တူတူ အဖွဲ့လိုက်လာလှူဖူး တယ်၊ ဟိုတလောလေးကပဲ အလွမ်းမွေးနေ့အတွက် ငွေ လာလှူသေးတယ်၊ အဲဒီတုန်းက အလွမ်းက လေးနေရာ တောင်ခွဲပြီး လှူလိုက်မိတော့ ဒီမှာ နည်းနည်းပဲ လှူမိတယ်၊ အဲဒါနဲ့ ဒီတစ်ခါ ဘုံဘုံ မွေးနေ့လာရင် မရမ်းချောင်မှာ လှူပေးပါလို့ မာမိုကို ပြောထားတာ ...

အခုတော့ ဝမ်းသာစရာကြီး အန်တီတို့ မမစပယ် တို့လည်း အတူဝင်လှူပေးတော့ ငွေရော အစားအသောက် ရော အဝတ်အထည်ရော စုံစုံလင်လင် ခပ်များများပျံ့နိုင် သွားတယ်”

“ဟာ ... ငါလည်းပါတယ်လေ”

“ဪ ... အင်းပါ”

မရမ်းချောင်ရောက်တဲ့အခါ အရင်က ရောက်ဖူးလှူဖူးနေကျ အလွမ်းကတော့ အဲဒီက အဒေါ်ကြီးတချို့နှင့်တောင်ရင်းနှီးနေသည်။ နှုတ်ဆက်ကြ စကားပြောကြ။ ဟိုကလူတွေကလည်း သမီး ... သမီးနှင့် မှတ်မှတ်မိမိ ရှိကြသည်။

ရိုးရာက ခုံတန်းတစ်ခုမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း မြင်ကွင်းတွေကို ငေးမောနေမိပါသည်။ ကြိုတင်အကြောင်းကြားထား၍ လှူမည့်အုပ်စု လာကြမှာကို ကြိုသိထားကာ သူတို့က ခုံတွေချ လူစုကာ သေသေချာချာ ကြိုဆိုနေကြပါသည်။

သူတို့ကိုလှူတဲ့ အဝတ်အထည်တွေကို ကိုယ်မှာကပ်ကြည့် ဆင်ကြည့် ထပြုံးပြီးနှင့် ဝမ်းသာနေကြတဲ့ အနာကြီးရောဂါသည်တို့ကို ရိုးရာ ငေးမောကြည့်နေမိတာပါ။ ကိုယ်ကသာ သူတို့ဘဝပေးအခြေအနေအပေါ် စိတ်လက်မကောင်း ကရုဏာသက်နေမိပေမယ့် သူတို့ကတော့ ကြည်ကြည်လင်လင် ရွှင်ရွှင်ဖျူလူကောင်းပက်နှင့်မခြား ပုံမှန်အနေအထားနဲ့ပါ။

ကိုယ်အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်း ချို့တဲ့နေကြတဲ့သူတွေ ဖြစ်ပေမယ့် ညှိုးမှိုင့်နေသူရယ်လို့တောင် မတွေ့ရ။ အားငယ်ဆုတ်နစ်နေတယ်ရယ်လို့လည်း မမြင်ရ။

“အစ်ကို”

အလွမ်းက ရိုးရာရဲ့ခုံတန်းကလေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။

“အင်း”

“နေကောင်းရဲ့လား၊ စိတ်ညစ် စိတ်ရှုပ်နေလား”

“နေကောင်းပါတယ် စိတ်လည်းမညစ်ပါဘူး၊ အခုမှ ရောက်ဖူး တွေ့ဖူးတာဆိုတော့ ကိုယ့်အတွက် အထူးတဆန်းဖြစ်နေတာပါ”

“သူတို့ဆိုလာတာ လှူတာ တန်းတာကို သူတို့ အရမ်းပျော်နေကြတာ”

“အင်း ... သနားပါတယ်”

“တစ်ခါတလေကျတော့ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ကိုယ်က သနားပါတယ်လို့ မြင်ပေးမိတာက ကိုယ့်ဘက်ကတော့ စိတ်စေတနာအလျှောက် ဖြစ်ပေမယ့် တစ်နည်းစဉ်းစားပြန်တော့ သူတို့ကို သနားစရာအဖြစ် ကိုယ်ကတစ်ဆင့်နှိမ်ပြီး မြင်မိသလို ဖြစ်ပြန်ရော၊ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် အလွမ်းသာဆိုရင်တော့ သေစရာရှိရင် သေပဲသေလိုက်ချင်ပါတယ် အစ်ကိုရယ်၊ ဒီလိုနဲ့ သေဖို့နဲ့ တစ်ခုရွေးချယ်ခိုင်းရင် သေလိုက်ချင်သလိုပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့က သတ္တိရှိရှိ ရှင်သန်နေထိုင်ကြတယ် အစ်ကို”

ရိုးရာက အလွမ်းကို အသာအယာ ငဲ့ကြည့်လိုက်မိပါသည်။ နုနယ်ဝင်းစင်တဲ့ အလွမ်းရဲ့မျက်နှာကလေးမှာ ရီစေ့မျက်လုံးကလေးတွေထက်၌ မျက်တောင်ရှည် ကော့ကော့လေးများက စင်းစင်းကျနေသည်။ ရိုးရာ ဓာတ်ဓဏ္ဍ အလွမ်းကို ငေးစိုက်ကြည့်နေမိပါသည်။

သူ့ရဲ့နှလုံးသားဟာ ဖြူဖြူကလေးနှင့် အရာရာထိ မေတ္တာနှင့် ပေါင်းစပ်ကာ အကောင်းကြည့်မြင်ပေးတတ်ပါကလား။

“ဟုတ်တယ်၊ မင်းပြောတာမှန်တယ် အလွမ်း၊ သူတို့သတ္တိရှိကြတယ်၊ ငါ့ထက်ကို အများကြီး ပိုသတ္တိရှိကြပါတယ်”

“အစ်ကိုလည်း သတ္တိရှိပါတယ်၊ အစ်ကို မမြင်ရတဲ့နေရာမှာမို့ အစ်ကို ရုတ်တရက် မတွေ့သေးတာပါ”

“မင်းကိုလည်း ချီးကျူးပါတယ် အလွမ်း”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အစ်ကို”

“ဘာဖြစ်လို့လဲတော့ သေချာမပြောတတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် မင်းက ထူးခြားတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ၊ မင်းက ကျေးဇူးလည်းတင်တယ်၊ ငါ့ရဲ့စိတ်တွေကို မင်းက အမှိုက်အပြောင်းအလဲ ဖြစ်စေတယ်”

“.....”

အလွမ်းက တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်လေး ခေါင်း

ပြိုနေသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ မင်းကို ခုချိန်မျိုးမှာ သူငယ်ချင်းအပေါင်းအသင်းတစ်ယောက်အဖြစ် ငါကြိုလိုက်ရတာ ကံကောင်းတယ်လို့ အခု တွေးနေမိတယ်၊ မင်းကို မင်းသူငယ်ချင်းတွေက အရမ်းခင် အရမ်းချစ်ကြမှာပဲထင်တယ်၊ မင်းက ကိုယ့်ဘေးကလူအတွက် တွေးပေးနေတတ်တဲ့သူမျိုးပဲ”

“အဲလို မြင်ပေးလို့ ကျေးဇူးအများကြီး တင်ပါတယ် အစ်ကိုရာ”

“ငါက ကျေးဇူးတင်ရမှာပါ”

“အပြန်အလှန် တင်ကြတာပေါ့ အစ်ကို ... အဟင်းဟင်း”

“တကယ်တော့ မင်းကို ဒီထက်ပိုပြီး မှတ်ချက်ချစရာတွေရှိနေသေးသလိုပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ငါလည်း ဒီထက်ပို မှတ်ချက်မချတတ်တော့ဘူး အလွမ်း၊ သိပ်ရေရေရာရာ မပြောတတ်တော့ဘူး၊ အလွန်ဆုံး ပြောနိုင်တာကတော့ မင်းက ငါသိနိုင်တာထက် အဓိပ္ပာယ်တစ်ခု ပိုရှိနေတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပဲ”

အလွမ်းက မရပ်တန့်နိုင်သော အပြုံးကလေးနှင့် မင်းကလေးငဲ့ပြီး နေမိသည်။ သူ့ရင်ထဲ တိုးတိုးကလေး လှုပ်ခတ်ကာ တိတ်တိတ်ကလေး ပူနေနေခဲ့ပါသည်။

“ဒီနေ့ရော မင်းကောင်မလေး မလာဘူးလား”

ညာဏက မေးလိုက်၍ ...

“ဘယ်ကောင်မလေးလဲ”

“ဘယ်ကောင်မလေး ရှိမလဲ အလွမ်းပြောပေါ့ကွ။ မင်းကောင်မလေးလို့ ပြောလို့ အထအနကောက်မနေနဲ့၊ ဒီလိုပဲပြောလိုက်တာ”

“သူ့ကို ဒီနေ့မလာနဲ့လို့ ပြောထားတယ်၊ အရင်ကတည်းကလည်း စနေ တနင်္ဂနွေတွေ သူက လာခဲ့ပါတယ်၊ စနေတနင်္ဂနွေဆိုရင် သူက အသုဘရှုသွားတယ်တဲ့”

“ဘယ်လို”

“အသုဘရှုလေ၊ ရေဝေးတို့ ဘာတို့ သွားပြီး အသုဘရှုတယ်တဲ့”

“ဟင်”

“အေး”

“နေပါဦး ... အဲဒီကောင်မလေးက ဘာလေးလဲ ဂေါ်လေးလား”

ရိုးရာက ပြီးလိုက်မိရင်း ...

“အေး ... ငါလည်း မပြောတတ်ဘူး၊ ဘယ်လိုလေးလဲ မသိဘူး၊ တစ်မျိုးတော့ တစ်မျိုးပဲ၊ ထူးတော့ ထူးခြားတယ်”

“မင်း သူနဲ့ တော်တော် ရင်းနှီးနေပြီပေါ့”

“အင်း ... ရင်းနှီးနေပြီ ဆိုပါတော့ မရင်းနှီးလို့လည်းမရဘူး၊ သူက စ၊ တွေ့ကတည်းက သူ့ဘက်က တရင်းတနှီးနေတာလေ၊ အဲဒီတုန်းက ငါကလည်း စိတ်တိုတော့ တော်ရုံသူစိမ်းကို မပြောဖြစ်မယ့် ရန်စကား မကျေနပ်စကားတွေ ပြန်ပြောဖြစ်တာနဲ့ အလိုလို ပြောမနာ ဆိုမနာ ကြီးတွေကိုဖြစ်လို့၊ တဖြည်းဖြည်း သူ့ကို ငါ အမြင်မကြည်လင်တာမျိုး သိပ်မရှိတော့တဲ့ အချိန်ကျတော့ တရင်းတနှီးကြီးပဲ ဖြစ်နေတော့တာပေါ့”

“သူက ဘာအသုဘရှုတာလဲ၊ ဘာသဘောလဲ”

“ငါလည်း သေချာတော့ မသိဘူး မင်းထိုက်ရ၊ အဲဒါ သူ့ဝါသနာပဲတဲ့၊ သူနဲ့ သိသိမသိသိ အသုဘတွေ လိုက်ပို့တယ်၊ နောက်နားက ထိုင်ကြည့်နေတယ်၊ တရားသံဝေဂရတယ်ပေါ့ကွာ၊ သေသူ ကောင်းရာမွန်ရာရောက်မှီ ဆုတောင်းပေးတယ်တဲ့”

“တစ်မျိုးကြီးပဲ၊ အဲဒါ မူမှန်မှ မဟုတ်တာ၊ အဲဒါမျိုး အလကားနေရင်း ဘယ်သူလုပ်လို့လဲ၊ နည်းနည်းအကြောင်း

ကြောင်လေးထင်တယ်၊ ပြီးတော့ သူ့မိဘကလည်း မင်းဆီလာလာပြီး စကားပြောဆို ရင်းနှီးနေဖို့ ... အားပေးတယ်ပဲခေါ်ခေါ် အဖော်ပြုတယ်ပဲခေါ်ခေါ် ဘာခေါ်ခေါ် ရက်ခြားလာပြီး မင်းအနားနေဖို့ ခွင့်ပြုထားတယ်၊ လွတ်ထားတယ်ဆိုတာကလည်း တစ်မျိုးပဲ”

“ဒါတော့ သူ့အမေနဲ့ ငါ့အမေက ခင်ကြတယ်မို့ပါ”

“ခင်ပဲ ခင်ပဲပေါ့ဦး၊ မင်းနဲ့သူ အရင်ကတည်းက မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းလည်း မဟုတ်ဘူးလေ၊ ခုမှ စသိတာ”

“သူ့အမေကလည်း ငါ့ကို နည်းနည်းပါးပါး စိတ်ပြေလက်ပျောက်ပဲဖြစ်ဖြစ်ဆိုတဲ့ စေတနာနဲ့ ထင်ပါတယ်ကွာ၊ ငါလည်း အခုတစ်ပတ်ကို နှစ်ကြိမ်လောက်တော့ ကုမ္ပဏီရုံးကို သွားတယ်ဆိုပေမယ့် ကျန်တဲ့ရက်တွေက အားနေတာ မဟုတ်လား၊ မင်းတို့လို သူငယ်ချင်းတွေကလည်းပဲ ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ့်တာဝန်က ရှိသေးတယ်လေ၊ အလွမ်းကတော့ အားလည်းအားလပ်နေတယ်၊ ပြီးတော့ အရင်ကတည်းက သူက ဒီလိုမျိုးတွေ ဝါသနာပါတယ် လုပ်ဖူးတယ် ပြောတာပဲ ...

တကယ်တော့ ငါလည်း အိမ်မှာ တစ်ယောက်တည်းရှိနေတဲ့ နေ့တွေဆို ဟိုလိုလို ဒီလိုလို ယောင်ချာချာနဲ့ကွ၊

မေမေနဲ့လည်း အထူးတလည် စကားမပြောဖြစ်ဘူး၊ မေမေ့ကို ငါ ဟိုအရင်ကလည်း ချွဲချင် ပူဆာချင်ရင် ဖုန်းတာ နမ်းတာမျိုးတွေ ရှိပေမယ့် ခုအချိန်မှ မေမေက အသလိုလုပ်မိရင် အရမ်းဝမ်းနည်းတယ်ကွ၊ ငါ အဲဒါကိုသိတော့ မေမေ့အနားလည်း တော်ရုံမကပ်ဖြစ်ခဲ့ဘူး၊ ငါတစ်ယောက်တည်း စာဖတ်ရင်ဖတ်၊ စာကလည်း အကြာကြီးမဖတ်နိုင်ဘူးကွာ၊ တစ်ယောက်တည်းဆိုရင် အူကြောင်ကြောင် ယောင်ချာချာနဲ့ ဟိုထွေးဒီထွေးနဲ့ ...

အလွမ်းရောက်လာရင် ငါ အရမ်း စိတ်ပြေလက်ပျောက် ဖြစ်သွားတာ အမှန်ပဲ၊ အဖော်ရသွားသလိုပဲ၊ စိတ်အပြောင်းအလဲဖြစ်အောင် သူက စကားတွေ ပြောတတ်တယ်၊ သူမလာတဲ့နေ့တွေတောင် ငါ မျှော်တောင်မျှော်မိနေတယ်၊ ထူးထူးခြားခြား အဖြစ်အပျက် အထူးအထွေ ချီးမွမ်းစရာရယ်လို့တော့ မဟုတ်ပေမယ့် ငါ သူ့ကိုကျေးဇူးတင်တယ်”

“မင်း ... ချမ်းမြေ့ကိုရော သတိမရဘူးလား”

“သတိရတာပေါ့ကွာ၊ ငါ သတိမရဘဲ နေပါ့မလား”

“မင်း သူ့ကို တွေ့ချင်တဲ့ဆန္ဒ တွေ့ဖို့စိတ်ကူး ရှိသေးလား”

“တွေ့ချင်တဲ့ဆန္ဒတော့ ရှိပေမယ့် တွေ့ဖို့စိတ်ကူးတော့ မရှိတော့ပါဘူးကွာ၊ ငါ သူ့ကိုလည်း စိတ်ဒုက္ခမပေးချင် တော့ပါဘူး၊ ခုဆိုရင် မင်းတို့ပြောပြလို့ သူလည်း ငါ့အခြေ အနေကို သိခွင့်ရနေပြီပဲ၊ သူ့ရင်ထဲမှာ ငါ့အတွက် သံယောဇဉ် အတိုင်းအဆကို ဘယ်လောက်ထိလို့ ငါအတိအကျမတွက် တတ်ပေမယ့် အတိုင်းအတာတစ်ခုထိတော့ ရှိမယ်ဆိုတာ သိနေတာပဲ ...”

ဒီအချိန်ကာလ အခိုက်အတန့်ကြားထဲမှာ ရှိသင့် သလောက် သံယောဇဉ်ထက်လည်း သူ့ဆီမှာ ပိုတိုးမလာ စေချင်တော့ပါဘူး၊ သူ့ နာကျင်ပြီးတော့လည်း မကျန်ခဲ့ရ စေချင်ပါဘူး၊ ဒါကလည်း သူ့အပေါ် ငါ စေတနာနဲ့တွေး တာပါ၊ အဲသလိုပဲ သူလည်း ငါ့အပေါ်တွေးနေလိမ့်မယ် လို့ ငါထင်တယ်၊ ဒီအချိန်လေးအတွင်းမှာ ငါ့ဘက်က သံယောဇဉ်တွေ အရမ်းပိုပြီး ရင့်ခိုင်တင်းကျပ်လာမှာမျိုး သူလည်း ဖြစ်စေချင်မှာ မဟုတ်ဘူး ...

နောက်ဆုံးအချိန်မှာ အရမ်းကြေကွဲပူဆွေးရမယ့် အဖြစ်မျိုး ကိုယ်လည်းမဖြစ်ချင် သူ့ကိုလည်း မခံစားစေ ချင်တဲ့စိတ် ငါတို့နှစ်ယောက် ဆင်တူညီမျှနေတယ်လို့ပဲ ငါထင်ပါတယ်၊ အဲဒါကြောင့်လည်း သူ့ရော ငါ့ရော တစ်

ယောက်ကိုတစ်ယောက် အခု မဆက်သွယ်ဖြစ်ကြတာ ထင်တယ်”

မင်းထိုက်က တော်ဝင်စပ်တာရဲ့ မြေအောက်ကား ခါကပ်ထဲကို ကားဆင်းဝင်လိုက်ပါသည်။ ကားကို ပါကင်မှာနေ ဆယ့်ရပ်ပြီးလျှင် သူတို့ဓာတ်လှေကားနှင့် မင်းထိုက်ရဲ့ဆိုင်ရှိရာ အထပ်ကို တက်လာခဲ့ကြသည်။

မင်းထိုက်က တော်ဝင်မှာ ဖုန်း hand set အရောင်း ခိုင်တစ်ခု ဖွင့်ထားပါသည်။

ဒီနေ့အဖို့ ရိုးရာလည်း အပျင်းပြေသဘောနှင့် မင်းထိုက်ဆိုင်ကို လိုက်လာမှာ ဖြစ်တဲ့အတွက် ဉာဏကလည်း သူ့အဖေထံမှာ ဒီစနေတစ်ရက် ခွင့်ရက်ယူကာ သူတို့နှင့်အတူ ချီတိပါလာခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဒီလို အပြင်ကို မရောက်တာကြာသည့် ရိုးရာက မင်းထိုက် ဆိုင်အသွားလမ်းမှာ ဟိုငေးဒီငေး ဟိုရပ်ဒီရပ် စိတ်ဝင် အတော့ဆိုင်တွေ လျှောက်ကြည့်နေ၍ ...

“ဟေ့ကောင် ရိုးရာ၊ မင်း ဘာမှလျှောက်ပတ်ကြည့်မနေနဲ့၊ မင်းအမေက မင်းကိုမပင်ပန်းစေနဲ့ ဟိုဟိုဒီဒီ လျှောက် မခေါ်နဲ့တွေ သေချာမှာလိုက်တာ၊ ငါ့ဆိုင်ပဲ တန်းသွားပြီး ဆိုင်ထဲမှာမဲထိုင်နေ”

“အေးပါ၊ နေဦး ... ဒီဆိုင်ထဲမှာ ဦးထုပ်လေးတွေတော့ တစ်ချက်လောက် ဝင်ကြည့်ပါရစေ”

“ဦးထုပ် ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ဟိုကောင်မလေး အလွမ်းက ဦးထုပ်အရမ်းကြိုက်တာကွ”

“အဲဒီတော့ ...”

“အဲဒီတော့ သူ့ကို လက်ဆောင်ဝယ်ဖေးရင် ကောင်းမလား လို့ပေါ့ကွ”

“ဘာလဲ ... သူ မွေးနေ့ရှိလို့လား”

“မရှိပါဘူး၊ သူ့မွေးနေ့က ဟိုတလောကပဲ ပြီးသွားပြီ ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ သူက ငါ့ကို အချိန်တွေပေးပြီး ငါ့စိတ်ကို အားပေးတာ ဖေးမတာတွေ အဖော်ပြုပေးတာ တွေ အမှတ်ထင်ထင် ရှိလာတော့ သူ့ကို ငါ တစ်ခုခုလေး အံ့သြသွားအောင် ပေးချင်တာပါ၊ သူ့ကြိုက်တတ်တဲ့ ပစ္စည်း လေးလည်းဖြစ်ပြီး တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်လည်း မျက်စိတွေ နေလို့လေ”

ရိုးရာက ဦးထုပ်ကလေးတွေကိုကြည့်ကာ ရွေးချယ်

နေရင်း ...

“ပြီးတော့ သူက ဒီလကုန်ရင် မယ်သီလရင်ဝတ်မလို့တဲ့”

“ဟင်”

“ခေါင်းတုံး တုံးဦးမှာ၊ ဦးထုပ်က သူ့အတွက် လိုကိလို အပ်တဲ့ပစ္စည်းကွ ... ဟား ဟား”

“ဟင် ... သူက ဘာလို့ မယ်သီလရင်ဝတ်မှာလဲ၊ အပြီး လား”

“အပြီး မဟုတ်ပါဘူး၊ တစ်ပတ်လောက်တဲ့”

“ဘယ်လိုလေးလဲ တစ်မျိုးလေးပါလားကွာ၊ အံ့သြစရာကြီး”

“အေးလေ ... ဒီအရွယ် လှလှပပ တက်တက်ကြွကြွ ကောင်မလေးတစ်ယောက် မယ်သီလရင် ဝတ်ရမယ်လို့”

“မယ်သီလရင်ဝတ်တာမဲကွာ ဝတ်တတ်ကြပါတယ်၊ ငါတို့ အမျိုးထဲမှာတောင် ဆယ်တန်းစာမေးပွဲဖြေပြီး ဆယ်ရက် မယ်သီလရင်ဝတ်တဲ့ ညီမတစ်ယောက် ရှိသေးတယ်၊ အလွမ်း က ဘုရားတရားလည်းလုပ်တယ်၊ ဘာသာရေးလည်းကိုင် ရှိုင်းတယ်ကွ၊ တရားစခန်းလည်း မကြာ မကြာဝင်ဖူးတယ်၊ ငါ့ကိုတောင် တရားစခန်း တစ်ပတ်ဆယ်ရက် ဝင်ကြည့်ဖို့ တိုက်တွန်းနေသေးတယ်”

“ဒီကောင်မလေးက တစ်မျိုးလေးတော့ တစ်မျိုးလေးပဲ”

ရိုးရာက ကလေးဆန်ဆန် ဦးထုပ်ပန်းနုရောင် အတွက်လေးတစ်ခုကိုဝယ်ကာ မင်းထိုက်ဆိုင်ကို လာခဲ့ကြပါသည်။ ဆိုင်ဖွင့်ကာ ရောက်နှင့်နေသော ဆိုင်ဝန်ထမ်းလေးတွေနှင့်အတူ

ပစ္စည်းတွေ ခင်းကျင်းအပြီး ရိုးရာတို့သုံးယောက်က အတွင်းဖက် ကျကျ တစ်နေရာမှာ အတူထိုင်နေကြစဉ် ...

“ဟာ ... ဟိုမှာ ... ဟေ့ကောင်”

ဉာဏ အသံကြောင့် နှစ်ယောက်သား ဉာဏကြည့်ရာကို လိုက်ကြည့်လိုက်ကြပြီးသော် မင်းထိုက်က ဉာဏအား ချီးနှင်းနှင်းတိုက်တိုက်ကာ သတိပေးသလို အချက်ပေးလိုက်ပါသည်။ ရိုးရာက မျက်စိမလျင်၍ ဘာမှမတွေ့ဘဲ ...

“ဘာလဲ ဟေ့ကောင်”

“ဪ ... ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူးကွာ”

ရိုးရာက မင်းထိုက်နှင့် ဉာဏကို တစ်လှည့်စီကြည့်လိုက်ပါသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ ... ဘာလဲ”

“.....”

“မင်းထိုက် ... မင်း ဒီကောင်နှစ်ယောက်ကိုတိုက်ပြီး သတိပေးလိုက်တာ ငါ့မြင်တယ်နော်၊ ဘာလဲပြော ... ငါ့ကိုပြ”

“မင်းကလည်း ဒါကျတော့ မြင်တယ်”

“မြင်တာပေါ့ ... ငါ့ဘေးမှာ ပေါ်တင်ကြီးတိုက်ပြီး အချစ်ပြလိုက်တာကို၊ ဘာမှလို့လဲ ပြောစမ်းပါ၊ အဲလိုအာရုံနောက် သွားရင် ခေါင်းတောင်မှူးချင်လာပြီ”

“ဟာ ... မင်းကလည်း၊ ကျန်းမာရေးနဲ့ ကိုင်မဲခြောက်စမ်းပါနဲ့”

“ဘာလဲ ... ပြော”

“ချမ်းမြေ့ပါ”

“အကောင်တစ်ကောင်နဲ့ တွဲလာတယ်ကွာ၊ အဲဒါပဲ၊ ထားလိုက်တော့”

“ဟုတ်လား”

ရိုးရာအသံက တစ်မျိုးလေး တိုးတိမ်သွားကာ ...

“ရှေ့ကဆိုင်မှာ ကြည့်မနေပါနဲ့တော့ကွာ၊ မင်းကိုမြင်သွားရင် သူလည်း ကိုးရိုးကာရာ ဖြစ်နေပါဦးမယ်”

ရိုးရာက ခါးမတ် လည်ပင်းမြင့်ကာ ထိုင်နေရင်း၊ အဲဒီ ရှေ့ကဆိုင်ကို လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်ပါသည်။ ချမ်းမြေ့ရော ဆေးကလူပါ အရပ်မြင့်မြင့်စုံတွဲဖြစ်၍ ရှေ့ကအိတ်ဆိုင်ထဲမှာ နီနီနီမတ်မတ် မြင်နေရပါသည်။ ထိုသူက ချမ်းမြေ့နားနားခေါင်း၌ ခပ်တိုးတိုးပြောတာ လက်ညှိုးထိုးပြတာ ချမ်းမြေ့က ချစ်စဖွယ် ဆေးပြီးပြီး ခေါင်းတညိတ်တညိတ် လုပ်နေတာ။ အမူအရာတွေမြင်ရုံနှင့် ရိုးရိုးသူငယ်ချင်းပုံစံ မဟုတ်တာ အသိသာကြီးပင်။

ရိုးရာက ရင်ထဲ ခပ်ဆွေးဆွေး ခပ်နင့်နင့်တော့ ဆေးလိုက်ရကာ မေးထောက်ပြီး ဆက်လက်ငေးစိုက်ကြည့်နေပါသည်။ ဪ ... ချမ်းမြေ့ ချစ်သူရသွားပြီလား။

“အဲဒါ ချမ်းမြေ့ချစ်သူလား”

“ဒီလောက်တော့ မသိဘူးလေကွာ၊ ဒါပေမဲ့ ချမ်းမြေ့က အခု-UFL မှာ HR သင်တန်း တက်နေတယ်၊ ဒီလူလားလား ကြိုတာ ငါ နှစ်ခါလောက်တော့ မြင်ဖူးတယ်”

ရိုးရာက အသံတိတ်ဆိတ်သွား၍ ဉာဏ်ရော မင်းထိုင် ပါ စိတ်မကောင်းသလို ခံစားရကာ သူတို့ပါ ရောနှောနှုတ်ဆိတ် နေမိကြပါသည်။

အ ၁၀

“ရော့ ... ဒီနေ့ထွက်တဲ့ ဂျာနယ်ဝယ်လာတယ် သုံးစောင်း ဖတ်ချည်”

အလွမ်းက သူ့ဘေးလွယ်အိတ်လေးထဲမှ ဂျာနယ် အလိပ်လိုက်ကိုထုတ်ကာ ရိုးရာရဲ့ ခုတင်ပေါ် တင်ပေးလိုက်ရင်း အိတ်ကို ခေါင်းမှကျော်ဖြုတ်၍ ဆိုဖာပေါ်ပစ်တင်လိုက်ပါသည်။ အပြင်ထွက်မည့်ဟန်ပြင်သည့် အလွမ်းကို ...

“ဘယ်လဲ”

ရိုးရာက လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“အောက် ခဏ၊ မမစုပယ် အောက်မှာ အဝတ်ထုပ်တွေ ထုပ်နေတယ်၊ ‘.....’ ကိုလှူဖို့လေ၊ အစ်ကိုအဝတ်တွေလည်း ပါတယ် သိလား၊ ဟိုတစ်နေ့က မမစုပယ် ပြောတာနဲ့ အလွမ်းလည်း အတူတူလှူချင်လို့ အလွမ်းအိမ်က အဝတ်

အစားတွေလည်း အများကြီးသယ်လာတယ်။ ဒီနေ့ မလာ
ဖြစ်တော့ဘူးလို့နေတာ။ အဝတ်ထုပ်ပေးချင်တာနဲ့ အလွမ်း
ဒီအချိန် ညနေစောင်းကြီး လာလိုက်တာလေ။ အဲဒါ နည်း
နည်းသွားကူပေးမလို့ပါ။

“မကြည်တို့ မရှိဘူးလား။”

“ရှိတယ် အစ်ကို၊ သူတို့လည်း ကူလုပ်နေတယ်။”

“သူတို့ ကူနေရင် ထားလိုက်ပါ။ မင်း မသွားပါနဲ့လား။”

အလွမ်းက ရိုးရာကို အံ့အားတသင့်လေး ကြည့်

ရင်း ...

“ဟင် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ အစ်ကို၊ နေကောင်းရဲ့လား။”

အစ်ကို ဘာလိုချင်လို့လဲဟင်”

“နေကောင်းပါတယ်”

“.....”

“ငါ မင်းနဲ့ စကားပြောချင်လို့ပါ အလွမ်း။”

ရိုးရာက အလွမ်း မျက်နှာကို စေ့စေ့လေးစိုက်ကြည့်
နေပါသည်။ အလွမ်းကလည်း မျက်နှာလေးပင့်ပြီး ပြန်ကြည့်နေ
မိပါသည်။

“စကားပြောချင်လို့ပါ”

“အင်ဟင် ... ပြောလေ အစ်ကို”

အလွမ်းက ခုံတစ်လုံးဆွဲကာ ရိုးရာရဲ့ ခုတင်နား
ညီကပ်ထိုင်လိုက်ပါသည်။

“.....”

“ပြောလေ အစ်ကို”

“နေပါဦးကွာ ပြောမှာပေါ့၊ ဘယ်ကစ၊ ပြောရမလဲ တွေးမရ
လို့ပါ”

“အစ်ကို ပြောချင်သလိုသာ ရောက်ရာအရပ်က ပြောချ
လိုက်ပါ။ အလွမ်းကို အားမနာနဲ့”

အလွမ်းပြောပုံ စကားကြောင့် ရိုးရာက ပြုံးမိသွားရ
သည်။

“ရောက်ရာအရပ်က ပြောရမယ် ဟုတ်လား”

“အင်း ... အစကပြောပြော အဆုံးကအရင်ပြောပြော
ခလယ်ကနေ အူဖောက်ပြောပြော ပြောချင်တဲ့ဆီကသာ
စပြောလို့ ပြောတာပါ”

“မင်းမှာ ရည်းစားရှိလား အလွမ်း”

“ရှင်”

အလွမ်းက အလန့်တကြားလေး အော်ဟစ်အံ့သြ
သွားပါသည်။ မျက်လုံးလေးပြူးခနဲနှင့် မျက်နှာလေးပါ ဖျတ်ခနဲ
မိသွားသလိုရှိပြီး ...

“အဲဒါက အစလား၊ အဆုံးလား၊ အလယ်လား”

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း ... မင်းက ငေါလေးပဲ၊ ကဲပါ ...
မေးတာဖြေစမ်းပါကွာ၊ ငါသိချင်လို့ပါ”

အလွမ်းက သူ့ပါးနှစ်ဖက်ကို လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်နှင့်
ပွတ်လိုက်ရင်း ...

“ရှက်တောင် ရှက်လာပြီ”

“ဟင်း ဟင်း ... မရှက်ပါနဲ့ ဖြေပါ”

“ရည်းစားမရှိပါဘူး”

“ဟင် ... ဒါဖြေမှာများ ရှက်နေရသေးတယ်၊ ငါကရှိများ
ရှိလားလို့”

“အို ... အစ်ကိုကလည်း၊ ဒီအသက်အရွယ်ရောက်တာ
တောင် ရည်းစားမရှိဘူးဆိုတော့ ရှက်စရာကြီးပေါ့၊ လူကြိုက်
မများတာ ပေါ်လွင်တာပေါ့ ... အဟီး”

“ဟား ဟား ဟား”

ရိုးရာသည် ရင်ထဲက ခပ်နင်းနှင့် ခံစားချက်တောင်
ဘယ်ရောက်မှန်းမသိ အလွမ်းရဲ့ လိမ်ဖယ်ဖယ် အမှုအရာနှင့်
လေသံတို့ကြောင့် မအောင့်နိုင်ဘဲ ရယ်လိုက်မိပါသည်။

“အဟီး”

“ကဲ ... ရည်းစားမရှိဘူးဆိုတာ ထားပါတော့၊ မိန်းကလေး
ပဲ ကိုယ့်ကို လာကြိုက်တဲ့သူတွေတော့ ရှိမှာပေါ့”

“သိပ်မရှိပါဘူး”

“ရှိတော့ ရှိမှာပါ၊ မင်းက ချစ်စရာလေးပဲဟာ”

“အဟဲ ... ရှိတော့ ရှိတာပေါ့၊ အလွမ်းကမှ သင်းတို့ကို
မကြိုက်တာ၊ ငြင်းပစ်လိုက်တာပေါ့”

“မင်းကို အင်တာဗျူးရတာလည်း ကဗျာမဆန်လိုက်တာ
ကွာ”

“ဘာလို့ ဗျူးသေးလဲ၊ ဘာအကြောင်းနဲ့ ရည်းစားရှိလား
လာဗျူးနေရတာလဲဟင်”

“အချစ်အကြောင်းကို မင်း နားလည်မလားလို့လေ”

အလွမ်းက ရိုးရာကို ပေစောင်းစောင်းကလေး အကဲ
ခတ်ကြည့်နေပါသည်။ မသိမသာ ညှိုးလျှလျရှိသော ရိုးရာရဲ့
ဗျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲကို အလွမ်း ချက်ချင်းဖတ်ရှုနိုင်ပါသည်။

ဘာများခံစားရလို့ပါလဲ အစ်ကိုရယ်။ တစ်ခုခုကို
အစ်ကို ခံစားနေရတယ် မဟုတ်လား။ အလွမ်းက စိတ်မကောင်း
လက်မကောင်းလေး ဖြစ်သွားမိရတာ ...

“အချစ်ဆိုတာကိုတော့ သိပါတယ်”

“မင်းက ဘယ်လိုသိတာလဲ”

“ဒီအသက်အရွယ်လောက် ရှိလာမှတော့ ရည်းစားတွေ
ချစ်သူတွေ ရှိချင်ရှိမယ် မရှိချင် မရှိဘူး ဖြစ်နိုင်ပေမယ့်
အချစ်ဆိုတာကိုတော့ နားလည်တတ် ခံစားတတ်ပြီပေါ့
အစ်ကိုရာ”

ရိုးရာက အလွမ်း မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်း ...

“မင်း လူတစ်ယောက်ယောက်ကို ချစ်ဖူးလား”

“အင်း”

“ဒါဖြင့် သူနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ရည်းစားမဖြစ်ခဲ့တာလဲ”

“အလွမ်းကပဲ ချစ်တာလေ၊ သူက အလွမ်းကိုမှ မချစ်တာ၊

အလွမ်းက သူ့ကိုချစ်နေမှန်းကိုတောင်မှ သူသိမှာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဘယ်လိုလုပ် ရည်းစားဖြစ်လာနိုင်ပါ့မလဲ”

“သူ့မှာရည်းစားရှိလို့လား”

“ရှိမရှိ အလွမ်း မသိပါဘူး”

“ဪ”

ရိုးရာ ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိအောင်ဖြစ်ကာ

အလွမ်းကို သနားတောင် သနားသွားမိရပါသည်။ အင်း ... မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဆိုတော့လည်း ဒီလိုအနေအထားမျိုးမှာ အခက်ပဲပေါ့။ ကိုယ်က သွားဖွင့်ပြောလို့လည်းမရ။ တောင်းခံလို့လည်းမဖြစ်။ အလွမ်းဟာ သူနဲ့ အသက်သိပ်မကွာလှပေမယ့် သူက အလွမ်းကို ကလေးတစ်ယောက်လိုသာ မြင်နေမိပါသည်။ အလွမ်းရဲ့ရိုးသားအပြစ်ကင်းပုံကလေးက သူမကို ကလေးဆန်ဆန် ဖြစ်စေသည်။

“မင်ကို သူ ချစ်လာစေချင်တဲ့ဆန္ဒ ရှိလား”

“အင်း ... သူကသာ အလွမ်းကို ချစ်တယ်ဆိုရင်တော့ အလွမ်း အရမ်းပျော်မှာပဲ သေချာတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူချစ်လာပါစေလိုတော့ အလွမ်း ဆုမတောင်းပါဘူး၊ မျှော်လည်း မမျှော်လင့်ပါဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူ့ဘာသာသူ သူ့ဘာသာအတိုင်း လေးပဲ ရှိနေစေချင်လို့ပါ”

“.....”

“အစ်ကို သဘောပေါက်အောင် ပြောရရင် အလွမ်းက သူ့ကိုချစ်တာပါ။ အဲဒါလေးပါပဲ၊ သူနဲ့ ချစ်သူဖြစ်ချင်တာ မဟုတ်ပါဘူး”

ရိုးရာက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်မိပါသည်။ ဇီဝိက တစ်စုံတစ်ရာကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးရသလိုလို ဝမ်းနည်းသလိုလို ဖြစ်နေမိတဲ့စိတ်တောင်ပျောက်၍ အလွမ်းကို သနားစိတ် ဝေခံသွားမိတော့တာပင်။

“အစ်ကို ... ဘာဖြစ်နေလို့လဲဟင်”

“.....”

“အလွမ်းကို အင်တာဗျူးနေမယ့်အစား အစ်ကို ဘာဖြစ်နေလဲ ပြောပြပါ၊ အလွမ်းလည်း ကူပြီးစဉ်းစားပေးလို့ ရတာပေါ့”

“.....”

“အစ်ကို့မှာ ရည်းစားရှိလား”

ရိုးရာက အလွမ်းမေးပုံကြောင့် အလွမ်းကို ပြုံးကြည့်လိုက်မိသည်။ သူမေးပုံလေးက အရိုးခံဆန်လွန်း၍ မကလက်နေပါ။

“မရှိပါဘူး”

“ဒါဖြင့် အစ်ကိုချစ်တဲ့ မိန်းကလေးတော့ ရှိတယ်မဟုတ်လား”

“.....”

“သူက အခု အစ်ကို့ဆီ မလာတော့လို့လားဟင်၊ တခြားတစ်ယောက် တွဲသွားလို့လား”

“.....”

“ဒါမှမဟုတ် အစ်ကို့ကို ငြင်းလိုက်တာလား၊ ဒါမှမဟုတ်”

“ငါ ကျန်းမာရေးစပြီး ချို့တဲ့ကတည်းက သူ့ကို မဆက်သွယ်ဖြစ်တော့တာပါ။ သူက လွမ်းဆက်သွယ်ပါတယ်၊ စကားပြောဖို့ လာတွေ့ဖို့ ကြိုးစားတယ်၊ ငါ ငြင်းလိုက်ခဲ့တယ်”

ရိုးရာက အလွမ်းထံမှ မျက်နှာလွှဲကာ အလွမ်းကတော့ ရိုးရာကို စူးစူးစိုက်စိုက်လေး ကြည့်နေသည်။

“သူ့ကို ဖွင့်ပြောထားတာကြာပြီ၊ အတိအကျတော့ မသိပေမယ့် သူလက်ခံမလားလို့တော့ ထင်ထားမိတယ်၊ သူ့

ပုံစံက ငါ့အပေါ် ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ နှစ်နှစ်လိုလို ရှိပါတယ်။ သူ စဉ်းစားနေတယ်လို့ ပြောထားတုန်း ငါ အခုလိုဖြစ်သွားတာလေ ...

သိပ်မကြာတော့တဲ့ အချိန်မှာ လောကကြီးက ထွက်သွားတော့မယ့် သေရတော့မယ့်လူတစ်ယောက်က သူချစ်တဲ့ မိန်းကလေးကို သံယောဇဉ်တွေနဲ့ အတင်းရစ်ပတ်ချည်နှောင်ပြီး နာနာကျင်ကျင် ခံစားကျန်ရစ်ရအောင် ထားခဲ့သင့်ပါ့မလား၊ သူက ပြန်ချစ်မယ် ဆိုရင်တောင် ငါက မချစ်စေချင်တော့ပါဘူး၊ အဲဒါ သူ့အပေါ်ထားတဲ့ စေတနာပါ ...

ငါ ဒီလို အခြေအနေမျိုး ဆိုတာကိုလည်း အသိအောင် ငါ့သူငယ်ချင်းတွေကတစ်ဆင့် အသိပေးခဲ့တယ်၊ အဲဒါကြောင့် ငါလည်း မတွေ့ချင်တော့ဘူး၊ ငါ့ကိုလည်း တွေ့ဖို့ မကြိုးစားနဲ့တော့ဆိုတဲ့ သဘောမျိုး သူ့ကိုပြောခဲ့တယ်၊ သူလည်း ငါ့ခံစားချက်ကို နားလည်တယ် ထင်ပါတယ်၊ ရှေ့တိုးမလာဘဲ ငါ့ကိုတွေ့ဖို့ ထပ်မကြိုးစားခဲ့တော့ဘူး”

“အစ်ကို့ ... အခု နောင်တရနေတာလားဟင်”

“နောင်တတော့ မရပါဘူး၊ မနေ့က သူလူတစ်ယောက်နဲ့ တွဲနေတာ ငါတွေ့ခဲ့တယ်”

“.....”

“အခု ငါ ဘာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ့ ငါ့ကိုယ်ငါလည်း သေ
သေချာချာ မသိပါဘူး။ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာလား၊
တစ်ခုခုတော့ ခံစားနေရတယ်။ အမှန်တော့ သူ့ကို အဲသလို
နောက်တစ်ယောက်ကို တွေ့သွား ချစ်သွားနိုင်စေချင်ခဲ့တာ
ပါ။ ဒါပေမဲ့ တကယ်တမ်း ခုလိုတွေ့လိုက်တော့ ငါဘာ
ဖြစ်နေတယ် ဆိုတာကို မပြောတတ်တော့ဘူး။”

“.....”

ရိုးရာက သူ့ကို ငေးငေးလေး ကြည့်နေသော
အလွမ်းဘက်လှည့်၍ တစ်ချက်ပြုံးပြလိုက်ပါသည်။

“အဲဒါပဲ ... ပြီးပြီ”

အလွမ်းမျက်နှာကလေးက ညှိုးညှိုးလေး။

“ဟိတ် ... ငိုမလို့လား ပြဿနာပဲ”

“အစ်ကို အရမ်းစိတ်မကောင်း ဖြစ်နေမှာပဲလို့ တွေးမိလို့ပါ”

“လောကကြီးမှာ တကယ်တော့ အရာရာက သူဖြစ်ချင်
သလို ကံစီမံရာ ဖြစ်နေတာပဲနော်။ သေချင်တဲ့သူတွေမသေ
ရ မသေချင်တဲ့သူတွေသေရ၊ လိုချင်တာကိုမရ မလိုချင်
တာကိုရ”

“.....”

“ဒီအဖြစ်အပျက်အထွက် မင်း ငါ့ကို ဘယ်လိုဝေဖန်မလဲ
ကြားချင်တယ်”

“ဝေဖန်စရာ မရှိပါဘူး။”

“တစ်ခုခုတော့ ဝေဖန်ပါ။ ငါလုပ်တာ မှန်လား မှားလား
စသည်ဖြင့် ...”

“အစ်ကိုလုပ်ခဲ့တာ အစ်ကို့ဘက် ခံစားချက်နဲ့ အစ်ကို့ဘက်
အတွေးနဲ့ အဓိပ္ပာယ်ရှိရှိ လုပ်ခဲ့တာပဲဟာ။ အလကားလုပ်
ခဲ့တာမှ မဟုတ်တာ။ အစ်ကို့အတွက်တော့ အစ်ကို့မှန်ပါ
တယ်။ တစ်ခုရှိတာက သူက အစ်ကို့ကိုသာ ချစ်နေခဲ့တယ်
ဆိုရင်တော့ ရသလောက်အချိန်ကလေး ဘယ်လောက်ပဲ
ဖြစ်ဖြစ် သူ အစ်ကို့နား ရှိနေချင်မှာပဲလေ ...

အစ်ကိုက မဆက်သွယ်နဲ့တော့ဆိုလို့ သူ မလာရ
ပေမယ့် သူ ဝမ်းနည်းရင် နည်းနေမှာ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ
အစ်ကို့ကို သတိတော့ ရနေမှာပါ”

“နောက်တစ်ယောက် တွဲနေဟယ်လေ”

“တွဲနေတိုင်းလည်း သူ ချစ်နေတာ ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မှာ
ပေါ့။ အစ်ကို့ကို သူ လက်ခံမယ်လို့ ထင်ခဲ့ရတဲ့ အခြေအနေ
ရှိခဲ့တာသာမှန်ရင် ဒီလောက်မြန်မြန် စိတ်ပြောင်းနိုင်ပါ
မလား။ သူ့စိတ်ကို ပြောင်းလဲဖို့ ခံစားချက်ကို အစားထိုး
ဖို့ သူတွဲနေတာမျိုးလည်း ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နေနိုင်တာပဲ
မဟုတ်လား။”

ရိုးရာက အလွမ်းရဲ့နဖူးကို လက်ညှိုးနှင့် ဆတ်ဆတ်
ထိုးလိုက်ရင်း အပြုံးနှင့် ...

“မင်းက လူတစ်ဖက်သား ဖြေသိမ့်နိုင်စရာ ဖြစ်အောင်ထို
ပြောတတ်တယ်”

အလွမ်းသည် ရိုးရာရဲ့ လက်ညှိုးတွန်းအားကြောင့်
ခေါင်းလေးနောက်ကို ယိုင်သွားတာကို ပြန်မတ်ရင်း ...

“အလွမ်းဆိုရင် အလွမ်းချစ်တဲ့သူနားမှာ သူသေကာမှသေ
ရော မသေခင်ထိတော့ နေချင်တာပေါ့”

“ခုလို ခပ်ဝေးဝေး တန်းတန်းလေးနေလို့ သူ စိတ်မကောင်း
ဖြစ်ရတာက ငါနဲ့နီးနီးကပ်ကပ် ရင်းရင်းနီးနီး နေလိုက်ရ
ပြီး သူ့ရှေ့မှာ ငါသေသွားလို့ သူ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရတာ
နဲ့စာရင် သက်သာဦးမှာပေါ့”

“အစ်ကိုက အဲသလိုတွေးတာကိုး”

ရိုးရာက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ရင်း ...

“သူလည်း အစားထိုးနေပြီဆိုတော့ သူ့ဟာသူ နေလက်စ
ဖြေသိမ့်လက်စလေးနဲ့ နေနေပါစေတော့လေ”

“ဒါပေမဲ့ အစ်ကို အခု သူ့ကို သတိရပြီး လွမ်းပြီး စိတ်
မကောင်း ဖြစ်နေတယ် မဟုတ်လား”

အလွမ်းက ထိုင်ရာမှထကာ ဝရန်တာဘက်ဆီသို့
ဆွှာကန်ထွက်သွားပါသည်။ အလွမ်းရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းလာတာ
ကြောင့် မျက်ရည်ရစ်ရစ်လာလျှင် အစ်ကို မမြင်စေချင်တာကြောင့်
ဆွှာလွှဲထွက်လာခဲ့တာပင်။ ဝရန်တာမှာရပ်ကာ ဆို့ဆို့နှင့်နှင့်
လေး ငေးငိုနေမိသည်။

အပြင်မှာ မှောင်တောင်မှောင်ပြီ။

ကြယ်ကလေးတွေတောင် ဟိုတစ်ဖွင့် ဒီတစ်ဖွင့်
ထင်းလို့ လက်လို့ မြင်နေရပြီ။

အစ်ကိုကို ခုလို ဝမ်းနည်းလွမ်းထွတ်မနေစေလိုပါ။
စိတ်ချမ်းသာစေလိုသည်။ သူ့ဘဝရဲ့အဆုံးသတ် အချိန်ပိုင်းတွေ
မှာ နာရီတိုင်း မိနစ်တိုင်းကို ပျော်ရွှင်တည်ငြိမ်မှုဖြင့် ပိုင်ဆိုင်ခွင့်
ရစေချင်ပါသည်။ မိနစ်ပိုင်းကလေးမျှတောင် စိတ်ညစ်ဝမ်းနည်း
အားငယ်မနေစေချင်။ အလွမ်း ဘာများလုပ်ပေးနိုင်ပါ့မည်နည်း။

“ဟေ့ ...”

“.....”

“မှောင်ကြီးထဲ ဘာထွက်လုပ်နေတာလဲ”

အနောက်ကို ရိုးရာ ရောက်လာပါသည်။ အလွမ်း
ဘာမှပြန်မမြေမီ။

“တော်တော်တောင် မှောင်နေပြီပဲ၊ မင်းအိမ်က စိတ်ပူနေ
ဦးမယ်၊ ပြန်ရတော့မယ်လေ ကောင်မလေး”

“အလွမ်း ဒရိုင်ဘာနဲ့ လာတာပါ”

“ဒါဆို တော်သေးတာပေါ့၊ ဘာလဲ ... ငါ့ကိုသနားပြီး မင်းပါ အလွမ်းဓာတ် ကူးသွားပြီလား ဟုတ်လား”

အလွမ်းက ရိုးရာကို လှည့်ကြည့်လိုက်ပါသည်။ ရိုးရာက သူ့ကို ဘာကြည့်တာလဲဆိုတဲ့ပုံ မေးတစ်ချက်ဆတ်၍ ပြုံးလိုက်ပါသည်။ သို့ပေမဲ့ ထိုအပြုံးက လွတ်လွတ်လပ်လပ် မတောက်ပမှန်း အလွမ်း သိတာပေါ့၊ အစ်ကိုရာ။

“အစ်ကို”

“အင်း”

“ဟိုးကောင်းကင်ပေါ်က ကြယ်ကလေးတွေကို ကြည့်လိုက် စမ်းပါ အစ်ကို၊ အဲဒီကြယ်ကလေးတွေကိုကြည့်ရင်း တစ်ခုခု ကို အစ်ကို မတွေးမိဘူးလား”

“မတွေးမိပါဘူး၊ ဘာကိုတွေးမိရမှာလဲ၊ မင်းကကော ကြယ်တွေကြည့်ရင်း ဘာတွေတွေးမိနေလဲ”

“ဒီမှာလေ ... ဒီဘက်က တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နဲ့ လင်းလင် လင်တောက်ပနေတဲ့ ကြယ်ကလေးက အစ်ကိုမျက်နှာ ကြည်ကြည် လင်လင် ပြုံးနေတဲ့အနီကနဲ့ တူတယ်လို့”

ရိုးရာက ပြုံးလိုက်မိပါသည်။

“ဟိုးဘက်က မှိတ်တုတ် မှိတ်တုတ် ဖြစ်နေတဲ့ ကြယ်ကလေး ကို မြင်လား၊ အဲဒီကြယ်ကလေးက စိတ်ဓာတ်ကျ ဝမ်းနည်း နေတဲ့ အစ်ကိုလေ၊ ဟော ... ကြည့်စမ်း၊ မှိတ်တုတ် မှိတ် တုတ်ကြယ်ကလေး ကြွေကျသွားပြီ”

အလွမ်း မျက်နှာကလေးက အိုကာ ဝမ်းပန်းတနည်း ခဲ့လေး ဖြစ်သွားရပါသည်။ ရင်ထဲမှာလည်း တင်းကျပ်နာကျင် နေရသည်မှာ မောတောင်မောလာပါသည် အစ်ကိုရယ်။

၁၁

ပစ္စည်းတွေ သိမ်းဆည်းကာ ခြင်းထဲထည့်နေသော စပယ်က တံခါးခေါက်သံ တိုးတိုးကြောင့် တံခါးသွားဖွင့်ပေးလိုက် ပါသည်။

“ဪ ... အလွမ်း”

“အဟင်း ... ခုပဲ ပြန်တော့မလို့လား မမစပယ်”

“အေး”

“အလွမ်းက ဒီနေ့ သူ ဆေးရုံဆင်းမှာသိလို့ အိမ်ကိုလာ ပို့ပဲ၊ ထွက်လာပြီးမှ အိမ်ပြန်ရောက်မရောက် သေချာအောင် သူ့ဖုန်းလှမ်းဆက်လိုက်တော့ ဆေးရုံမှာပဲ ရှိသေးတယ်ဆို တာနဲ့ ဒီပဲလိုက်လာလိုက်တာ”

“လာလေ ... အလွမ်း ... ဝင်”

အလွမ်းက အခန်းထဲ လှမ်းဝင်လိုက်ရင်း ခုတင်စွန်း နာ ခြေချထိုင်နေသော ရိုးရာကို လှမ်းပြီးပြလိုက်ပါသည်။ နက်နာ အတန်ငယ်နှမ်းချောင်သော်လည်း ရိုးရာက ပြန်ပြီးပြရင်း ...

“ဘယ်လိုလဲ ... တွေ့လား”

“ဒါပေါ့၊ အလွမ်းပဲလေ ... အဟဲ”

စပယ်က စိတ်ဝင်တစားနှင့် ...

“ဘာလဲဟင် အလွမ်း”

“အစ်ကို့ကို မနက်က ဖုန်းဆက်မေးသေးတယ်၊ ဘာစား ချင်လဲလို့၊ သူက လမ်းသရဲမုန့်တဲ့”

“လမ်းသရဲမုန့် ! ”

“ဟုတ်”

“ဘာလဲဟင် ... အလွမ်း ... အဲဒါက”

“သူ့ကို အလွမ်း တစ်ခါကျွေးဖူးတာ သူလျှာလည်ပြီးစွဲနေ တယ် ... ဟီး ဟီး၊ ခေါက်မုန့်လိုဟာမျိုးပါပဲ မမစပယ်”

“ဟုတ်လား ... မောင်လေးက ခေါက်မုန့်စားချင်လို့လား၊ ပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ အလွမ်းသွားဝယ်ရတာ အားနာစရာ”

“သူ့မုန့်ကို မမ မဝယ်တတ်ပါဘူး၊ ဘာမှန်းတောင်သိမှ ... မဟုတ်ဘူး”

ရိုးရာရဲ့ ပြီးတုံ့ရွှင်ပြသော မျက်နှာကိုကြည့်ရင်း စပယ်ပါ အလိုအလျောက် ပြီးလာမိပါသည်။ အလွမ်းကိုအလွန် ကျေးဇူးတင်မိသည်။ အလွမ်းဟာ သူ့မောင်လေး ရိုးရာရဲ့ ခုလို အချိန်မျိုးမှာ ကောင်းကင်ကံ စေလွှတ်လိုက်တဲ့ စေတမာန်နှုတ် သမီးကလေးအလားတောင် စပယ်က ထင်မှတ်မိပါသည်။

“ခေါက်မုန့်ဆို”

“ခေါက်မုန့်လို သဘောမျိုးမှာ ခေါက်မုန့်တော့ မဟုတ်ဘူး”

“လမ်းသရဲမုန့်လို့ ဘာလို့ခေါ်တာလဲ”

“အလွမ်းလည်း မသိဘူး မမ၊ သူများတွေခေါ်လို့ လိုက် ခေါ်တာ၊ သူက ခေါက်မုန့်လိုဟာထဲမှာ ထန်းလျက်ရည်မပါ ဘူး၊ ဂေါ်ဖီခရမ်းချဉ်သီး နံနံပင် ငရုတ်သီးစိမ်းနဲ့ မဆလာ တို့ ဘာတို့ပါတယ်၊ အရမ်းစားလို့ ကောင်းတယ်၊ ဂျူးဂျွန့် ဟီး ဟီး”

အလွမ်းကို စပယ်က ချစ်ခင်စွာ ပြုံးကြည့်နေမိပါ သည်။

“မမ ... ပစ္စည်းတွေသိမ်းတာ အလွမ်းလည်း ကူသိမ်းမယ်”

“မသိမ်းနဲ့ ... မသိမ်းနဲ့ ... မကူနဲ့၊ သွား ... သွား အလွမ်း ငြိမ်ငြိမ်ထိုင်နေ၊ ရိုးရာနဲ့သာ စကားပြောနေ”

စပယ်က အလွမ်းကျောကို အသာကလေးတွန်းလွှတ် လိုက်ပါသည်။ ရိုးရာအတွက် အဖော်မွန်ကောင်းလေး ဖြစ်နေတာ ကိုပဲ ကျေးဇူးအထူးတင်လှပြီ။ အဲသလို အောက်ခြေသိမ်းအသေး စိတ် လိုက်ကူညီနေမှာမျိုးတွေထိ အကူညီမယူရက်ပါ။

ပူစူးလည်း ရှိနေတာမို့ ပူစူးနှင့် စပယ် ပစ္စည်းတွေ သိမ်းနေကြပါသည်။ ဒီမိုဆေးသွင်းရမယ့်ရက်မို့ ဆေးရုံနှစ်ရက် တက်ရသည်။ ဆေးသွင်းပြီးတဲ့ရက်တွေမှာ ဆေးဒဏ်ကို ခံစားရကာ နုံးခွေမူးမော် ပျို့ချင်အန်ချင် နေတတ်တဲ့ ရိုးရာက ဘာအစား အသောက်မှလဲ မစားချင်ဘဲရှိသည်။

ခုတော့ လမ်းသရဲမုန့်တဲ့။

ဘာမှနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် လမ်းသရဲမကလို့ လမ်းဘီလူး ဒုတ်ပြိတ္တာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့မောင်လေး စားချင်စိတ်ရှိတာ အစာဝင် ဘော့မှာကိုတွေ့ကာ စိတ်ချမ်းသာရသည်။

“အရမ်းလိုက်ရှာရသေးလား”

“ဟွန်း ... ရှာရတာထက်တောင် ဆိုးသေးတယ် အစ်ကို ကလည်း”

“ဘယ်လိုဖြစ်လို့လဲ”

“ဟိုတစ်ခါ အလွမ်း လိုက်ရှာဝယ်တဲ့ လမ်းချောင်ကြို ချောင်ကြားထဲက ဆိုင်လေးက ညနေပိုင်း လေးနာရီလောက် မှပွင့်တာ၊ ဒီလို မနက်ပိုင်း မရောင်းသေးဘူး”

“အဲဒီတော့ ...”

“အဲဒီတော့ ... ဘယ်ရမလဲ၊ အလွမ်းက အဲဒီနားက ဆိုက်ကားဂိတ်ကို ခေါက်မုန့်သည်အခေါ်ကြီး ဘယ်နားမှာနေတာလဲ ရအောင်မေးပြီး သူ့အိမ်အထိ ရောက်အောင်လိုက်သွားတာပေါ့”

“ဟင်”

“အဟီး ... ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီ အခေါ်ကြီးက အိမ်မှာရှိတယ်၊ အဲဒါ သူ့ကိုတောင်းတောင်းပန်ပန်နဲ့ အလွမ်းဖို့ လမ်းသရဲမုန့် ဆယ်ခုလောက် လုပ်ပေးပါလို့ ပြောရတာ၊ သူက မုန့်နှစ်ကတော့ ဖျော်ထားပြီးသား၊ ဘာမှမလှီးရ မချွတ်ရ အဆင်သင့်မဖြစ်သေးလို့ အလွမ်းတောင်မှ ဂေါ်ဖိကူလှီးပေးခဲ့ရသေးတယ်”

“ဟင် ... ဟား ဟား ဟား”

ရိုးရာက ခေါင်းမောပြီး ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လိုက်ပြီးလျှင် သူ့ရှေ့က အလွမ်းရဲ့ခေါင်းကို အုပ်ကိုင်ကာလှုပ်ယမ်းလိုက်ပါသည်။ ဤမြင်ကွင်းလေးကို စပယ် ကြည့်မိကာ ရင်ထဲမှာ ဆို့နှစ်ဝမ်းနည်းလာသည်။ အလွမ်းဟာ ရိုးရာရဲ့ဘဝကို လှုပ်ခတ်ပြုစားနိုင်သူ ရိုးရာကို ရယ်မောပျော်ရွှင်စေနိုင်သူကလေးပဲ။

ကံကြမ္မာက ဘာကြောင့်များ ရံခါ၌ ရက်ရက်စက်စက် ကျီစယ်တတ်ပါလိမ့်။ အလွမ်းဆိုတဲ့ ကလေးမလေး အိမ်ကို စတင်ဝင်ထွက်လာကတည်းက ရိုးရာအပေါ် တင်းရစ်ချည်နှောင်နေတဲ့ သံယောဇဉ်ကို မိန်းမချင်း အမှတ်ထင်ထင် သတိပြုမိသားဝင်။ သူ့မောင်လေး ရိုးရာမှာ စိတ်ဝင်စားနေတဲ့ ကောင်မလေး တစ်ယောက် ရှိတယ်လို့ အကြမ်းဖျဉ်း သိထားဖူးပေမယ့် စပယ်တို့ မမြင်မတွေ့ဖူးခဲ့ပါ။

ခုချိန်မှာတော့ မောင်လေးလည်း သံယောဇဉ်ဖြတ်ထားပုံ ရပါသည်။ ခုနောက်ပိုင်းမှာ တစ်စတစ်စ အလွမ်းအပေါ် တစ်ရစ်ချင်း တိုးလာတဲ့ ရိုးရာရဲ့သံယောဇဉ်ကြီးကလေးကိုလည်း ခသိမသာ မထင်မရှား မြင်ရစပြုသည်။ သူတို့လူငယ်လေးနှစ်ဦး ကြားက တစ်စစ ရင့်သန်လာတဲ့ ရစ်ပတ်ချည်နှောင်လာတဲ့ ခင်းနှီးတွယ်တာမှုတို့ဟာ ဘေးလူအမြင်၌ပင် ကဗျာတစ်ပုဒ်နယ် လှပလွန်းပါဘိ။

ဪ ... သူတို့ခမျာတွေမှာမှ ဘာကြောင့် ကံကောင်း နှင်မရတာပါလဲ။

“ကားပေါ်မှာလား”

“အင်း”

“ဒရိုင်ဘာနဲ့လား”

“ဟုတ် ... အစ်ကို၊ ဒီရိုင်ဘာနဲ့လာတာ၊ အခုသွားယူပေးရမလား”

“ဟင့်အင်း ... နေပါစေ အိမ်ကျမှစားမယ်၊ မမ သိမ်းလို့မပြီးသေးဘူးလား၊ ပြန်ကြရအောင်လေ အိမ်ပြန်ရောက်ချင်ပြီ”

“သိမ်းတာပြီးပြီ မောင်လေး၊ မေမေ အောက်မှာ ငွေရှင်းနေသေးလို့၊ မောင်လေး ကားပေါ်ကျဦးကျဦးကျွတ်ကျွတ်နဲ့ ကြာကြာထိုင်စောင့်နေရမှာစိုးလို့၊ မေမေ ပြီးပြီလို့ ဖုန်းလှမ်းဆက်မှ အောက်ဆင်းမလို့ပါ”

“အဲဒါဆို အလွမ်းကားနဲ့ သွားနှင့်ရမလား မမ၊ အစ်ကိုကို အလွမ်းကားနဲ့ ခေါ်သွားနှင့်မယ်လေ”

“အင်း ... အဲဒါလည်း ကောင်းတာပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါဆို ကားပေါ်မှာကတည်းက လမ်းသစ်မုန့်ကို စားလို့ရပြီ၊ ကျွန်တော် လိုက်သွားတော့မယ် မမ”

“အင်း ... လိုက်သွား ... လိုက်သွား၊ နေဦး ... ဂိုးချခေါ်လိုက်ဦးမယ်”

“အာ ... မခေါ်နဲ့တော့၊ အဲဒီ ဂိုးချကြီးပေါ် မထိုင်ချင်ဘူး”

“ဖြစ်ပါမလား မောင်လေး”

“အလွမ်းကိုတွဲပေါ့၊ တွဲမလား”

ထရပ်လိုက်သော ရိုးရာကို မော့ပေးလိုက်သည့် အလွမ်းပုံစံလေးကို စပယ်ကကြည့်ကာ ...

“အမယ်လေး အလွမ်းရယ်၊ ဖိုးသူတော်ရော တောင်ဇွေးရော ပြိုင်တူလဲပြီနေပါ့မယ်၊ သူ့ကိုယ်လေး ပိစိလေးနဲ့ ညည်းရဲ့ ကိုရိုးရာက ဒီအရပ်ကြီး ဒီခန္ဓာကိုယ်ကြီးနဲ့ ညည်းခွန်အား ပိစိလေးကို စွဲလို့ဖြစ်ပါ့မလား”

“အို ... ရပါတယ်၊ ကိုင်းကျွန်းမို့ ကျွန်းကိုင်းမို့ပြီး သွားကြမယ် ... ဟီ ဟီ”

“ငါက ပခုံးဖက်မှာနော် ... ရလား”

“အို ... ရတာပေါ့”

ရိုးရာက အလွမ်းမခုံးပေါ် လက်၍ ဖက်လိုက်တာကို စပယ်က တထင့်ထင့် ငေးကြည့်နေရပါသည်။ တကယ်လဲပြီတုန်မှာ စိုးရိမ်လို့ပင်။ ရိုးရာက စပယ်ပုံစံကို လှည့်ကြည့်ရင်း ...

“ဟင်း ဟင်း ... မမ ဘာမှမပူပါနဲ့၊ ကျွန်တော်လည်း လျှောက်နိုင်ပါတယ်၊ သူကလည်း ပိန်သေးသေးလေးနဲ့ သံချောင်းလေးလိုဟာလေးပါ”

စပယ် ဘာပြောရမှန်းမသိ ငေးကြည့်နေတုန်းပင် ရိုးရာက အလွမ်းပန်းကိုဖက်၊ အလွမ်းက ရိုးရာခါးပတ်လည်ကို ပြန်ဖက်ထိန်းရင်း နှစ်ယောက်သား လျှောက်ထွက်သွားကြပါတော့သည်။ သူတို့ဟာနှင့်သူတို့ ဖြောင့်လို့ပင်။

စပယ်မှာ ရင်လေးဖိရင်း သက်မလေးချရင်း အမျိုးမျိုး အဖုံဖုံသော ခံစားချက်အစုံနှင့် ကိုယ်တွေ့ပါ အိတ်တွေခြင်းတွေ ဆွဲပြီး သူတို့နောက်က လိုက်ရပါသည်။ တရင်းတနှီးလေးတွေနှင့် သမီးရည်းစားစုံတွဲလေးပဲလိုလို မောင်နှမလေးပဲလိုလို ဘယ်လို ရယ်လို့ လူတွေအကဲခတ်ခက်မည့် ဖြူစင်သော နွေးထွေးသော ရင်းနှီးသော ကြင်နာသော ပုံစံလေးတွေနှင့် ...။

စပယ် မျက်ရည်လည်မိပါသည်။

“မင်း ဘာဖြစ်လို့ အကြာကြီး မလာတာလဲ အလွမ်း”

တွေ့တွေ့ချင်း တန်းမေးလိုက်တဲ့ ရိုးရာအမေးကြောင့်

အလွမ်း ထုံးစံမပျက် အပြုံးလေးနှင့် ...

“ခုတလော အိမ်မှာ ကိစ္စဝိစ္စလေးတွေ နည်းနည်းရှုပ်နေလို့ ပါ အစ်ကိုရ”

“ငါးရက်တောင်၊ ဖုန်းကရော ဘာဖြစ်လို့ ပိတ်ထားတာလဲ”

“အဲဒီကိစ္စလေးတွေကြောင့်ပါပဲ”

“ပထမတော့ မင်းရဲ့အိမ်ဖုန်းတောင် မေ့မေ့ဆီမေးပြီး လှမ်းဆက်မလားလို့ပဲ၊ တော်ကြာ မင်းမှာ ကိစ္စတစ်ခုခု

ရှိနေတာကို ငါက နောင်ယှက်မိသလို ဖြစ်မှာစိုးလို့ မဆက်ဖြစ်တော့တာ”

အလွမ်းက အပြုံးလေးနှင့် ခေါင်းငုံ့ကာ ဝိုင်နေမိသည်။

“အလွမ်း ... မင်း တစ်ခုခု ဖြစ်နေသလား”

“ဟင့်အင်း ... ဘာဖြစ်လို့လဲ အစ်ကို”

“မင်းပုံစံက ညှိုးနွမ်းနေသလိုပဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“မင်းမရောက်လာတော့ နောက်ဆုံးတွေ့တဲ့ရက်က ငါတို့ ဘာတွေပြောဖြစ်လဲ ဆိုတာတွေပါ ပြန်စဉ်းစားမိတယ်၊ ကိုယ့်ဘက်က အမှားတစ်ခုခုများ ပြုမိပြောမိသွားသလား လို့လေ”

“မဟုတ်တာ ... အစ်ကိုကလည်း၊ အဲလိုမျိုး မရှိပါဘူး”

ရိုးရာက အလွမ်းမျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်း ...

“မင်း တစ်ခုခု ဖြစ်နေသလိုပဲ၊ မရွှင်ပျဘူးလို့ ခံစားရတယ် အလွမ်း၊ အိမ်မှာများ ပြဿနာတွေ ဘာတွေ တစ်ခုခုရှိ လားဟင်”

ရိုးရာရဲ့ စိုးရိမ်မကင်းသော ဂရုတစိုက်အမေးကို အလွမ်းက ခေါင်းယမ်းလိုက်ရင်း ...

“ဟင်အင်း ... အစ်ကို ဘာမှလျှောက်စဉ်းစားမနေပါနဲ့၊
အဆင်မပြေတာ ဘာမှမရှိပါဘူး၊ အလွမ်း ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး
အစ်ကို”

“မင်းကို စတွေ့ဖူးတုန်းက ခုလိုမဟုတ်ဘူး၊ မင်းက
အရမ်းသွက်လက် တက်ကြွပြီး ရွှင်ပျနေတဲ့ မိန်းကလေး
လေ”

“အခုလည်း အရင်လိုပါပဲ အစ်ကိုရ”

“တစ်ခုခု ဖြစ်နေသလိုပဲ”

အလွမ်းက အားတင်းပြီးကာ ခေါင်းလေးယမ်းလိုက်
ပါသည်။ ရိုးရာက အဲလိုပြောတော့ အလွမ်း ဝမ်းနည်းမိသလိုပင်။
ရင်ထဲမှာ ဆွတ်ဆွတ်ကြင်ကြင် ရှိလှသည်။

“အစ်ကိုက အလွမ်းကို မျှော်နေတာလား၊ ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ၊
ဘာစားချင်လို့လဲ၊ ဘယ်သွားချင်လို့လဲ”

“အဲလိုချည်းပဲတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ အပြင်သွားချင်တာ
ရှိပေမယ့် အဲဒီအတွက် မင်းကိုမျှော်နေတာတော့ မဟုတ်ပါ
ဘူး”

“အစ်ကို ဘယ်သွားချင်တာလဲ ပြော”

“.....”

“ပြောလေ အစ်ကို၊ သွားမယ်လေ ... လာ”

ရိုးရာက အလွမ်းကို ချစ်ခင်စွာ ပြီးလိုက်ရင်း ...

“ဘာမှန်းလဲ မသိသေးဘဲနဲ့များ”

“သွားရင် သိမှာပဲဟာ၊ အစ်ကိုသွားချင်တဲ့နေရာ ဆိုတော့
အလွမ်းကလည်း အဖော်လိုက်ချင်တာပေါ့၊ ဘယ်ပဲဖြစ်ဖြစ်
ပေါ့ ... လာလေ”

အလွမ်းရဲ့စကားလေးကြောင့် ရိုးရာ ရင်ထဲ သိမ်
နဲ့ လှုပ်ရှားသွားရသလိုပင်။ အစ်ကိုသွားချင်တဲ့ နေရာဆိုတော့
အလွမ်းကလည်း အဖော်လိုက်ချင်တာပေါ့ ... တဲ့။ ဤစကားလေး
တို့မှာ သူ့အပေါ် အလွမ်း ဘယ်လောက်အလေးထား ဦးစားပေး
ဘယ် လိုက်လျောဖို့ အသင့်ရှိနေတယ်ဆိုတာ အထင်းသားပေါ်လွင်
နေသည်။

“လာလေ အစ်ကိုရ၊ မာမိကို သွားပြောလိုက်မယ်”

“ဟင် ... အလွမ်းအမေ ပါတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်”

“ဒါဆိုလည်း မသွားတော့ပါဘူးကွာ၊ အန်တီက ဘာလို့
လိုက်လာတာလဲ၊ မေမေနဲ့ ကိစ္စရှိလို့လား”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကိစ္စလေးတစ်ခုရှိလို့ မာမိက အလွမ်းကို
ခဏပဲနေဖို့ ပြောထားတယ်၊ ဒါကြောင့် တူတူလိုက်လာ
တာပါ၊ မာမိက သူလိုက်မလာရင် အလွမ်း တော်တော်နဲ့
ပြန်မလာမှာစိုးလို့ အဟီး”

“ဒါဆို မသွားတော့ဘူး”

“အာ ... သွားပါမယ်ဆိုမှ၊ နောက်ရက်တွေလည်း အလွန်နည်းနည်း အလုပ်ရှုပ်စရာလေးတွေရှိတာ၊ ခုလိုပဲ ရက်တွေခြားပြီးမှ လာနိုင်မှာ”

ထိုစကားက ရိုးရာရင်ကို ထူးထူးခြားခြားပင် ဟာစေသည်။

“ပြီးတော့ အလွမ်း သီလရင်ဝတ်ဖို့လည်း ရှိသေးတယ်၊ နောက်တော့ မအားဘဲနေဦးမယ်၊ လာပါ ... အခုသွားမယ်ဆိုမှ၊ ခဏတဖြုတ်တော့ သွားလို့ရပါတယ်၊ ဒီလောက်ကြီးလည်း အဆောတလျင် ပြန်ရမှာ မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကိုရဲ့”

“ကြာတာတော့ သိပ်မကြာပါဘူး၊ ဒီနားလေး ခဏသွားပြီး ပြန်လာရုံပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အနံတီပါ ပါနေတော့ အားနာလို့”

“ဘာမှ အားနာစရာ မရှိဘူး၊ လာ ... သွားမယ်”

အလွမ်းက မတ်တတ်ထရပ်ကာ အတင်းလက်ယာခေါ်နေ၍ ရိုးရာက အလွမ်းနောက်က လိုက်လာခဲ့ပါတော့သည်။ ဧည့်ခန်းထဲမှာတော့ အမေနှစ်ယောက်က စကားပြောနေကြသည့် ဒေါ်နုနုနယ်က ရိုးရာတို့ ဆင်းလာတာကို လှည့်ကြည့်ရင်း -

“ရိုးရာ ... သား၊ နေကောင်းလား သား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ခုတလော အစားအသောက် သိပ်မပျက်ဘူး အနံတီ၊ စားဖြစ် အိပ်ဖြစ်တော့ fit တော့ ဖြစ်နေပါတယ်”

“မာမီ ... အလွမ်းနဲ့ အစ်ကိုနဲ့ အပြင်ခဏသွားမလို့”

“ဟင် ... ဘယ်လဲ သမီး”

“သိပ်မကြာဘူး မာမီ၊ ဒီနားပဲ”

“မာမီတို့ မြန်မြန်ပြန်ကြမှာလေ သမီးရဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ သိပ်မကြာပါဘူး ခဏပါပဲ၊ ဒီနားလေးပဲ မာမီ၊ အလွမ်းတို့ ချက်ချင်းပြန်လာပါမယ်”

ဒေါ်ယဉ်ယဉ်က ဘာမှမပြော၊ ဒေါ်နုနုနယ်က အလွမ်းရဲ့ထက်သန်သော မျက်နှာလေးကို ခဏကြည့်နေပြီးမှ ...

“အင်း ... အင်း ... ဒါဆိုလည်း သွားလေ၊ မာမီတို့ကား နဲ့ပဲ ဒရိုင်ဘာနဲ့ သွားလိုက်ပေါ့၊ သမီးတို့ ပြန်လာမှပဲ မာမီတို့ ပြန်ကြတာပေါ့”

“ဟုတ် ... မာမီ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“အမယ်လေး ... မအေးကို ကျေးဇူးတင်နေသေးတယ်၊ ကဲ... သွား ... သွား”

အလွမ်းတို့ကား အလွမ်းတို့ရဲ့ဒရိုင်ဘာကြီးနှင့်ပင် မီးရာနှင့် အလွမ်း ထွက်လာခဲ့ကြပါသည်။ ရိုးရာက ဒရိုင်ဘာကြီးတို့ တက္ကသိုလ်ရိပ်သာလမ်းက UFL ရှေ့ မောင်းခိုင်းလိုက်ပါသည်။

“UFL ဟုတ်လား အစ်ကို”

“အင်း”

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲဟင်”

“မင်းကို ကောင်မလေးတစ်ယောက် ပြမလို့ပါ”

အလွမ်းက စိတ်ထဲမှာသာ “ဪ” ဟုတိုးတိုးတိမ်တိမ်လေး ရေရွတ်လိုက်မိပါသည်။ သူ ဟိုးတစ်နေ့က ပြောတဲ့ မိန်းကလေးပေါ့။ အစ်ကိုချစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ သံယောဇဉ်ဖြတ်ထားတဲ့ မိန်းကလေးလေ။ အလွမ်းကို ပြမလို့ဆိုပေမယ့် တကယ်တမ်းကတော့ သူ့ကို အစ်ကို တွေ့ချင်လို့ပဲ မဟုတ်လား။ အလွမ်းရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းသလိုလိုစိတ်နှင့် ရိုးရာကို ကရုဏာသက်တဲ့စိတ်က ယှဉ်ပြိုင်ခွန်တွဲနေသည်။

“သူက အဲဒီမှာ HR ဆိုတဲ့သင်တန်း တက်နေတယ်”

“HR တက်နေတယ် ဟုတ်လား”

အလွမ်းက တအံ့တဩလေး မေးမိသည်။ အဲဒီသင်တန်းကို နားရည်ဝနေပါသည်။ နားရည်ဝနေဆို ချမ်းမြေ့တက်နေတဲ့ သင်တန်းလေ။

“ဦးလေး ... ကားကို ဒီနားပဲ ရပ်လိုက်ပါ”

ရိုးရာက လမ်းတစ်ဖက်ခြမ်းမှာပဲ ကားကိုရပ်ခိုင်းလိုက်ပါသည်။ သင်တန်းလွှတ်ချိန် နီးကပ်၍ ကျောင်းကြိုကတော့က လမ်းပေါ် ရှပ်ယက်ခတ်နေသည်။

“ဒါ ကျောင်းဆင်းချိန်ပဲ၊ သူလာရင်ပြမယ်၊ ကျောင်းဝင်တံခါးဝကိုပဲကြည့်နေ”

အလွမ်းက ခေါင်းလေးတစ်ချက် ညိတ်ပြလိုက်ပါသည်။ တဖွဲဖွဲ တသည်းသည်း ထွက်လာနေတဲ့ ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေထဲကို ရိုးရာကလည်းကြည့် အလွမ်းကလည်း ကြည့်နေပါသည်။

“အလွမ်း”

“ရှင်”

“ထာဝီခရမ်းရောင်အပွင့်လေးနဲ့ အင်္ကျီခရမ်းရောင်လေးနဲ့ ကောင်မလေးကို တွေ့လား”

“အင် ...”

“ဆံပင်ရှည်ရှည်လေးနဲ့လေ၊ မလှဘူးလား သူ့ဆံပင်ကြီးတွေ”

“.....”

အလွမ်း စကားမပြန်နိုင်ဘဲ ဆွံ့အတိတ်ဆိတ်ခဲ့ရသည်။ ခရမ်းရောင်နဲ့ ဆံပင်ရှည်ရှည်လေး။ ခရမ်းရောင်နဲ့ ဆံပင်ရှည်ရှည်လေးတဲ့။ အလွမ်း မြင်ကွင်းထဲ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာတော့ ခရမ်းရောင်ဝတ်စုံ ဆံပင်ရှည်လေးနှင့် ချမ်းမြေ့က ဟိုဘက်ဒီဘက် ကြည့်ရင်း ရပ်နေသည်။

သိပ်မကြာလိုက်ခင်မှာပင် ချမ်းမြေ့အနား ဖျတ်ခနဲ တိုရာဇာ ရောက်လာပါသည်။ ကိုရာဇာက ပြုံး၍လှမ်းခေါ်လိုက်

ရာဆီ ချမ်းမြေ့က ဖျတ်ခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်ရင်း သူ့မျက်နှာကလေး
ပါ ပြုံးသွားရပါသည်။ အဲဒီနောက်တော့ ကိုရာဇာနှင့် ယဉ်တွဲ၍
ကိုရာဇာကားရှိရာ နှစ်ယောက်တူတူ လျှောက်သွားကြသည်။

အလွမ်းက သက်ပြင်းလေးတစ်ချက် ခိုး၍ရှိက်ရင်
ခေါင်းနဘန်းကြီးကာ ထူထူပူပူနှင့် တစ်ကိုယ်လုံး အိုက်စပ်လာ
သလိုရှိသည်။ ခေါင်းထဲကပါ အပူငွေ့တွေ ချွေးတွေ ထွက်လာ
သလိုပင်။ ခေါင်းလည်း မူးလာသည်။ ဘာဖြစ်လို့ ကမ္ဘာကြီးက
ဒီလောက်ကျဉ်းရတာပါလိမ့်။ သူ့အလိုလို တစ်နေရာစီ ဆက်စပ်
ပတ်သက်လာတဲ့လူတွေ အချင်းချင်း ဘာကြောင့် တစ်နေရာမှာ
ဆုံမှတ်လာဖြစ်နေခဲ့ပါလိမ့်။

“တွေ့လိုက်လား”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့”

“အဲဒါ ဟိုတလောက ငါပြောတဲ့ ကောင်မလေးလေအလွမ်း။
အခု နောက်တစ်ယောက်နဲ့ တွဲနေတယ်ဆိုတာ၊ သူနဲ့တွဲနေ
တာ အဲဒီလူပဲ။ ငါ အရှင်တစ်ခါလည်း သူတို့ကိုမြင်ဖူးပြီး
ပါပြီ၊ မြင်ရင် ခံစားရမှာကိုသိရက်နဲ့ ငါ ဘာလို့မြင်ချင်မိ
တာလဲ မသိတော့ဘူး”

ရိုးရာကလည်း သူ့ဖီလင်နှင့်သူ ပြောနေကာ အလွမ်း
ကလည်း သူ့ဝေဒနာနှင့်သူ ခေါင်းကို ထိုင်ခုံနောက်မှိပေါ်လှန်ကာ

ဆာတင်ထားမိသည်။ နားထဲမှာ ရိုးရာစကားတွေကို သံသံကွဲကွဲ
ကြားဘဲ ဂူးဂူးဝါးဝါး ရောထွေးနေသည်။ လက်တွေ့အေးစက်
ဆာင့်တင်းကာ ကပ်လာသည်။

“.....”

“အလွမ်း ... အလွမ်း ... အလွမ်း ... ဦးလေး လုပ်ပါဦး”

ခေါ်သံကို သတိထားမိချိန်မှာ အလွမ်းက ချွေးတွေ
ခွဲနေလေသည်။ စက္ကန့်ပိုင်းဖြစ်မလား၊ မိနစ်ပိုင်းဖြစ်မလား၊ ပတ်ဝန်း
ကျင်လောကနှင့် တစ်ခဏတော့ အဆက်ပြတ်သွားခဲ့တာ။ အလွမ်း
က ခေါင်းကို မတ်ထုလိုက်ရင်း ...

“အစ်ကို ... အလွမ်း ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ နည်းနည်းမူးသွား
လို့”

“အခုရော ... အခုရော အလွမ်း နေနိုင်ရဲ့လား၊ မူးသေး
လား၊ ဆေးရုံသွားမလား”

ရိုးရာအသံက ပူလောင်ပျာယာခတ်နေပါသည်။

“ရတယ် အစ်ကို၊ အစ်ကိုအိမ်ပဲပြန်မယ်၊ မာမိုကိုခေါ်ပြီး
အိမ်ပြန်နားလိုက်မယ်”

အလွမ်းက အသက်ကို မှန်မှန်ရှုရှိုက်ရင်း မျက်စိလေး
စုံမှိတ်ထားလိုက်သည်။

❖ ၁၂ ❖

“တကယ်တော့တာပဲကွ၊ ငါက နောက်နေတယ် မှတ်နေတာ”

ကားနားမှာ ဉာဏနှင့် ရိုးရာက မှီရပ်နေပါသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်း ကျောင်းဝင်းထဲက သပြေပင်ရိပ်ကို ဝိုင်းပတ်ထားတဲ့ အုတ်ခုံကလေးမှာ ဆရာလေးရော ရိုးရာရဲ့မေမေနှင့် မစပယ်တို့ပါ ထိုင်နေကြပါသည်။

အလွမ်း စ,ဝတ်ခါစ တစ်ရက်မှာလည်း မေမေနှင့် မမက ဒီကျောင်းကိုလာ၍ ကျောင်းရှိ ဦးရေကုန် သီလရင်၊ ယောဂီ အားလုံးတို့ကို ဆွမ်းတစ်ရက်ကျွေးခဲ့သည်။ ဒီနေ့လည်း ဉာဏဘက် အလွမ်းကို အအေးသွားကပ်မည်ဆို၍ သူပါလိုက်လာဖို့ပြင်တုန်း ဉာဏရောက်လာ၍ ဉာဏပါ ဒီအထိပါလာတာပင်။

“စကားသွားမပြောဘူးလား”

“သီလရင်နဲ့လည်း စကားမပြောတတ်ပါဘူးကွာ၊ ပြီးတော့ သူက သူ သီလရင်ဝတ်နေတုန်း ငါ့ကို မလာရဘူးပြောထားတာ၊ အခုတော့ မမကလည်း လိုက်ခဲ့ပါလားဆိုလို့ လိုက်လည်းလိုက်ချင်တာနဲ့ လိုက်ခဲ့ပေမယ့် သူ့နားတော့ စကားသွားပြောမနေတော့ပါဘူးကွာ၊ ပြောစရာလည်း ထူးထူးထွေထွေမှ မရှိတာ”

“သူ့ကိုကြည့်စမ်း ရိုးရာ”

“အင်း ...”

“သူ့မျက်နှာလေးက ကြည်လင်တည်ငြိမ် အေးချမ်းပြီး အသက်အရွယ်နဲ့မမျှအောင် တရားပဲ ပေါက်နေသလိုလို၊ တစ်စုံတစ်ရာကိုပဲ ထိုးထွင်းသိမြင်နေသလိုလို ဘယ်လိုမှန်းကိုမသိ ထူးခြားတယ်၊ သူ့ပုံစံလေးက ဥပမာပေးရရင် ဘယ်လိုပြောမလဲ ... ဟိုကွာ၊ သူ့သွားရမယ့်ခရီးလမ်းဆုံးပန်းတိုင်တစ်ခုမှာ ရောက်နှင့်နေပြီး အားလုံးကို တင်းတိမ်ရောင်ရဲ ကျေနပ်ပြီး စိတ်အေးလက်အေးနဲ့ အားလုံးပြီးပြည့်စုံနေသလိုမျိုးလား အဲလိုပဲ အနီးစပ်ဆုံး ပြောတတ်တယ် ...”

အဲဒီအတိုင်း အတိအကျရယ်တော့လည်း မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူ့မှာ သူ့အရွယ် မိန်းကလေးတစ်ယောက်မှာ

ရှိရမယ့် လှချင်ပချင်မှု၊ တက်ကြွထက်သန်မှု အပြိုင်အဆိုင် သဘောမျိုးလေးတွေ တစ်ခုခုကို ငြိတွယ်မှုဆိုတဲ့ အရိုက် အရောင်မျိုးတွေ အရမ်းရှားပါးတာပဲ။ မသိဘူးကွာ၊ ဘယ် လိုမှန်းကို မပြောတတ်ဘူး”

“အေး ... ဟုတ်တယ်၊ ငါလည်း သူနဲ့ပတ်သက်လာရင် အမြဲတမ်း ထူးခြားမှု တစ်ခုခုကို ခံစားရတယ်၊ ဘာမှန်းလဲ ရှင်းမပြတတ်ဘူး”

“သူ့ကိုတွေ့ရင် သူက ပြုံးပြုံးရယ်ရယ် ရွှင်ရွှင်ပျပျနဲ့ချည်း ပဲလေ၊ ခုလို မျက်လွှာလေးချ မျက်နှာလေးငြိမ်သက်ပြီး တွေ့ရတော့ အသည်းတွေ ကလိကလိဖြစ်ပြီး သူ့ကိုသဘော ပဲ သနားရသလိုလို ဝမ်းပဲနည်းချင်သလိုလို ဟာတာတာ ကြီးလိုလိုတောင် ခံစားရတယ်”

“အေး ... အဟင်း၊ ဟုတ်တယ် ငါလည်း တူတူပဲ၊ ငါ အခု သူ့ကို သီလရင်ဝတ်နဲ့ တွေ့ရတာကို ဘာကြောင့်မှန်း မသိ၊ စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေမိတယ်၊ ရင်ထဲမှာ လှိုက်လှိုက် လဲ့လဲ့ ကရုဏာတွေ သက်နေမိတယ်၊ သူ အမြဲရယ်အေ နေပေမယ့် သူ့ဘဝလေးမှာ အဆင်မပြေမှု တစ်စုံတစ်ခု ရှိနေတယ်လို့ပဲ ငါ အမြဲထင်နေတာ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ဘူး ...

သူ့မှာ အခက်အခဲတစ်ခုခု ပြဿနာတစ်ခုခု မပြေ လည်မှုတစ်ခုခု ဒုက္ခဆင်းရဲတစ်ခုခု ရှိနေတယ်ချည်းပဲ တွေးနေမိတာ၊ တကယ်တမ်း ငါသိသလောက်တော့ အဲလို လည်း ဘာမှမရှိဘူးကွ၊ သူ့အမေဆိုလည်း သူ့ကို အရမ်း အလိုလိုက်တာ၊ Step father နဲ့ နေပေမယ့် အဲဒီအဖေက လည်း သူ့ကို ချစ်ချစ်ခင်ခင် ကြင်ကြင်နာနာပဲလို့ မမတို့ ပြောတယ်၊ ဟိုဘက်က အဖေပါ သမီးတစ်ယောက်က အရင်က သူနဲ့အဆင်သိပ်မပြေသလို ရှိပေမယ့် အခုပြေ လည်ပြီး ညီအစ်မအရင်းလို ချစ်ကြတယ်လို့လည်း သူပြော တယ် ...

သူတို့မိသားစု လူနေမှုအဆင့်အတန်းကလည်း ပြည့်စုံ ကြွယ်ဝတယ်ကွ၊ အသည်းကွဲရအောင်လည်း ရည်းစားတွေ ဘာတွေ ရှိတာမဟုတ်ဘူး သူ့မှာ၊ ဘာမှမပြေလည်တာ မရှိဘူး”

“အေးလေ၊ ဒီအရွယ်ကောင်မလေးတစ်ယောက် နေရင်း ထိုင်ရင်း သီလရင်ခဏဝတ်ချင်တာလည်း မင်းပြောသလို တချို့က စိတ်ပါလို့ ဝါသနာပါလို့ပဲ ထားပါတော့၊ တစ်မျိုး တော့ တစ်မျိုးကြီးပဲ၊ ဆံပင်တွေလည်း နှမြောစရာ၊ နီနီ ကလေးရယ်လို့ ဆံပင်လည်း မက်ပုံ နှမြောပုံ မရှိဘူး”

“သူ့ဆံပင်က အရင်ကတည်းက မင်းထက်တောင် တိုသေးတာ၊ မင်းကမှ နည်းနည်းရှည်နေသေးတယ်၊ သူကဘိုကေ တိုတိုပါးပါးလေး၊ ဒီတော့လည်း မနုမ္မောဘူးဖြစ်မှာပေါ့ကွာ”

“သူ့မျက်နှာလေးကတော့ နယ်ချရယ်ဗျူးတီးကွ၊ နှာတံလေးတွေ မျက်လုံးလေးတွေ နှုတ်ခမ်းလေးတွေ နဂိုနေကိုက လှတာ”

“သူက ခေါင်းတုံး၊ တုံးထားတော့ ပိုသိသာတယ်၊ တော်တော်ပိန်တာပဲကွ ... နော်၊ လည်ပင်းလေးဆို ပိန်သွယ်ပြီး နားရွက်နောက်နားက အချိုင့်လေးတောင် ထင်းနေတယ်၊ ဖြူလုပ်လုပ်နဲ့ တကယ့်ပိန်တာရိုးမလေး”

“ဟား ဟား ... ဟေ့ကောင် ရိုးရာ တော်တော့ တော်တော့၊ ငါတို့က သီလရင်ကို ကြည့်ချင်တိုင်းကြည့် ဝေဖန်ချင်တိုင်း ဝေဖန်နေတာ ဖြစ်နေပြီ၊ သူက ခုချိန်မှာ ဘုရားသမီးတော်၊ လျှောက်ပြောမနေကြစို့နဲ့”

“အေး ... ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ်”

“မင်း ဦးထုပ် သူ့ကို လက်ဆောင်ပေးပြီးပြီလား”

“မပေးရသေးဘူး၊ သူ သီလရင်ဝတ်ဖို့ ရှိတယ်ဆိုတာ ဟိုတလောကတည်းက သိနေလို့ အဲဒီတော့မှ လူထွက်မှပေး

တော့မယ်ဆိုပြီး ထားထားတာ၊ သူက မနက်ဖြန်ထွက်မှာပဲလေ၊ နက်ဖြန် သူနဲ့တွေ့ရင် ပေးလိုက်မယ်”

မေမေ ... မမနှင့် အလွမ်းတို့ ဒီဘက်ကို ထ၊ လျှောက်လာကြပါသည်။ ကားနားနီးကပ်လာလျှင် အလွမ်းက မျက်မှောင်လေး ကြုတ်လိုက်ရင်း ...

“တကလေး ... မလာပါနဲ့ဆို ဘာလို့လိုက်လာလဲ၊ မနေ့ကလည်း သိပ်နေမကောင်းဘူးဆို၊ အိမ်မှာပဲ နားနေရောပေါ့”

ရိုးရာက အလွမ်းကို ချစ်စနိုး ပြုံးစိစိ ဖြစ်သွားရတာ ...

“မနေ့က နည်းနည်းပါးပါးပါ၊ ဒီနေ့ နေကောင်းပါတယ်၊ အ ... အဲ ... ဆရာလေးရဲ့”

“အလကား အလုပ်ရှုပ် ပင်ပန်းကြလို့ပါ၊ ဆရာလေးက အိမ်က မယ်တော်ကိုတောင် မှာထားတာ၊ ခဏခဏလာမနေနဲ့၊ ဘာမှလာမကပ်နဲ့လို့၊ ဘာမှလဲ မလိုအပ်ပါဘူး၊ ရက်ပိုင်းလေးပဲ ဝတ်တာပဲလေ၊ ကဲ ... ကဲ ... ပြန်ကြတော့နော်၊ ဆရာလေးတို့လည်း တရားစစ်ချိန်ရောက်ပြီ၊ ဝင်ရတော့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာလေး၊ ပြန်ပြီနော်”

စပယ်က နှုတ်ဆက်သည်။ ဒေါ်ယဉ်ယဉ်ကလည်း တွဲကိုင်လာသော အလွမ်းလက်ဖျားကိုဖြုတ်၍ အပြုံးနှင့်နှုတ်ဆက် ပါသည်။ ရိုးရာကလည်း အီလည်လည်နှင့် အလွမ်းကိုကြည့်ကာ ...

“သွားတော့မယ် ဆရာလေး”

“ကောင်းပါပြီ ... ကောင်းပါပြီ တကားလေး”

အလွမ်းက မျက်လွှာလေးချထားကာဖြေသည်။ ရိုးရာ က ဆရာလေးအလွမ်းရဲ့ ပုံစံလေးကို စုလည်းစုလိုက်ချင်ကာ မကောင်းတတ်၍ အောင့်အည်းချုပ်တည်းရပြီး ကားပေါ်တက်လိုက် ရပါသည်။ ကားထွက်လာတော့လည်း အလွမ်းက မျက်လွှာလေး ချလျက်သား ငြိမ်ရပ်ကာ ကျန်ရစ်သည်။ ရိုးရာ ရင်ထဲ တစ်မျိုး ကလေးပင်။

“ချမ်း”

“ဟင် ... အလွမ်း လာလေ”

တံခါးခေါက်ကာ ခေါင်းလေးပြုလာသော အလွမ်း ကို ချမ်းမြေ့က လှမ်းခေါ်လိုက်ပါသည်။ ဖတ်လက်စမဂ္ဂဇင်းကို ဘေးချကာ အိပ်ရာခေါင်းရင်းမှာ မှီလှဲနေရာမှ ထထိုင်လိုက်ရင်း

အလွမ်းလက်လေး တစ်ဖက်ကို ဆွဲကိုင်လိုက်သည်။ အလွမ်းက ချမ်းမြေ့ရဲ့ခုတင်စွန်းမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။

“ဘာလဲဟင် အလွမ်း”

“နင် ဘာလုပ်နေလဲလို့ လာကြည့်တာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ငါ စာဖတ်နေတာလေ”

“ငါနဲ့ စကားနည်းနည်းလောက် မပြောချင်ဘူးလား”

“ပြောချင်တာပေါ့၊ နင် ပြောချင်တာပြောလေ”

ချမ်းမြေ့က အလွမ်းရဲ့နဖူးပြင်လေးအထက်က ခေါင်း တုံးပြောင်လေးကို တစ်ချက်ပွတ်လိုက်ရင်း ...

“ငါ့အခန်းက အဲကွန်းအရမ်းအေးနေတယ်၊ နင် ခေါင်း အအေးမိလိမ့်မယ်၊ ခေါင်းစွပ်တစ်ခုခု ဆောင်းထားမလား၊ အဲကွန်းပိတ်လိုက်ရမလားဟင်”

အလွမ်းက ချမ်းမြေ့ရဲ့ခုတင်ပေါ် လှဲချလိုက်ကာ ခေါင်းအထက်ပိုင်းကို ခေါင်းအုံးတစ်လုံး ဆွဲကာ ဖိထားလိုက် ခင်း...

“ဟီး ဟီး ... ဒီလိုဆို ရသွားပြီ”

ချမ်းမြေ့က အဲကွန်းကိုလည်းလျှော့ကာ အလွမ်း နံဘေးယဉ်ပြီး လှဲချလိုက်ပါသည်။ ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးပင်။ အလွမ်း နှင့် ခုလို ရင်းရင်းနှီးနှီး နီးနီးကပ်ကပ် နေရတိုင်း တစ်စုံတစ်ရာ

ကို တန့်တန့် ခံစားရသည်။ နှစ်ယောက်သား ခဏငြိမ်၍
တိတ်ဆိတ်နေမိပါသည်။

“ချမ်း”

“ဟင် ... အလွမ်း၊ ပြောလေ၊ ငါ နားထောင်နေတယ်”

“နင့်ကို ငါမေးစရာရှိလို့ပါ”

“မေးလေ ဖြေမှာပေါ့”

“နင့်ရဲ့ ဂျော့ရှ်ဟာထံနက်ထံရဲ့ နာမည်ရင်းက ဘာလဲ”

ချမ်းမြေ့က အံ့သြကာ ခဏငြိမ်နေပြီးမှ ...

“ရိုးရာ ... တဲ့၊ နင် ဘာဖြစ်လို့ မေးတာလဲဟင်”

အလွမ်းက ချမ်းမြေ့ဘက်သို့ ကိုယ်ကိုစောင်းလှည့်
လိုက်သည်။

“ချမ်း”

“.....”

“သူက နင့်ကို သိပ်ချစ်တယ်ဆိုတာ နင်သိလား”

“အလွမ်း ... နင် ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ နင်က ဒါကို
ဘယ်ကကြားလာလို့လဲ”

“ငါ သေချာသိတယ်၊ သူက နင့်ကို သိပ်ချစ်တာ ချမ်း

သူ ဘာကြောင့် နင့်ကို မဆက်သွယ်လဲ နင်သိလား၊ နင့်
ကို ဝမ်းနည်းကြေကွဲပြီး သံယောဇဉ်တွေနဲ့ မကျန်ရစ်ခဲ့

ချင်လို့ဟ၊ နင့်ကို သူ ငဲ့ညှာပြီး နင့်ကိုအဆက်ဖြတ်ထား
တာ”

“အဲဒါကို ငါလည်း နားလည်ပါတယ်၊ ငါလည်း သူ့ကို
ပြန်ဆက်သွယ်ဖို့ မကြိုးစားတော့တာ အဲသလိုပဲလေ၊ ငါ
လည်း သူ့ကိုညှာတာပါ၊ အခုဆို ငါတို့ ဒီအတိုင်းနေနေ
ကြတာတောင် သုံးလေးလရှိပြီပဲ၊ သူ့နောက်ဆုံးအချိန်မှာ
သူ့ကို အနှောင်အဖွဲ့ ကင်းနိုင်သမျှ ကင်းကင်းနဲ့ စိတ်ပြတ်
စေချင်တာ ငါ့စေတနာပဲလေ အလွမ်း”

“အဲဒါ မှန်ကန်ရဲ့လားလို့ နင် တစ်ကြိမ်လောက် ပြန်စဉ်းစား
ကြည့်ပါဦးလား ချမ်း”

ချမ်းမြေ့က အလွမ်းဘက်လှည့်ကာ အလွမ်းမျက်ဝန်း
များထဲ စေ့စေ့ကြည့်ရင်း ...

“အလွမ်း ... နင် ဘာဖြစ်လို့ အခု ဒီကိစ္စကို ပြောတာလဲ၊
နင် ကိုရိုးရာနဲ့ သိလို့လား၊ ဘယ်လိုတွေ့မိကြလဲ”

“ငါ အပြင်ထွက်ထွက်နေတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မာမီ နင့်ကို
ဘာပြောလဲ၊ ဟိုးတလောကလေ၊ မာမီနဲ့ နင်ပြောကြတာ
ငါသိတယ်”

“ရောဂါသည်တစ်ယောက် ရှိတယ်တဲ့၊ ဟိုးအရင်တစ်ခါ
အသည်းကင်ဆွာနဲ့ သေတော့မယ့် နင်တို့အဘိုးရဲ့ မိတ်ဆွေ

အဘိုးကြီးတစ်ယောက်ကို နင် နေ့တိုင်းသွားတွေ့ အားပေးပြီး အဘိုးကြီးနဲ့အတူတူ အချိန်တွေကုန်ပေး၊ အဘိုးကြီး ဖြစ်ချင်တာတွေ ကူညီပေး၊ အဲသလို စိတ်ဓာတ်ရေးရာ အားပေးမှု အဖော်ပြုမှုတွေ အဘိုးကြီးဆုံးတဲ့ထိ နင်လုပ်ပေးခဲ့ဖူးသလိုပဲ အခုတစ်ခါလည်း အဲဒီမာမိမိတ်ဆွေရဲ့သား ရောဂါသည်လူတစ်ယောက်ကို နင် သွားသွားပြီး စိတ်ပျော်ရွှင်အောင် ဖေးမ အဖော်လုပ်ပေးနေတယ်လို့ ပြောဖူးတယ်လေ”

“.....”

“ဘုရားရေ”

ချမ်းမြေ့က လှဲနေရာမှ ဂုန်းခနဲ ထထိုင်လိုက်ရင်း...

“အဲ ... အဲ ... အဲဒါ ... ကိုရိုးရာလားဟင်”

“.....”

“တစ်ခါ တစ်ခါ နင် ဖုန်းပြောနေတာတွေလည်း ငါ အမှတ်တမဲ့ ကြားဖူးတယ်လေ၊ နင် အစ်ကိုလို့ ခေါ်ခေါ်ပြီး စကားပြောနေတဲ့ သွားသွားတွေ့ပေးနေတဲ့ ရောဂါသည်ဆိုတာ ကိုရိုးရာလား”

“ဟုတ်တယ် ချမ်း၊ အဲဒါ အစ်ကိုပဲ၊ ကိုရိုးရာပဲ”

အလွမ်းနှင့် ချမ်းမြေ့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အတိတ်အကဲခတ်ပြီး အတန်ကြာအောင် ကြည့်နေမိကြပါသည်။ ချမ်းမြေ့သည် အစ်ကို ... အစ်ကိုနှင့် အလွမ်း ဖုန်းပြောနေတိုင်း ကြည့်လင်တောက်ပ ပြီးချုံ့မြဲနေသော အလွမ်းမျက်နှာကလေးကို ကြည့်လည်ပုံဖော် မြင်ယောင်မိသည်။

အလွမ်းကို အဲသလိုလေး ကြည့်ကြည့်နူးနူး မြင်ရင်း ချမ်းမြေ့ရင်ထဲ ပိတိတစ်မျိုးနှင့် သဘောကျ ဘဝင်ကျရသည်။ အဲဒီအခါမှာပဲ အလွမ်းက အစ်ကိုရဲ့ မေးလိုက်ရင် စ၊ လိုက်ရင်တောင် အလွမ်းက အစ်ကိုရဲ့ အရှိန်ပျက်သွားမလားရယ်လို့ ဘာတစ်ခုမှ မမေးမြန်းဘဲ သူ့လွယ်အိတ်လေး ဘေးစောင်းကောက်လွယ် ဦးထုပ်ဖျတ်ခနဲ ဆွဲဆောင်းပြီး ဖိနပ်စီးကာ သွားဖို့ပြင်နေတဲ့ အလွမ်းကိုတွေ့လျှင် ထိုလူဆီသွားမယ်ဆိုတာ အတတ်သိနေပြီး ရောနှောရွှင်ပျမိကာ မြူးမြူးထူးထူးလေးတောင် တာတာတတ်တတ်မိတတ်ပါသေးသည်။

အလွမ်း ...”

ညတိုင်းတွေ ရေးနေတဲ့ ဒိုင်ယာရီ စာမျက်နှာလေးများလည်း ရေးနေတုန်း ကြည့်နူးပြီးတဲ့နေ့တဲ့ နင်မျက်နှာရိပ်မှောက် မြင်ရတာနဲ့တင် ဘယ်လိုအမှတ်တရ စာကလေးတွေ ရေးလဲ ငါ မှန်းလို့ ရခဲ့ပါတယ်။ ရောဂါတစ်ခုကြောင့် နေထိုင်

ဆုံးအချိန်ပိုင်းတစ်ခုကို ရင်ဆိုင် ဦးတည်နေရတဲ့ လူတစ်ယောက်
အပေါ် အရင်တစ်ခါ စောင့်ရှောက်အဖော်ပြုမှုမျိုးထက် ပိုမို
သံယောဇဉ်တွေ ချည်နှောင်ရစ်ပတ် တင်းကျပ်ပြီး နှင့်ဘဝလေး
နှင့်အချိန်နာရီလေးတွေ အဓိပ္ပာယ်ပြည့်ဝနေခဲ့တာကိုလည်း
စိတ်မကောင်းခြင်းတစ်ဝက်နဲ့ သတိပြုမိနေခဲ့ပါတယ်။

“ချမ်း”

“.....”

“ဟိုးတစ်နေ့ကလေ အစ်ကိုက ငါ့ကို ပြစရာရှိတယ်ဆို
တစ်နေရာ ခေါ်သွားတယ်။ UFL ရှေ့ကိုပေါ့၊ သူချစ်
ကောင်မလေး နောက်လူတစ်ယောက်နဲ့ တွဲနေတာဆို
ငါ့ကိုပြတယ်။ အဲဒါ နှင်ဖြစ်နေတာ မြင်လိုက်တော့
ဘာဖြစ်သွားမှန်းတောင် မသိဘူး။ အဲလည်းဩ စိတ်
လှုပ်ရှားပြီး ရွေးစောတွေပြန်ပြီး မူးသွားလိုက်တာ
တောင် သတိမေ့သွားသလား မပြောတတ်ဘူး ...
ဒါ သီလရင်မဝတ်ခင် အပြင်ကနေ မာမိနဲ့ငါ နေမကောင်
ပြီး ပြန်လာတဲ့နေ့လေ နှင် မှတ်မိမှာပါ။ သူဝမ်းနည်း
တာ သူစိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာ ငါ မြင်နေ သိနေရတယ်
သူ နှင့်ကို ဆက်သွယ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး ချမ်း၊ ဒါပေမဲ့
နှင့်ကို ဆုံးရှုံးရတာကို အရမ်းခံစားရတာ ငါသိတယ်ဟာ”

“.....”

“သူ ခဏခဏ ပြောဖူးပါတယ်၊ နှင့်အကြောင်း၊ တကယ်
တော့ သူ့သံယောဇဉ်ကို သူ့ဇွတ်ဖြတ်နေတာ”

“အဲဒါ ငါလည်း နားလည်ပါတယ် အလွမ်းရယ်”

“နားလည်ရင် နှင် တစ်ခုခုလောက် မစဉ်းစားတော့ဘူး
လားဟင် ချမ်း”

“ငါ ဘာကိုစဉ်းစားရမှာလဲ”

“သူ့ကိုသွားတွေ့ဖို့နဲ့ သူ့နားမှာ အချိန်နည်းနည်းပေးဖို့”
ချမ်းမြေ့က သက်ပြင်းလေးတစ်ချက် ချလိုက်ပါ

သည်။

“အဲလွမ်း ... ပထမတစ်ချက်က ငါ ကိုရာဇာနဲ့ စေ့စပ်ဖို့
တောင် အခု ရက်ရွေးပြီးသွားပြီလေဟာ”

“အဲဒါကိုမျက်ဖို့လိုတာမှ မဟုတ်တာ”

“နောက်တစ်ခုက နှင် ပြောသလို အခြေအနေမျိုးလည်း
သူမှ မလိုလားတာ”

“အဲလို မလိုလားတာက နှင့်အတွက် တွေးတာလေ”

“.....”

“ချမ်း ... နှင်က နေမြဲတိုင်း သာယာဖြောင့်ဖြူးတဲ့ ဘဝ
လေးမှာ အဆင်တပြေ ကျန်နေခဲ့ရမယ့်သူပါ ချမ်းရယ်”

“အလွမ်း... နင် အဲလိုတော့ မပြောပါနဲ့ဟာ။ ခွဲခွာသွားမယ့်သူပဲ နာကျင်ရ ခံစားရတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျန်ရင်းရတဲ့သူတွေလည်း နာကျင်ရ ခံစားရတာပါပဲ။ ခွဲထွက်သွားတဲ့သူမှာ ခံစားရတာ ပြီးဆုံးသွားပေမယ့် ကျန်ခဲ့တဲ့သူက ဘယ်တော့ ပြီးဆုံးနိုင်မလဲ မစဉ်းစားနိုင်အောင် တိုက်ဆိုက်တိုင်း သတိရတိုင်း ခံစားနေရမှာပါ”

ချမ်းမြေ့က အလွမ်းလက်ချောင်းကလေးများကို ညှစ်နှိပ်နယ်နေမိသည်။ ရင့်ထဲမှာလည်း ပြောချင်တဲ့စကားတွေက တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ပဲလုံစီပွက်ထနေသည်။ သို့ပေမဲ့ ဘယ်သူ့မျှ ပြောရပါ့မလဲ။

“ငါကတော့ အစ်ကို့ဆီ နင်သွားတွေ့လိုက်ပြီး သူ့အတွက် အချိန်ပေး အဖော်ပြုပေးစေချင်တဲ့ ဆန္ဒပဲ ဖြစ်နေမိတယ်”

“အလွမ်း... အဲဒီအလုပ်က ပါးစပ်က ပြောရသလောက် မလွယ်ဘူးဟ”

“နင်... အချိန်သိပ်အများကြီး မပေးရပါဘူးဟာ။ ခဏပါ နှစ်နဲ့တောင် မချိပါဘူးဟာ။ ခြောက်လ ရှစ်လပေါ့။ အလွန်ကျွံဆုံး”

“အမှန်တိုင်း ပြောရရင် ငါ ကိုရိုးရာကို သံယောဇဉ်အရ ကြီး ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခုလောက်ထိ ခပ်ဝေးဝေးနေတာ

ရနေပြီးမှ သွားပြန်တွေ့ဖို့ဆိုတာ လုပ်သင့်ပါ့မလား အလွမ်း။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ရော ငါရော နေသားကျသလောက် နီးပါးလည်း ဖြစ်နေခဲ့ပြီ။ အဲဒါအပြင် ကိုရာဇာ ရှိသေးတယ်။ ငါ ဆုံးလည်းဆုံးဖြတ်ပြီး စေ့စပ်ကြဖို့တောင် စီစဉ်နေတဲ့ အချိန်ရောက်နေမှ ငါ ကိုရိုးရာကို သွားသွားတွေ့နေမှာမျိုးကို သူ ကျေနပ်ကြည်ဖြူပါ့မလား အလွမ်း”

အလွမ်း စကားမပြန်နိုင်တော့ပါ။

ချမ်းမြေ့ရဲ့ နောက်ဆုံးစကား တစ်ခွန်းက မှန်ကန်သည်။ အဓိပ္ပာယ်ရှိသည်။ တစ်သက်လုံး လက်တွဲနေထိုင်ပေါင်းသင်းသွားရမယ့်သူ ရင်ထဲကို သံသယ အစွန်းအစ ဝန်တိုခြင်း အစွန်းအစ မီးပွားချထားခဲ့သင့်ပါ့မလား။ ရိုးရာဟာ ဘယ်လိုပဲ သေလူတစ်ယောက် ဖြစ်နေပါစေ ကိုရာဇာ သဘောထားကြီးနိုင်ပါ့မလား။

ဤလိုကိစ္စမျိုးနှင့် ပတ်သက်ပြီး သဘောထားကြီးခြင်း သေးခြင်းသည် လူတစ်ဦးတစ်ယောက်ချင်းစီရဲ့ လွတ်လပ်စွာ ရွေးချယ်ရပ်တည်ပိုင်ခွင့်သာ ဖြစ်သည်။

“ငါကိုယ်တိုင်လည်း ကိုရိုးရာဆန္ဒအတိုင်းပဲ သံယောဇဉ် ဖြတ်ကြ ဝေးဝေးနေကြဖို့ ယတိပြတ် ဆုံးဖြတ်လိုက်လို့ ကိုရာဇာနဲ့ ကိစ္စကို လက်ခံ ခေါင်းညှိတ်လိုက်တာလေ။

ခုလောက် အခြေအနေ ရောက်နေမှတော့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီး သား ကိစ္စတစ်ခုမှာ မလိုလားအပ်တဲ့ ပြဿနာမျိုးတွေ ဖြစ်လာမှာလည်း ငါစိုးရိမ်တာ အမှန်ပဲ အလွမ်း၊ လတ်တလော အနေအထားလေးကိုပဲ မကြည့်ဘဲ ငါတို့ အရှည်ကြီးကို ထည့်စဉ်းစားဖို့ လိုတယ်လို့တော့ ငါထင်တာပဲဟာ ...

ငါ ဒီလိုပြောတော့ နင် ငါ့ကို ရက်စက်တယ်၊ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တယ်၊ နှလုံးသား အေးစက်တယ်လို့ ယူဆကောင်း ယူဆလိမ့်မယ်၊ အဲဒါ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းတော့လည်း မှန်နေလိမ့်မယ်”

“ငါ နင့်အပေါ် အဲလိုမတွေးပါဘူး ချမ်း၊ နင်ပြောတဲ့ စကားက ဆင်ခြင်တဲ့တရားပါတာ ငါနားလည်ပါတယ်”

“ငါအမှန်အတိုင်းပြောရရင် ကိုရိုးရာအတွက်တင် မကဘူး၊ နင်ဆန္ဒရှိတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုမို့ နင့်အတွက်ပါထည့်တွေးပြီး ဖြစ်နိုင်ရင် ငါ သွားတွေ့လိုက်ချင်ပါတယ် အလွမ်းရာ၊ တကယ်ပါ”

“ငါ ယုံပါတယ် ချမ်းရဲ့၊ နင် ငါ့ကိုချစ်တာ ငါသိပါတယ်၊ ငါ ခုလို တောင်းဆိုမိတာကလည်း သူ့ကို အစ်ကိုကို ငါ သနားလွန်းလို့ပါဟာ”

ရိုးရာကို သနားလို့ဆိုတဲ့ အလွမ်းကိုက သနားစရာ ခြင်နေသည်ဆိုတာ ကာယကံရှင် အလွမ်းကတော့ တွေးချင်မှ တွေးမိပေမည်။ ဘေးလူ ချမ်းမြေ့ကတော့ အလွမ်းကိုလည်း သနားကရဏာ သက်နေမိသည်။

အလွမ်းထံမှ ရိုးရာအပေါ် သက်ရောက်နေသော ခုန်ခြင်းမေတ္တာ အကြင်နာတရားတွေကို ချမ်းမြေ့ မြင်နေတာပဲ။ အလွမ်းဟာ သူချစ်မြတ်နိုးနေတဲ့ သူ့တစ်ယောက် စိတ်ချမ်းသာ ဆုတ်ရွှင်ဖို့ ထိုသူချစ်မြတ်နိုးတဲ့သူကို အနားရောက်လာအောင် ဦးပမ်းပေးနေတာ မဟုတ်လား။ ချမ်းမြေ့ရင်ထဲ နင့်ရသည်။

“အလွမ်း ... ငါ ကြိုးတော့ ကြိုးစားကြည့်မယ်”

“ဟင်”

“ငါ ကိုရာဇာကို ဖွင့်ပြောရလိမ့်မယ်၊ သူသိထားမှဖြစ်မယ့်၊ သူ မသိဘဲတော့ ငါ လုပ်လို့မရဘူးဟာ”

“သူ ဘယ်ခွင့်ပြုချင်ပါ့မလဲနော်”

“ခွင့်ပြုနိုင်လောက်တဲ့ အနေအထားတစ်ခု ဖြစ်အောင်တော့ ပါးပါးနပ်နပ် ကြည့်ပြောကြည့်ရမှာပေါ့”

❖ ၁၃ ❖

အလွမ်းက ကောင်းကင်ကြီးထဲမှောက် ကြယ်တွေ ကိုကြည့်နေမိပြန်ပါသည်။ ကြယ်တွေကြည့်ရတာကို သူ ဘယ်လို သဘောကျမှန်းမသိ။ ကြည့်နေရင်းက ကြယ်ကလေးတစ်လုံးတလေ ကြွေကျသွားတာ မြင်လျှင်တော့ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။

အလွမ်း ပြောဖန်များ၍ အစ်ကိုလည်း ကြယ်တွေ ကြည့်ဖြစ်သည်လို့ ဟိုတလောက ပြောပါသည်။ ခုချိန်မှာ အစ်ကို ရော ဝန်တာထွက်ပြီး ကြယ်လေးတွေများ ကြည့်နေလေမလား။ အစ်ကိုရော အလွမ်းရော တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ကြည့်မိတဲ့ ကြယ် ကလေးများရော ရှိမလား။ အလွမ်းမလာတဲ့ရက်တွေ အစ်ကိုဘာ လုပ်သလဲ။ ကိုညာဏတို့နဲ့ရော အပြင်ထွက်ဖြစ်သေးလား။ အစ်ကို ထမင်းစားလို့ရော ကောင်းရဲ့လား။ နေလို့ရော ကောင်းရဲ့လား။

“သမီးလေး ... အလွမ်းရေ”

“ရှင် ... ဒက်ဒီ”

“အပြင်မှာအေးပြီလေ ဝင်တော့လေ သမီး”

“ဟုတ် ... ဒက်ဒီ၊ အလွမ်း ဝင်တော့မှာပါ”

“ဒက်ဒီ ဗီဒီယိုခွေတွေ ဝယ်လာသေးတယ် သမီး၊ ချမ်းမြေ့ ဆီမှာ၊ ယူကြည့်ဦးလေ သမီး”

“ဟုတ်”

အလွမ်းက အိမ်ရှေ့ပေါ်တီကိုကြီးရဲ့ အုတ်တိုင်အခြေ အုတ်ခုံလေးပေါ် ထိုင်မိနေရာမှ ထ၊ရပ်လိုက်လေသည်။ တံခါးဝ ထိ ထွက်ခေါ်နေတဲ့ ဒက်ဒီထံ လျှောက်လာခဲ့သည်။ အနီးရောက် လျှင် ဒက်ဒီက အလွမ်းရဲ့ပခုံးလေးကို တယုတယ ဖက်လိုက်ရင်း...

“ခုနက သမီးမာမိတောင် သမီးကိုရှာနေတယ်၊ သမီးအိပ် နေပြီ သူ ထင်နေတာ၊ ခုတော့ ဘုရားရှိခိုးနေပြီ ထင်ပါရဲ့၊ ဒက်ဒီ နောက်နှစ်ရက်လောက်နေရင် ဗန်ကောက်ကို နှစ် ရက်လောက် ခရီးထွက်ဖို့ရှိတယ်၊ သမီးနဲ့ ချမ်းမြေ့ ဈေး ဝယ်လေး ဘာလေး လိုက်ချင်သေးလားလို့၊ ခုန ချမ်းမြေ့ ကိုမေးတော့ အလွမ်းလိုက်ရင်တော့ သူလည်းလိုက်ခဲ့မယ် တဲ့ ပြောတယ်”

“မလိုက်တော့ပါဘူး ဒက်ဒီရယ်၊ ဝယ်ချင်တာလည်း မရှိ ပါဘူး၊ ချမ်းမြေ့လိုက်ချင်ရင်သာ ခေါ်သွားဦး”

“ချမ်းမြေ့ကလည်း သမီးလိုက်ရင်သာ အဖော်ရှိတော့ လိုက်ချင်မှာ၊ သူ့ချည်းပဲတော့ လိုက်မှာမဟုတ်ပါဘူး”

“တူ တူ တူ ... တူ တူ”

ဖုန်းခေါ်သံကြောင့် အလွမ်းက အနွေးထည်အင်္ကျီ အိတ်ထဲက ဖုန်းလေးကို ထုတ်ယူလိုက်ပါသည်။ ဖုန်းရဲ့စကရင် မှာတော့ ... “A Ko” လို့ အလွမ်း အမည်မှတ်တဲ့အတိုင်း ပေါ်နေပါသည်။

“ဒက်ဒီ ... အလွမ်း ဖုန်းခဏပြောလိုက်ဦးမယ်”

“ပြော ... သမီး ပြော၊ ဖုန်းပြောပြီးရင်တော့ ဝင်တော့နော်၊ အေးတယ်”

“ဟုတ် ... ဒက်ဒီ”

အလွမ်းက ဖုန်းကိုဖွင့်လိုက်ကာ ဒယ်ဒီက အိမ်ထဲ ပြန်ဝင်သွားပါသည်။

“ဟယ်လို ... အစ်ကို”

“ဘာလုပ်နေလဲ အလွမ်း”

“အဟင်း ... အလွမ်း ခြံထဲဆင်းပြီး ကြယ်ကြည့်နေတယ်”

“ခုကလော အလွမ်း ဘာတွေလုပ်နေလဲ”

“ဘာမှလုပ်ပါဘူး အစ်ကို၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“ပျောက်နေလို့လေ၊ အရင်လို ခဏ ခဏ ပေါ်မလာတော့ဘူး၊ သီလရင်ဝတ်တာက ထွက်လာတော့ ပိုသိသာတယ်၊ ပေါ်ကိုမလာဘူး၊ အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့်များ တမင်ရှောင်နေလားလို့တောင် ထင်လာတယ်”

“မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကို မရှောင်ပါဘူး၊ အလွမ်း ... သိပ် ... သိပ်မအားလို့ပါ”

“ဟုတ်လား ... ဘာတွေလုပ်နေလဲဟင်”

“အများကြီးပဲ အစ်ကို”

“တစ်ခု နှစ်ခုလောက် ပြောပြပါလား”

“တစ်ခု နှစ်ခုဆိုရင် အိပ်လိုက်နဲ့ စားလိုက် ... အဟီးဟီး”

ရိုးရာက ခပ်ခြောက်ခြောက် လိုက်ရယ်လိုက်ရင်း...

“အင်းလေ ... မပြောချင်လည်း မပြောပါနဲ့လေ”

“မပြောချင်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ အစ်ကို တစ်ခုခုလုပ်ချင်တာ ရှိလို့လားဟင်၊ အလွမ်း လာခဲ့ပါဦးမယ်”

“ဘယ်တော့လဲ”

ရိုးရာရဲ့ ပြန်မေးသံက အငမ်းမရလေသံမျိုးများလားလို့ အလွမ်း တွေးနေချိန်တွင် ရိုးရာသည်လည်း ငါ့အသံအငမ်းမရ စောကပ်တကြီးများ ဖြစ်သွားသလားလို့ တွေးနေမိပါသည်။

“ဒီနှစ်ရက် သုံးရက်အတွင်းပေါ့”

“ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် မင်းခံပြာဖူးတဲ့ အသုဘရှုသွားကြရအောင်လေ၊ သွားလည်း သွားချင်တယ်၊ တစ်ယောက်တည်း သွားဖို့ကျတော့ ကိုယ့်နဲ့မသိတဲ့ အသုဘကို တစ်ခါမှမသွားဖူးတော့ အူကြောင်ကြောင်လို ဖြစ်နေတယ်၊ တစ်ယောက်တည်း မသွားရဲဘူး ... ဟင်း ဟင်း ဟင်း၊ မင်းကိုအားကိုးပါတယ်၊ မင်း ဦးဆောင်တဲ့နောက်က လိုက်မယ်”

“ဟုတ် ... အလွမ်း လာခဲ့ပါ့မယ်”

“မနက်ဖြန် လာမလား”

“မနက်ဖြန်တော့ မလာဘူး”

အလွမ်းက ဒီဘက်မှာ ခေါင်းလေးယမ်းမိတဲ့အထိ ငြင်းလိုက်ပါသည်။ မနက်ဖြန်လေ ... မနက်ဖြန်ကျ အစ်ကိုမအားဘူး။ အစ်ကို မသိသေးလို့ပါ။ အစ်ကို မအားပါဘူး။

“အလွမ်း ... ငါ နက်ဖြန် ကိုရိုးရာဆီ သွားလိုက်မယ်၊ ကိုရာဇာကိုလည်း ပြောပြီးပြီ၊ အရမ်းခင်တဲ့ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက် ဒီလိုအခြေအနေမျိုး ရှိတယ်ပေါ့နော်၊ ပြောပြလိုက်တယ်၊ ကိုရာဇာကတောင် အံ့သြနေတယ်၊ ကိုရိုးရာကိုတော့ ငါ ကြိုပြီးဖုန်းမဆက်တော့ဘူး သူ ရှောင်နေမှာ ငြင်းနေဦးမှာစိုးတယ်၊ သူလည်း ဘယ်မှသွားမယ်မှ မထင်တာ၊ ဒီတိုင်းပဲ သွားလိုက်မယ်နော် အလွမ်း၊ တကယ်လို့

သူက မတွေ့ဘူး ဆိုရင်တော့လည်း ငါ မတတ်နိုင်တော့ဘူးပေါ့ဟယ်”

ချမ်းမြေ့ရဲ့စကားကို အလွမ်း ပြန်ကြားယောင်ပါသည်။ ချမ်းမြေ့ ရုတ်တရက် ရောက်လာတဲ့အခါ အစ်ကို အရမ်း ဩဇာနဲ့လူပဲ ရင်ခွန်သွားမှာပဲနော်။ အစ်ကိုနဲ့ ချမ်းမြေ့ တွေ့ဆုံတာကို အစ်ကို မမြင်ရအောင် ကိုယ်ဖျောက်ပြီး အလွမ်း ချောင်းကြည့်ချင်လိုက်တာ။

“မင်းကလည်းကွာ၊ နည်းနည်းစိမ်းကားနေသလိုပဲ”

“နက်ဖြန် အလွမ်း သိပ်မအားလို့ပါ”

“ပြီးရော၊ ဒါဆို သန်ဘက်ခါတော့ လာကွာ”

“ဟုတ်”

“တကယ်လာနော်၊ မင်းမလာတော့ ငါ့စိတ်ထဲမှာ ဟိုလိုလျှောက်တွေး ဒီလိုလျှောက်တွေးနဲ့ ခုရက်ပိုင်း တော်တော် ညစ်နောက်နေတယ်၊ ပြီးတော့ ငါ နည်းနည်းလည်း နေမကောင်းဘူး အလွမ်း၊ တကယ်ပြောတာပါ၊ နေမကောင်းတော့ စိတ်ဓာတ်နည်းနည်းကျချင်တယ်၊ လောကကြီးမှာ ငါ့ကို စိတ်အပြောင်းအလဲဖြစ်အောင်လုပ်နိုင် စိတ်ပေါ့ပါးအောင် လုပ်နိုင်တာ မင်းတစ်ယောက်ပဲရှိတယ်၊ ခုအချိန်မျိုးမှာ ငါ ပြုံးနိုင်ရယ်နိုင်အောင် ငါ့စိတ်တွေ ပြန်တက်ကြွ

လာအောင် လုပ်နိုင်တာလည်း မင်းတစ်ယောက်ပဲရှိတယ်
မင်းက မပေါ်လာတော့ ပိုတောင်စိတ်ဓာတ်ကျတယ်”

“အစ်ကို အဲလို စိတ်ဓာတ်မကျပါနဲ့၊ အလွမ်း လာပါ့မယ်
သန်ဘက်ခါ ဆက်ဆက်လာခဲ့ပါ့မယ်”

“မေမေ့ကိုတောင် မင်းကို လှမ်းခေါ်ခိုင်းမိပါသေးတယ်
မေမေက ခေါ်မပေးဘူး”

“အန်တီက ဘယ်လိုပြောလဲဟင်”

“အလွမ်းမှာလည်း သူ့ ကိစ္စနဲ့သူ ရှိဦးမှာပေါ့ သားရယ်တဲ့
သူ လာနိုင်ရင် အလွမ်းက မလာဘဲ မနေပါဘူးတဲ့၊ လူ
ခေါ်ရမှာ အားနာစရာကောင်းပါတယ်၊ မခေါ်ပါနဲ့တဲ့
အဲဒီတော့ ငါလည်း မင်းဆီ ဖုန်းမဆက်တော့ဘဲ နေလိုက်
ပါတယ်၊ အခုတော့ မဆက်ဘဲ မနေနိုင်တော့ဘူး၊ မင်းထံ
ထားတာ ကြာလာပြီ”

မင်းပစ်ထားတာ ... တဲ့။

ရိုးရာရဲ့ စကားအသုံးအနှုန်းလေးကြောင့် အလွမ်း
ရင်ထဲ နွေးထွေးရသည်။ သူမကို ရိုးရာ မျှော်နေတယ်ဆိုတဲ့အ
က ဝမ်းနည်းခြင်းတစ်မျိုးကို ဖြစ်စေသည်။ ဝမ်းသာခြင်းတစ်မျိုး
ကိုလည်း ဖြစ်စေသည်။ ဖြစ်နိုင်ရင် ခုချက်ချင်းတောင်မှ ကားဆ
တက် အပြင်းမောင်းကာ အပြေးသွားလိုက်ချင်မိပါသည်။

မတွေ့ဖြစ်ရသောနေ့တွေမှာ အစ်ကိုကို ဘယ်လောက်
ချမ်းဆွတ်နေမိတယ်ဆိုတာကိုလည်း အလွမ်း ဖွင့်ပြောပြချင်မိပါ
သည်။

“ညီမလေး ... ထိုင်ဦးနော်၊ မမ သွားခေါ်လိုက်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ချမ်းမြေ့က လက်ထဲက အသီးအနှံ မုန့်ဘူး စသည်
တင်းမေးဓာတ်စာ လက်ဆောင်ထုပ်တို့ကို စားပွဲပေါ်ချကာ
ညီမနန်း၌ ထိုင်ချိန်၌ စပယ်က အပေါ်ထပ်ကို တက်လာခဲ့ပါသည်။

“မမ နက်ဖြန်ကျရင် အစ်ကိုဆီ မိန်းကလေးတစ်ယောက်
သတင်းမေး လာလိမ့်မယ် သိလား၊ သူ့နာမည် ချမ်းမြေ့တဲ့၊
အစ်ကို ငြင်းနေရင်တောင် တွေ့ဖြစ်ဖို့ မမ တိုက်တွန်းလိုက်
ပါဦးနော်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အဲဒီ ချမ်းမြေ့က အစ်ကို
သိပ်ချစ်တဲ့ မိန်းကလေး ဖြစ်လို့ပါ၊ သူ ငြင်းရင်တောင်မှ
သူ သံယောဇဉ်ဖြတ်ချင်လို့သာ ငြင်းတာနေမှာပါ၊ သူ
မသိစိတ်က အရမ်းတွေ့ချင်တာ အလွမ်း သိပါတယ်၊
ချမ်းမြေ့ရဲ့ကျောင်းရှေ့ကိုတောင် သူ အလွမ်းနဲ့တူတူသွား
စောင့်ကြည့်ဖူးပါတယ်”

တယ်လီဖုန်းလိုင်းက အလွမ်းရဲ့ စကားသံကို စပယ် ပြန်ကြားယောင်သည်။ အံ့အားလည်း သင့်ရသည်။ အလွမ်းကို တော့ “ဒီမိန်းကလေးကို အိမ်ကိုလာတွေ့စေရအောင် အလွမ်းနဲ့ ဘယ်လောက်ပိုင်နိုင် ပတ်သက်မှု ရှိလို့လဲ” ဆိုတာ တစ်ခွန်းတော့ ပြန်မေးဖြစ်ခဲ့ပါသေးသည်။

ဒက်ဒီသမီးပါ ... တဲ့။ အလွမ်းနဲ့ ညီအစ်မပါ ... တဲ့။ အစ်ကိုတော့ မသိပါ ... တဲ့။

အင်း ... ကမ္ဘာကြီးက ကျဉ်းတယ်လို့ ဆိုရမှာလား ကျယ်ပြောပါလျက်နဲ့ အချို့သော ကိစ္စရပ်တို့မှာ တိုက်ဆိုင်တွေ့ ပတ်ကာ ပတ်သက်တတ်သော ကံကြမ္မာကပဲ ဆန်းကြယ်တယ်လို့ ဆိုရတော့မှာလား။ စပယ် မတွေ့တတ်တော့ပါ။ ခုချိန်မှာ စပယ် တို့မိသားတစ်စုရဲ့ တစ်ခုတည်းသောဆန္ဒနှင့် ရပ်တည်မှုကတော့ မောင်လေးရဲ့ ကျန်ရှိသော အချိန်ပိုင်းတွေမှာ မောင်လေးအတွက် အကောင်းဆုံး အခြေအနေ အဖြစ်အပျက်လေးတွေ ကြုံတွေ့သွား စေလိုခြင်း တစ်ခုသာပင်။

“ဒေါက် ... ဒေါက် ... မောင်လေး”

“မမ ... ကျွန်တော် တံခါးဖွင့်ထားတယ်”

စပယ်က အခန်းတံခါး ဖွင့်ဝင်သွားပါသည်။ ရိုးရာ က စာရေးစားပွဲမှာထိုင်ကာ အဆောက်အဦ ဒီဇိုင်းပုံကြမ်းတင်နေ

ဆွဲနေသည်။ အင်း ... ခုလို အလုပ်ထဲမှာ စိတ်ပါနိုင်သလောက် နှစ်ပြီး သက်သောင့်သက်သာ ပြန်လုပ်ဖြစ်ဖို့ ဆွဲဆောင်နားချနိုင်ခဲ့ သူဟာလည်း အလွမ်းပါပဲ။

“မောင်လေး ... ဧည့်သည်လာတယ်”

“အလွမ်းလား”

လှည့်မေးလိုက်တဲ့ မျက်နှာက ဝင်းလက်သွားသည်။ စပယ်က ခေါင်းယမ်းရင်း ...

“ချမ်းမြေ့တဲ့ မောင်လေး”

“ဟင်”

ရိုးရာ မျက်နှာက ပျက်သွားကာ ခဏငြိမ်နေပြီး ...

“မတွေ့ချင်ပါဘူး မမရာ”

“တွေ့လိုက်ပါ မောင်လေးရယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့”

“ဟာ ... မတွေ့ချင်ပါဘူး၊ ဘာလာလုပ်မှန်း မသိဘူး ... ကျွတ်”

“မုန့်တွေ အသီးအနှံတွေနဲ့ သတင်းမေးလာတာ ဖြစ်မှာ ပေါ့၊ ကြီးကြီးမားမား စိတ်အနှောင့်အယှက် မရှိရင်တော့ တွေ့လိုက်ပါလား မောင်လေး၊ အခု မေမေနဲ့စကားပြောနေ တယ်၊ ရည်ရည်မွန်မွန်နဲ့ ချစ်စရာလေးပဲ၊ ပြီးတော့ အဲဒါ မောင်လေးသဘောကျတဲ့ ကောင်မလေးပဲ မဟုတ်လား”

“ဟင် ... မဲမကို အဲဒါ ဘယ်သူပြောတာလဲ၊ ကျွန်တော် မပြောဖူးပါဘူး၊ သူပြောတာလား”

“အို ... သူ မပြောပါဘူး၊ ဟိုလေ ... ဘယ်ကသိပါလိမ့်၊ ဒီလိုပဲ မောင်လေးတို့ ဉာဏတို့ မင်းထိုက်တို့ စကားတွေ ထဲမှာ မမ မတော်တဆ နားစွန်နားဖျား ကြားဖူးတာဖြစ် မှာပေါ့၊ စိတ်ကလည်း အဲလိုထင်လိုက်လို့ပါ၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

“ဒါပေမဲ့ မတွေ့တော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ထားတာ”

“အရင်ကတော့ ဟုတ်တယ်လေ၊ အခုက မောင်လေးကိုယ် တိုင် အစစအရာရာကို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ရင်ဆိုင်နိုင်နေ တာ ကြာပြီပဲ၊ ရုံးတွေ ဘာတွေလည်း တစ်ခါတစ်ရံ တက်နိုင်တယ်၊ သူငယ်ချင်းတွေကိုလည်းတွေ့တယ်၊ ဓမ္မေ တို့ ဖေဖေတို့ မိတ်ဆွေတွေ ဘာတွေ သတင်းမေးလာတာ တောင် မောင်လေး ထိုင်စကားပြောနိုင်တဲ့အထိ အေးအေး ဆေးဆေးဖြစ်နေပြီပဲ၊ ခါးခါးသီးသီး မတွေ့ချင်တဲ့အကြောင်း ကိစ္စမျိုး မရှိရင်တော့ အေးအေးဆေးဆေးပဲ လက်ခံတွေ့ လိုက်ရင် ကောင်းမလားလို့ပါ”

“.....”

ရိုးရာက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ ခဏစဉ်းစားနေ မိသည်။ မတွေ့စရာအကြောင်းရယ်လို့တော့ သံယောဇဉ်တွေထပ် တိုးချည့်နှောင် ရစ်ဖွဲ့မနေချင်တာ တစ်ခုပဲ ရှိခဲ့တာပါ။ ခုချိန်မှာ တော့ သူလည်း လူတစ်ယောက်နဲ့ တွဲနေပြီမို့ ရိုးရာထံ သတင်းမေး လာခြင်းဟာ သာမန်သူငယ်ချင်း အပေါင်းအသင်း ခင်မင်မှု သံယောဇဉ်ကြောင့်သာဖြစ်မှာ။

တခြား ဘယ်သူနဲ့မဆို တွေ့ဖြစ်နေတဲ့အချိန်မျိုးမှာ ချမ်းမြေ့တစ်ယောက်ကိုကျမှ မတွေ့ဘူးလို့ ငြင်းပစ်လိုက်ရအောင် ချမ်းမြေ့အပေါ်မှရွေးပြီး ထူးထူးခြားခြား စိမ်းကားရက်စက်ဖို့ အကြောင်းလည်း ကိုယ့်မှာမရှိပါ။ ပြီးတော့ အခု ချမ်းမြေ့ရောက် လာတယ်ဆိုတဲ့အတွက် သူ့ရင်တွေ ဖျိုးဖျိုးဖျတ်ဖျတ် တုန်ယင် လှိုက်မောရတဲ့ ခံစားချက်မျိုးပင် မရှိလှဘဲ တည်ငြိမ်အေးဆေးနေ တာပဲ။

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော် လာခဲ့မယ် မမ”

“အေး ... အေး”

ရိုးရာ အောက်ထပ်ခန့်ခန့်ထဲ ရောက်လာချိန်မှာ ချမ်းမြေ့က အပြုံးလေးနှင့် ထရပ်ကြိုဆိုရင်း ...

“ကိုရိုးရာ ... နေကောင်းတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ထိုင်ပါ ချမ်းမြေ့၊ တစ်ယောက်တည်းလား”

မြတ်နိုးစွဲမက်ခဲ့သော ဆံပင်ရှည်ကလေးတွေ ပခုံး နှစ်ဖက် ကပ်ကရိုကျော်ကာကျနေတဲ့ ကဗျာဆန်သော အလှလေး ကြောင့် ဟိုးလွန်ခဲ့တဲ့ လပေါင်းများစွာကလို သူ့ရင်တွေ ဖျတ်ဖျတ် ခါမလာခဲ့ပါ။

“ကိုရိုးရာက တွေ့ချင်လား၊ မတွေ့ချင်လား၊ သေချာမသိ တော့ ချမ်းက ချမ်းသူငယ်ချင်းတွေ ခေါ်မလာခဲ့တော့ဘူး။ လူတွေများပြီး စိတ်ရှုပ်စရာ ဖြစ်နေမှာစိုးလို့၊ ချမ်းကလည်း တွေ့ချင်တာ တစ်ခုပါပဲ။ ခုလောက်ဆိုရင် ကိုရိုးရာလည်း ဧည့်သည်လက်ခံတွေ့နိုင်တဲ့ အခြေအနေ ရှိလောက်မှာပဲ လို့ အရဲစွန့်လာကြည့်လိုက်တာ။ ကိုရိုးရာ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ရင်တော့ ပြန်လိုက်မယ်လို့ပဲ ကြိုစဉ်းစားခဲ့တာပါ”

“ရပါတယ် ချမ်းမြေ့ရယ်၊ လာတွေ့တာ ကျေးဇူးတင်ပါ တယ်၊ အစပိုင်းတော့ သိတယ်မဟုတ်လားဗျာ၊ လူက နည်းနည်း Desparate ဖြစ်တယ်၊ Depression ဝင်ဌာယ် ဗျာ၊ ခုတော့ အိုကေလာပါတယ်”

“ဟုတ်တယ် ... အခု ကိုရိုးရာကို မြင်ရတာလည်း နည်း နည်းမဆိုးစလောက် ကိုယ်ရည်စစ်သွားတာကလွဲရင် လန်း ဆန်းပါတယ်၊ လိုအပ်တဲ့ Treatment လေး မှန်မှန်ယူသွား

ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း အားရှိတာလေးစား၊ လန်းလန်း ဆန်းဆန်းဆန်းလေး နေသွားရင် ဝေဒနာလည်း သိပ်မဖိ စီးဘူးပေါ့ ကိုရိုးရာ”

“ဟုတ်ပါတယ်”

မေမေနှင့် မမစပယ်က “အေးအေးဆေးဆေးစကား ပြောကြနော်” ဆိုတဲ့ စကားနှင့် အနားမှ ဖယ်ခွာသွားကြပါသည်။ ဘိုး အရင်က လမ်းမှာမတော်တဆ သူမနှင့် တွေ့လျှင်ပင် သိမ့် ခနဲ လှုပ်ရှားခဲ့ရသည့် ရင်ကတော့ ဣန္ဒြေရနေပါသည်။ နှစ် သောက်အကြားမှာ တစ်မျိုးသော ရှိုးတိုးရှန့်တန့်ကလေးတစ်ခု တော့ ရှိနေသေးကာ အဲဒီထက်ပို၍ တိမ်းမူးသာယာ ခံစားချက် ချိုး ရိုးရာရင်ထဲ ရှိမလာခဲ့။

ဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့်။

သူ့ခံစားချက်ကလည်း ဒီလောက်တောင်ပဲ အပြောင်း အလဲမြန်သလား။ ချမ်းမြေ့ ချစ်သူတစ်ယောက် ရသွားပြီလို့ သိခဲ့ ရတဲ့အတွက် ရင်ထဲမှာ ဆုံးရှုံးလစ်ဟာမှု ရှိခဲ့ပါသည်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါ အကောင်းဆုံး အဖြစ်သင့်ဆုံးပဲလို့ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်လည်း ဆုံးမနားလည်ကာ သူ ဖြေသိမ့်နိုင်လာခဲ့တာလည်း ကိုယ့်ဟာကိုယ် သတိပြုမိသည်။

သို့ပေမဲ့လည်း ခုလို မမျှော်လင့်ဘဲ အတွေ့အဆုံ
ဖြင့် ဒီထက်တော့ သူ့မှာ စိတ်လှုပ်ရှားမှု ပိုလိမ့်ဦးမယ်လို့ထင်
မိတာပါ။

“ကိုဉာဏတို့ ကိုမင်းထိုက်တို့နဲ့ရော မကြာမကြာတွေ့မြင်
လား ကိုရိုးရာ”

“တွေ့ပါတယ် ချမ်းမြေ့ အပတ်တိုင်းတွေ့ပါတယ်၊ မှ
သောအားဖြင့် သူတို့က စနေတနင်္ဂနွေတွေ နည်းနည်း
အားတော့ အဲဒီရက်မျိုးတွေ တွေ့ဖြစ်တယ်”

“ကြားထဲကရက်တွေ ကိုရိုးရာ အားတော့ အားနေမှာ
နော်၊ တစ်ခုခုခုလိုအပ်တာ တစ်နေရာရာ သွားချင်တာ
အဖော်လိုအပ်တာရှိရင် ချမ်းမြေ့ကိုပြောပါ၊ ကားမောင်း
တာပဲဖြစ်ဖြစ် အဖော်လိုက်လုပ်ပေးတာပဲဖြစ်ဖြစ် ချမ်းမြေ့
ပေးနိုင်ပါတယ်”

ရိုးရာက ချမ်းမြေ့ကို ပြုံးပြရင်း ...

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ချမ်းမြေ့၊ ဒါပေမဲ့ ချမ်းမြေ့ စီး
ကျဉ်းကျပ်နေရပါဦးမယ် နေပါစေဗျာ”

“ဘာကို စိတ်ကျဉ်းကျပ်ရမှာလဲဟင်”

“ကျွန်တော် ချမ်းမြေ့ကို ဒီကြားထဲ တွေ့ပါတယ်၊ တော်
မှာလည်း အမှတ်မထင်တွေ့တယ်၊ ကျောင်းရှေ့မှာလည်း

တွေ့တယ်၊ ချမ်းမြေ့ဘေးမှာ လူတစ်ယောက်လည်းအမြဲ
တွေ့ရလို့ ကျွန်တော် အခြေအနေကိုလည်း လက်ခံသဘော
ပေါက်ထားပါတယ်၊ နောက် ... ဉာဏတို့ မင်းထိုက်တို့
ဆီကလည်း ချမ်းမြေ့သူငယ်ချင်းတွေကတစ်ဆင့် ချမ်းမြေ့
သတင်းတွေ ကြားပါတယ် ...

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော် ဝမ်းသာပါတယ်၊ ချမ်းမြေ့
ကျွန်တော်ဆီ ရောက်မလာခဲ့ရင်လည်း အခြေအနေကို
ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်၊ ခုလို ရောက်လာတာကိုလည်း
ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီထက်ပိုတဲ့ အနေအထား
တစ်ခုအထိ အချိန်ပေးဖို့ ကျွန်တော် မတောင်းဆိုချင်ပါ
ဘူးဗျာ၊ ခုလိုသတင်းလာမေးတာကို အံ့သြပြီး ကျေးဇူးတင်
နေလှပါပြီ ...

ချမ်းမြေ့ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်လသုံးလလောက်က ခုလို
ရောက်လာခဲ့ရင်တော့ ကျွန်တော် ခုလို တွေ့ချင်မှလည်း
တွေ့ဖြစ်မယ်၊ ခုလို လက်ခံစကားပြောချင်မှလည်း ပြော
မိပါလိမ့်မယ်၊ ကျွန်တော် ရှောင်ချင်လည်း ရှောင်နေမိခဲ့
မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခုတော့ ကျွန်တော့်စိတ်တွေ တည်ငြိမ်အေး
ချမ်းမှု ရနေပါပြီ၊ ချမ်းမြေ့ကို ရှောင်စရာလည်း မရှိတော့
ဘူး၊ ကျွန်တော် ရင်ဆိုင်နိုင်နေပြီ”

“ဝမ်းသာပါတယ် ကိုရိုးရာရယ်”

“ဒီလောက်ထိ စိတ်ကို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ထားနိုင် ရင် ဆိုင်နိုင်လာလိမ့်မယ်တောင်၊ ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် မယုံကြည်ခဲ့ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ချမ်းမြေ့ကတောင် ကိုရိုးရာကို စိတ်တည် ငြိမ်အောင် တရားလေးဘာလေး ထိုင်ကြည့်ပါလားလို့ပြော မလို့”

“ကျွန်တော် စာရေးထိုင်ဖြစ်ပါတယ်၊ နည်းနည်းပါးပါးပါးပါး တစ်ရက်ကို တစ်နာရီလောက်ပေါ့၊ ဒီကြားထဲမှာ ကျွန်တော် ကို အထီးမကျန်အောင် စိတ်ဓာတ်မကျအောင် ဘာမှထူးထူး ခြားခြား မဟုတ်ပေမယ့် စိတ်ဓာတ်ရေးရာအရ အဖော်ပြု ပေးခဲ့တဲ့ သူတစ်ယောက်လည်းရှိတယ်၊ သူ့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော် စိတ်ဓာတ်သိပ်မကျမိတာပါတယ်”

“.....”

ချမ်းမြေ့က ရိုးရာကို ငေးစိုက်ကြည့်နေပါသည်။

“ကျွန်တော့်ဘဝမှာ အထူးသဖြင့် နှလုံးအချိန်မှာ သူ့ကို လည်း တော်တော်ကျေးဇူးတင်ဖို့ကောင်းတယ်”

“ဘယ်သူများလဲဟင်၊ ချမ်းမြေ့ သိလို့ရလား”

“သိလို့ရပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ချမ်းမြေ့တော့ သူ့ကိုသိမှာ မဟုတ်ဘူးလေ၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ သူ့နာမည်က အလွမ်းပြေတဲ့”

“.....”

“ကျွန်တော့်အခြေအနေကို ကျွန်တော့်နားနဲ့ဆတ်ဆတ်ကြား ပြီး ပထမဆုံး သိခွင့်ရတဲ့နေ့က သူနဲ့စတွေ့ခဲ့တာပျ။ ကျွန်တော် သူ့ကားနဲ့တိုးမိမလို့ ဖြစ်ခဲ့တယ်၊ ကျွန်တော့် အမေနဲ့ သူ့အမေကလည်း မမျှော်လင့်ဘဲ သိဟောင်းကျွမ်း ဟောင်း ဖြစ်နေတယ်၊ အဲဒီမှာ သူ ကျွန်တော့်အကြောင်းကို ကြားသိပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်တယ် သနားကရုဏာဖြစ်တယ် ထင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် အော်ထုတ် မောင်းထုတ်နေတဲ့ ကြားက ကျွန်တော့်အနား၊ ရောက်ရောက်လာပြီး ဘာမဟုတ် တဲ့ စကားလေးတွေနဲ့ပဲ ကျွန်တော်ကို စိတ်အပြောင်းအလဲ ဖြစ်စေခဲ့တာ၊ နှစ်သိမ့်မှု ပေးနိုင်ခဲ့တာပါ”

“.....”

“သူက တစ်မျိုးလေးပျ၊ ဉာဏတို့ကတောင် ဒီကောင်မ လေးက ဂေါ်တကြောင်လေးလားလို့ ထင်ကြတယ်၊ သူ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပါ။ ကျွန်တော် ခုလို ချမ်းမြေ့နဲ့ထိုင်ပြီး အေး အေးဆေးဆေး စကားပြောနိုင်နေတာ သွယ်ဝိုက်ပြီး သူ့ ကျေးဇူးမကင်းဘူး”

“ကိုရီးရာ သူ့ကို ကျေးဇူးတင်မှာပဲ အရမ်းခင်မှာပဲနော်”
“အဲဒါထက် ပိုပါတယ်”

“သူလည်း ကိုရီးရာကို တော်တော်ချစ်ခင် သံယောဇဉ် ဖြစ်ပြီး ကရုဏာစိတ်ဖြစ်လို့ နေမှာပဲနော်”

“ဟုတ်မှာပေါ့လေ၊ နက်ဖြန်တောင် သူနဲ့ကျွန်တော် အသွား ရွာသွားကြဖို့ ချိန်းထားတယ်ဗျ၊ သူက တစ်မျိုးလေးနဲ့ မတွေ့တတ်ဘူး၊ သူနဲ့မသိတဲ့ အသုတတွေကိုလည်း အသွား ရွာသွားတယ်ဗျ၊ အဲဒီအပြုအမူကို ချမ်းမြေ့ ဘယ်လိုထင်တယ်”

ချမ်းမြေ့က မျက်တောင်လေး ပုတ်ခတ်ကာ တံဆွေ တစ်ချက် မျိုချမိရင်း ...

“ချမ်းမြေ့လည်း မပြောတတ်ဘူးလေ၊ သူက ကိုရီးရာကို ဘာကြောင့်လို့ ပြောမပြဘူးလား”

“ဟင့်အင်း ... လူတွေ တစ်နေ့သောအခါ အချိန်တန်တိ အခါ ကံကြမ္မာကုန်စရာတဲ့အခါ သေဆုံးကြတယ်ဆိုတဲ့ ထူးဆန်းတဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ဘူးလို့ တစ်ကြိမ်ထက်တစ်ကြိမ် ပိုနားလည်လာတယ်လို့ ပြောတယ်၊ သူက ငယ်ငယ်ခွယ် ရွယ်လေးနဲ့ တရားသဘောကို သိပ်ဆင်ခြင်မိနေသလိုပဲ ဟိုတလောကလည်း သူ သိပ်ဆင်ခြင်ဝတ်သေးတယ်ဗျ၊ ကျွန်တော့်ကိုလည်း တရားစခန်း တစ်ပတ်လောက်ဝင်ဖို့ စည်းရုံး

နားချတယ်၊ တရားသမားလားတော့ မသိဘူး ဟင်းဟင်း၊ ဒါပေမဲ့ တရားစကားတွေတော့ မပြောပါဘူး၊ သူပြောတဲ့ စကားတွေက လူတိုင်းသိပြီး နားလည်ပြီးသား အခြေခံ စကား ရိုးရိုးလေးတွေပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ကြောင့် ကျွန်တော် ခုလောက်မြန်မြန် စိတ်တည်ငြိမ် အေးချမ်းလာသလားလို့ ထင်တယ်”

“ကိုရီးရာမှာ အဲလို ဘေးကအဖော်ပြုပြီး ကူညီဖေးမမယ့် မိတ်ဆွေကောင်းတစ်ယောက်ရှိတာ အရမ်းဝမ်းသာမိပါတယ် ကိုရီးရာ”

“ကြုံခဲ့ရင် ချမ်းမြေ့နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးချင်ပါသေးတယ်၊ တစ်နေ့နေ့ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဟိုအရင်ကဆို သူက ရက်ခြားလောက်ကို လာတာဗျ၊ ခုတလော အကြာကျသွားတယ်၊ သူ အလုပ်များနေတယ် လို့တော့ ပြောတာပဲ၊ သူ တခြား ကျွန်တော့်လို လူတစ် ယောက်ယောက်ဆီများ သွားနေလား မသိဘူး၊ ကျွန်တော် မတိုင်ခင်ကလည်း သေခါနီးအဘိုးကြီးတစ်ယောက်ကို သူ ဒီလိုပဲ အမြဲသွားပြီး အားပေးဖေးမခဲ့ဖူးတယ်လို့ ပြောတယ်၊ အဲဒီအဘိုးကြီးကတော့ အခု ဆုံးသွားပြီတဲ့”

“.....”

“သူ အဲဒီလို စောင့်ရှောက်ဖေးမမှုမျိုးကို ဝါသနာပါတာ ထင်တယ်ဗျ”

“ဟုတ်မှာပေါ့ ကိုရိုးရာ”

“အဟား ... ချမ်းမြေ့ကို ချမ်းမြေ့မသိတဲ့ လူတစ်ယောက် အကြောင်းတွေ အများကြီး ဆက်တိုက်ပြောနေမိတာ ငြီးငွေ့စရာ ဖြစ်နေမလားပဲ၊ ခုတလော သူ့အလာကျလို့ လောလောဆယ် ခါပဲတွေးနေမိလို့ ဒီအကြောင်းပဲပြောနေ မိတာ ဆောရီးဗျာ”

“ဟင့်အင်း ... ကိုရိုးရာဆီက ဒီအကြောင်း နားထောင်ရ တာ အရမ်းစိတ်ဝင်စားပါတယ်”

ချမ်းမြေ့က ရိုးရာကို ခပ်ငေးငေးကြည့်ရင်း သူ့ပြော သမျှ ဆက်နားထောင်နေမိခဲ့သည်။

၁၄

ချမ်းမြေ့ရဲ့ စကားလေးက အလွမ်းနားထဲ အထပ်ထပ် ခွဲတင်ထပ်နေသည်။

“သူ တကယ် အလေးအနက် လိုအပ်နေတာ နင်ပဲ အလွမ်းရဲ့၊ နင် ယုံစမ်းပါ၊ ငါ နင့်ကို ဘာမှလှည့်စားပြော နေစရာ အကြောင်းမရှိဘူး၊ ပြီးတော့ ငါ ကိုရာဇာဆီက လည်း သဘောတူညီမှု ရထားပြီးသား၊ ကိုရိုးရာဆီ လိုအပ် ရင် ငါသွားသွားပေးဇနလို့ ရပါတယ်၊ မသွားချင်လို့ ခေါင်းရှောင်ပြီး နင့်ဘက်လွဲချနေတယ် မထင်နဲ့နော် ...

သူ့စိတ်ထဲမှာ နင်အပြည့်အဝရှိနေတယ်၊ နင်က သူ့အတွက် သူကိုယ်တိုင် အံ့ဩထူးဆန်းနေတဲ့ အိန်ဂျယ်လ် လေးတစ်ပါးလို ဖြစ်နေတယ်၊ ငါတို့ နှစ်နာရီကျော် ထိုင် စကားပြောဖြစ်ကြတဲ့အထဲမှာ ကျန်တာတွေက ဟိုတစ်စ

ဒီတစ်စ တစ်ဝက်ကျော်ကျော်က နှင့်အကြောင်းပဲ၊ တကယ်တော့ သူ့ဘဝအတွက် လိုအပ်တဲ့အချိန်ပိုင်းမှာ လိုအပ်တာကို နင်က ကွက်တိဖြည့်ပေးနိုင်သလို ဖြစ်ခဲ့တယ် ...

ငါ ဝမ်းလည်းသာတယ်၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ သူ့ကို မြင်ရတာ လပိုင်းအတွင်း ဘဝတစ်ခု အပြီးသတ်ဖို့စောင့်နေတဲ့ သူတစ်ယောက်နဲ့ကို မတူဘူး၊ အရမ်းတည်ငြိမ်နေတယ်၊ ဒီအချိန်ပိုင်းမှာ နင်လိုလူတစ်ယောက် ရှိလာတာ အပေါ်လည်း သူ ကျေနပ်နေတယ်၊ နှင့်ကို သူ တော်တော် တန်ဖိုးထားတယ် အလွမ်း၊ သံယောဇဉ်လည်းရှိတယ်၊ ခုချိန်မှာ ဒီတန်ဖိုးထားမှုတွေ သံယောဇဉ်တွေဟာ ရိုးသားတယ် မရိုးသားဘူး ဖြူစင်တယ် မဖြူစင်ဘူး ဆိုတာတွေလည်း တွေးနေဖို့ သရုပ်ခွဲနေဖို့ မလိုအပ်ဘူး ...

ငါထင်တယ် ... အခုဆိုရင် နင်နဲ့သူက တစ်ယောက်ရှိဖို့ နောက်တစ်ယောက်က လိုအပ်တဲ့ အခြေအနေတစ်ခုမှာ ရှိနေကြတာ၊ ဘဝတိုင်းမှာ ရေစက်ဆိုတာရှိတယ် အလွမ်း၊ အဲဒီရေစက်ဟာ ကိုယ့်အတွက် ကောင်းချင်လည်း ကောင်းမယ်၊ ဆိုးချင်လည်း ဆိုးမယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီရေစက်ကို ဘယ်တော့မှ မှိန်ဖျောက်လို့လည်းမရဘူး၊ အစားထိုးလို့လည်း မရဘူး၊ ရှောင်လွှဲလို့လည်း မရဘူး။

အဲဒီ အစားထိုးမရ ဖျောက်ဖျက်မရ ရှောင်လွှဲမရတဲ့ ရေစက်ဆိုတာကြောင့်ပဲ အစ်ကိုရော အလွမ်းပါ တစ်နေ့သောအခါ နာနာကျင်ကျင် ကြေကွဲကြရလိမ့်မှာပါ။

တကယ်တော့ ရိုးရာကို ဒီနေ့လာခဲ့မည် ပြောထားခဲ့သော်လည်း အလွမ်း သွားဖို့ စိတ်ရောလူပါမဆောင်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် အိပ်ရာထဲခွေလှဲကာ ငေးငေးတွေးတွေး စိတ်လေလွင့်ချင်နေသည်။ သို့ပေမဲ့ အစ်ကိုကို ပြောထားပြီးတာတစ်ကြောင်း၊ ချမ်းမြေ့စကားအရ အစ်ကို အလွမ်းကို မျှော်တာ လိုအပ်တာ ပိုသိလာတော့ ပိုသနားကာ မဖြစ်မနေ သွားချင်လာတာတစ်ကြောင်းတို့ကြောင့် အလွမ်း ထွက်လာခဲ့တာပါ။

“ဟယ် ... အလွမ်း၊ ချစ်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ အလွမ်းလေး”

အိမ်တံခါးဝမှ ဆီးကြိုအော်သည်လိုက်တဲ့ အန်တီ ဆီယဉ်ယဉ်ကြောင့် အလွမ်းက ရှက်စနိုးလေး ပြုံးမိရပါသည်။ ဗနေတတ် မထိုင်တတ်လေး ကိုယ်ကို တလှုပ်လှုပ်နှင့် လိမ်ကျစ်လိမ်ဖယ် ဝင်လာသော အလွမ်းကို မမစပယ်က မြင်ပြန်လျှင် ...

“ဟယ် ... အလွမ်း၊ လူတောင်မှားတယ်၊ ဟယ် ... လှလိုက်တာဟယ်”

“အဟီး ဟီး ... မမစပယ်ကလည်း ရှက်လာပြီ”

ကားဝင်လာသံကြောင့်ရော အောက်က သူ့အဖေ
သူ့အစ်မတို့ရဲ့ ဆူဆူညံညံ အသံတွေကြောင့်ရော ထင်သည်။
ဘယ်သူမှ သွားမခေါ်ရဘဲ ရိုးရာက အပေါ်ထပ်မှ ဆင်းလာ
သည်။ လေကားရင်းမှာရပ် အံ့အားတသင့် ခါးကိုထောက်ကာ
အလွမ်းကိုကြည့်နေ၍ အလွမ်းက ရှက်ရှက်နှင့် သူ့ကိုကျောခိုင်း
ထားလိုက်သည်။

“ဟား ဟား ဟား ... အလွမ်းရှက်နေပြီ မောင်လေးရဲ့”

“သူ့ဘာသာသူ လုပ်လာပြီး သူ့ဘာသာသူ ရှက်နေသေး
တယ်”

“လူတယ် အလွမ်းရဲ့”

“ခေါင်းတုံးပြောင် ဖြစ်နေလို့ အလွမ်း ရှက်လို့ပါ ဟီး ဟီး”

“ခါတိုင်းလို ဦးထုပ်လေးဆောင်းထားလည်း ဖြစ်တာပဲကို
သူ့ဟာသူပဲ လှချင်လွန်းပြီး လုပ်လာပြီးတော့”

“အစ်ကိုပဲ ဆံမင်ရှည်တာ လူတယ်ဆို”

“ဟင် ... ဘယ်တုန်းက ပြောမိလို့လဲ”

“အမယ် ... ပြောပါတယ်”

“ဟင် ... ပြောမိလို့လား”

အိမ်လိုင်းဖုန်း မြည်လာ၍ ဒေါ်ယဉ်ယဉ်က ပြီးရယ်
လက်စနှင့် ဖုန်းရှိရာသွား၍ ကောက်ကိုင်လိုက်ပါသည်။

“ဟယ်လို ... မမယဉ်လားဟင်”

“ဪ ... ဟုတ်ပါတယ် နုနုလား၊ ခုပဲ ဒီမှာ အလွမ်း
ရောက်လာလို့ ဆံပင်တုအရှည်လေးနဲ့လေ ချစ်စရာကောင်း
လွန်းလို့ ကြည့်နေကြတာ နုနုရေ”

“ဟုတ်ကဲ့ မယဉ်၊ နုနု မတားချင်တော့လို့ ကြည့်နေလိုက်
တာပါ၊ တကယ်ဆို ဒီနေ့ အလွမ်းကို အပြင်မလွှတ်ချင်
ဘူးလေ မယဉ်ရယ်၊ မြန်မြန်ပြန်ခဲ့လို့တော့ မှာလိုက်ပါ
တယ်၊ သူတို့ ရေစေးကို အသုဘရှုသွားကြမယ် ဆိုလားပဲ
မယဉ်ရယ်၊ နေကလည်း ပူတယ်လေ၊ ပင်ပန်းက ပင်ပန်း
နဲ့ ...

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့ ... ယဉ် နားလည်ပါတယ် နုနု
ရယ်”

“.....”

“.....”

“.....”

“.....”

၂၄၄

လမင်းမိုးမိုး

ဒေါ်ယဉ်ယဉ်က ဖုန်းကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ကြည့်ကြည့်လင်လင် ပြုံးရယ်နေကြတဲ့ အလွမ်းနှင့် ရိုးရာကို လှည့်ကြည့်မိပါသည်။ အလွမ်းက ဖုန်းစကားထဲမှာ “နန” ဆိုသော အမည်ကြီးကြားလိုက်ပုံနှင့် “ဘာတဲ့လဲဟင်” ဆိုတဲ့ မေးခွန်းမျက်ဝန်းကြီးများနှင့် ဒေါ်ယဉ်ယဉ်ထံ လွမ်းကြည့်နေပါသည်။

ဒေါ်ယဉ်ယဉ်က မျက်စိမျက်နှာ မကောင်းနိုင်တာကြီးစားပြင်ရင်း ...

“အလွမ်းရေ ... သမီးတို့ ဒီနေ့ ရေးဝေးသွားကြမယ်ဆိုတာ နောက်မှရွေ့လိုက်လို့ မရဘူးလားဟင်၊ ဒီနေ့ နေပူကုန်ကွယ်”

“ဟာ ... မေမေကလည်း၊ ကျွန်တော်တို့ အစောကြီးတည်းက ချိန်းထားတာ၊ ဒီကြားထဲ သူ အိမ်ကိုမရောက်မသွားဖြစ်သေးတာ”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်တယ်လေ သားရယ်၊ ဟို ... မင်းကိုမင်းလည်း အားမွေးပါဦး၊ သိပ်လည်း အပင်ပန်းခံနိုင်တာမဟုတ်ဘဲနဲ့”

“အားရှိပါတယ်၊ ကျွန်တော် ဒီနေ့ နေရထိုင်ရ လန်းပါတယ် မေမေ”

ဒေါ်ယဉ်ယဉ်က အလွမ်းကိုသာ အကူညီတောင်းခံနေယူတဲ့ မျက်ဝန်းများနှင့် လွမ်းကြည့်လိုက်ပါသည်။ အလွမ်းက ဒေါ်ယဉ်ယဉ်ကို ပြုံးပြရင်း ...

“အန်တီယဉ် အစ်ကိုလည်း သွားချင်နေတာ ဒီနေ့တစ်ရက်တော့ သွားလိုက်ပါမယ်၊ နောက်နေ့တွေကျ အလွမ်းလည်း သိပ် ... သိပ်မအားနိုင်တော့ဘူး အန်တီ”

ဒေါ်ယဉ်ယဉ်က အလွမ်းကိုသာ စိုက်ကြည့်နေမိပါသည်။

“မေမေကလည်းဗျာ အလွမ်းရောက်လာမှဗျာ၊ ကျွန်တော် သွားနိုင်ပါတယ်”

“သား ... ရိုးရာ၊ အလွမ်းလည်း သိလရင်ထွက်ပြီးကတည်းက နေမကောင်းဖြစ်နေတာ၊ ခုမှ သေချာတောင် နုလန်မထသေးဘူး၊ ဒါကြောင့် သူ ဒီကြားထဲမလာတာပေါ့၊ နို့မို့လားနိုင်ရင် အလွမ်းက အမြဲလာနေကျပဲဟာ၊ မလာကတည်းက မလာနိုင်လို့ဆိုတာ သား နားလည်ပေးဦးမှပေါ့ကွယ်”

“ဟင် ... သူ မအားလို့ဆို”

“မအားတာလည်း ပါတာပေါ့၊ နေလည်း သိပ်ကောင်းလှတာ မဟုတ်ဘူး၊ အလွမ်းက မင်းကို ညောချာဘယ်ပြောမလဲ သား၊ သားကလည်း နေမကောင်းတဲ့သူဆိုတော့ သူ

နေမကောင်းဘူး ပြောရမှာ သူ မပြောချင်ဘူး နေမှာပေါ့။
အခု အလွမ်းမာမိကလည်း စိတ်ပူနေတယ်။ ဒီနေ့မသွား
ကြပါတော့နဲ့လား ဖြစ်နိုင်ရင် ...

အိမ်မှာပဲ ခဏလေး နားနားနေနေ စကားပြောပြီး
ခဏနေ သမီးပြန်လိုက်ပေါ့။ သားက သွားချင်တယ်ဆိုတာနဲ့
သမီး အလိုမလိုက်ပါနဲ့ကွယ် အဆင်ပြေမှ သွားကြပေါ့။
နောက်လည်း တစ်ရက်ရက် ထပ်ချိန်းပြီးသွားရင် ရပါသေး
တယ်”

ရိုးရာက အလွမ်းကို မျက်နှာချင်းဆိုင်ကာ စေ့စေ့
ကြည့်လိုက်ပါသည်။ ဆံပင်တူရှည်ရှည်လေး တပ်ထားတာအပြင်
အလွမ်းက မျက်နှာမှာ ခါတိုင်းနဲ့မတူ မိတ်ကပ်ပါးပါးပါ ခြယ်သ
ထားသေးသည်။ မိတ်ကပ်အောက်မှ အလွမ်း မျက်နှာလေးက
တကယ်ပဲ ရောင်နေပါသည်။ အဲဒါအပြင် မျက်လုံးနှစ်လုံးအောက်
ဘက်မှာ အညိုကွင်းပေါ်နေတာတောင်မှ သတိထားမိတဲ့အထိ
သိသာနေပါလား။

“ဟုတ်သားပဲ အလွမ်း၊ နေမကောင်းတာ ကိုယ့်ကိုဘာလို့
မပြောတာလဲ”

“.....”

“ဖြေလေ”

“အစ်ကိုကိုယ်တိုင်က နေမကောင်းတဲ့သူဆိုတော့ အလွမ်း
လည်း နေမကောင်းဘူးလို့ မပြောရက်လို့ပါ အစ်ကို”

ရိုးရာ ရင်ထဲ ဝမ်းနည်းသလို လှိုက်လှဲသွားရတာ ...

“ဘာဆိုလဲ အလွမ်းရယ်၊ ခေါင်းလေးကိုက်နေတာလောက်
ပဲဖြစ်ဖြစ် ပြောရမှာပေါ့။ ဒါဆိုရင် ကိုယ်တို့နောက်မှထပ်
ချိန်းပြီး သွားကြတာပေါ့”

“ဟင့်အင်း”

အလွမ်းက ဒေါ်ယဉ်ယဉ်ဘက်လှည့်ကာ အနားကို
ဆွှာကသွားရင်း ဒေါ်ယဉ်ယဉ်လက်တစ်ဖက်ကို သူ့လက်လေး
နှစ်ဖက်နှင့် ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပါသည်။

“အန်တီယဉ် ဒီနေ့ အလွမ်း သွားလိုက်ချင်ပါတယ်၊
အလွမ်း သွားနိုင်ပါတယ်၊ နောက်ရက်တွေဆိုတာ မသေချာ
ဘူး၊ မာမိကလည်း အလွမ်းကို ခုတလော် အပြင်မထွက်
စေချင်ဘူး၊ အခုက အသေချာဆုံးပဲ နောက်ဆိုတာကို
အလွမ်း မစဉ်းစားနိုင်ဘူး၊ နော် ... အန်တီယဉ်”

ဒေါ်ယဉ်ယဉ်သည် ဘာစကားမှ မပြောနိုင်အောင်
လည်ချောင်းတွေ ခြောက်ကပ်ဆို့နှင့် နာကျင်လာ၍ အံကိုတင်းတင်း
ကြိတ် နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့ထားလိုက်ပါသည်။ ဘာမှမပြော
နိုင် တကယ်ကို မပြောနိုင်ပါ။ ထို့ကြောင့် အလွမ်းရဲ့ဦးခေါင်း

ထက်က ဆံပင်အတုကလေးဆီကိုသာ တယုတယ ပွတ်သပ်ရင် ခေါင်းကိုသာ အနိုင်နိုင် ညိတ်ပြလိုက်ပါသည်။

အလွမ်းက ပြုံးသွားကာ ရိုးရာထဲလှည့်၍ ...
“လာ ... အစ်ကို”

“ဒီဦးလေးက ဘာရောဂါနဲ့ ဆုံးတာလဲဟင်”
“ကင်ဆာ”

အလွမ်းက ဘေးခုံက အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်ကို တိုးတိုးမေးလိုက်၍ ထိုအမျိုးသမီးကြီးက ခပ်တိုတိုပဲ ပြန်ဖြေလိုက်ပါသည်။

“ဪ ... ဘာကင်ဆာလဲ အန်တီ သိလားဟင်”

“ဆီးကြိတ်ကင်ဆာ ဆိုလား အမျိုးသားရောဂါဆိုတာ အန်တီလည်း သေချာတော့ မပြောတတ်ပါဘူးကွယ်၊ သူ့ရောဂါသူသိတာ ဘာမှမကြာသေးဘူးပဲ၊ အရင်က ရပ်ကွက်ထဲမှာ ဆွမ်းလောင်းတာတို့ သာရေးနာရေးတို့ ကြီးကြီးလုပ်ကိုင်ပေးနေတာ အကောင်းကြီးပဲ၊ နေထိုင်မကောင်းဖြစ်လာလို့ ဆရာဝန်သွားပြပြီး ဆရာဝန်က စစ်လိုက်တာ

မှ ဟော ... ကင်ဆာလည်းဆိုရော အချိန်ကလွန်နေပြီ၊ ကုမရတော့ဘူး ဆိုလားပဲကွယ် ...

သိပြီး ဘာကြာမလဲ၊ မကြာပါဘူး ဆုံးရှာတာပါပဲ၊ သမီးတို့က ဘယ်ကလဲ လမ်းထဲက ရပ်ကွက်ထဲကတော့ မဟုတ်ဘူး”

“ဟို ... ကျွန်မတို့က ဟို ... သူ့တူမ သူငယ်ချင်းတွေပါ”

ရိုးရာသည် စကားတွေ ကြားနေရင်းက မျက်လုံးများက ခေါင်းသေတ္တာဖြူဖြူထဲ၌ ငေးစိုက်နေမိသည်။ ဦးမြင့်အောင် အသက်(၅၉)နှစ်။ တကယ်တော့ ခုခေတ်မှာ (၅၉)နှစ်ဆိုတာ အိုမင်းပြီလို့တောင် မဆိုနိုင်သေးပါ။

ကင်ဆာ ... ကင်ဆာ။ အဲဒီရောဂါက လူတွေကို ဘာကြောင့် လိုက်လံတိုက်ခိုက်ပြီး အချိန်တိုအတွင်း မြေကြီးထဲ ခြေစာအဖြစ်လည်းကောင်း၊ ကောင်းကင်လေထုထဲ မီးခိုးငွေ့အဖြစ်လည်းကောင်း ဘာကြောင့် ရက်ရက်စက်စက် ပို့ဆောင်နေပါသလဲ။ ဆရာဂါဘယဆိုတာတွေဟာ ဘာဖြစ်လို့များ ဆန်းကြယ်များပြားလာသလဲ။

“လူကောင်းကြီးပါကွယ်၊ လူမှုရေးဆို စွမ်းစွမ်းတမံ ဦးဆောင်လုပ်တဲ့သူ။ ကျန်းမာရေးလည်း လိုက်စားသားပဲ၊ မနက်မနက် စောစောကြီး လမ်းထုလျှောက်နေတာပဲလေ၊ သူ

လမ်းလျှောက်ပြန်မှ အန်တီတို့က ဈေးသွားဖို့ စီးထွက်တုန်း၊ စိတ်သဘောလည်း ကောင်းတယ်၊ ယဉ်ကျေးဖော်ရွေပါဘိသနဲ့၊ သေမင်းက အကောင်းကြိုက်တတ်တယ်ဆိုတဲ့စကားက အမှန်ပဲ၊ လူကောင်းမှ ရွေးခေါ်နိုင်ပါပေ”

အလွမ်းက ရိုးရာကို လှည့်ကြည့်လိုက်ပါသည်။

ရိုးရာသည် စိတ်ထဲမှာတစ်မျိုး ထင်းတင်းကျပ်ကျပ် ခံစားလာရကာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေမိသည်။ ဒီလိုနေရာမျိုးကို အလွမ်းလို မိန်းမငယ်လေး အကြောင်းထူးမရှိဘဲ ဘာလိုချင်အကြိမ်ကြိမ် အခါခါ လာနေပါလိမ့်။

ရိုးရာရဲ့နှာခေါင်းထဲတွင် အမွှေးတိုင်နဲ့ ငွေပန်းနဲ့ စပယ် နှင်းဆီ ပန်းရောနဲ့တွေ့ဟာ ပေါင်းစပ်ရစ်ဖွဲ့၍ မူးအိဖွယ် နောက်ကျိမွှေးကြိုင်နေသည်။ မွန်ထူနေသည်။ အလွမ်းပြောသလို လူတွေသေဆုံးကြတာ မဆန်းဘူး ဆိုပေမယ့်လည်း ကာယကံရှင် မိသားစုအတွက်ကတော့ ဆန်းနေသေးတာပင်။

လူဆိုတာ တစ်နေ့ သေမှာပဲရယ်လို့ မပူဆွေမကြေကွဲသော မိသားစုရယ်လို့ ရှိပါ့မလား။ လူဆိုတာ အသိုက်အမြုံသံယောဇဉ်နှင့် နေထိုင်ကြတာလေ။ သူသည်လည်း တစ်နေ့ဖေဖေကို မေမေကို မမကို ကိုရိုကို အမျိုးတွေ သူငယ်ချင်းတွေ အလွမ်းကို ထားရစ်ကာ ခွဲခွာထွက်သွားရတော့မှာပါ။

အဲဒီအခါ သူကတော့ သေလွန်ပြီဖြစ်၍ ဘာမှမသိ။ ဘာဝေဒနာမှ မခံစားရတော့ဘဲ လွတ်မြောက်သွားခဲ့ပေလိမ့်မည်။ ကျန်ရစ်ခဲ့သော သူတွေသည်သာလျှင် ပူဆွေးခြင်းအနန္တနှင့် တငြီးငြီးလောင်မြိုက်ကျန်ရစ်ခဲ့ကြရှာမှာ။ အားလုံးငြိမ်းချမ်းစွာ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြစေဖို့ သူလည်း ဘာမှမတတ်နိုင်ပါလား။ ကျန်ရစ်ခဲ့သူတွေ ဟာလည်းပဲ တစ်နေ့သောအခါ နောက်လူတွေကို ထားရစ်ကာ ဒီလိုပဲ ခွဲခွာထွက်သွားရဦးမှာ။ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက်။ အလှည့်ကျ။

အဲဒါသည်ပင်လျှင် ဘာဝေဒသံရာဆိုတာပါပဲလား။

“အစ်ကို”

အလွမ်းရဲ့လက်ချောင်းများက သူ့လက်ချောင်းများကြားဝင်ပူးယှက် ဆုပ်ကိုင်လျက် တင်းတင်းလေးဖိညှစ်လိုက်ချင်း...

“စိတ်ဆင်းရဲနေပြီလား”

“မဆင်းရဲပါဘူး အလွမ်း”

သူ အလွမ်းရဲ့လက်ကို ပြန်ပြီးဆုပ်ညှစ်ထားလိုက်မိသည်။ သူတို့လက်ချောင်းတွေချင်းဟာ ပတ္တာသဖွယ်။ ထိုလက်ချောင်းများတွင် လှည့်ပတ်စီးဆင်းနေသောသွေးတို့ရဲ့ ခုန်တိုးလှုပ်နှံမှုကိုပင် အပြန်အလှန် ခံစားရတယ်လို့ ထင်မိတဲ့အထိ ခံသွေးတည်း တစ်သားတည်း။

“ဟိုဘက်တစ်ခန်း သွားကြည့်ချင်သေးလား”

“အင်း ... သွားတာပေါ့”

သူတို့နှစ်ယောက် လက်တွဲမဖြတ်ဘဲ ထ,လျှောက်လာခဲ့ကြပါသည်။ ဟိုတစ်ဖက်ခန်းမကိုတော့ ဝင်ဝင်ချင်းပင် ပူပူဆွေးဆွေး ငိုညည်းသံက သူတို့နှလုံးသားများကို ညှစ်ဆုပ်ဖိနှောပစ်လိုက်သည်။

“မောင်အာကာထက်၊ အသက်(၁၂)နှစ်—

“ဟင် ... ကလေးလေး”

ရိုးရာက နှုတ်မထုတ်၍ ညည်းတွားလိုက်မိပါသည်။ သူတို့ခန်းမထဲဝင်ကာ နောက်နားကျကျက ပလတ်စတစ်ခုံများမှာ ထိုင်လိုက်ကြပါသည်။ ထုံးစံအတိုင်းပင် အလွမ်းကဘေးခံသို့လှည့်ကာ ...

“အစ်မ ... ကလေးက ဘာဖြစ်တာလဲဟင်”

“သွေးလွန်တုပ်ကွေးဖြစ်တာ သွေးလွန်ပြီးဆုံးတာတဲ့ ညီလေး”

သူတို့နှစ်ယောက် စကားမပြောဘဲ ဟိုးရှေ့နားထ မြင်ကွင်းကို ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်စွာ လှမ်းငေးကြည့်နေကြသည်။ ကလေးရဲ့မိခင်ရဲ့ ပူဆွေးမှုဟာ သူတို့ရင်ကို ဆိုနစ်စေသည်။ နာကျင်စေသည်။ ကြေကွဲဝမ်းနည်းစေသည်။

တဖြည်းဖြည်း အေးစက်သလို ဖြစ်လာသော အလွမ်းရဲ့လက်ချောင်းများ အထိအတွေ့ကြောင့် ရိုးရာက အလွမ်းကို ငဲ့ကြည့်မိသည်။ မျက်တောင်ကော့ကလေးတွေ ငိုက်စင်းလျက် ရှေ့ကို တည်တည်ငေးမောနေတဲ့ အလွမ်းက ပကတိ တည်ငြိမ်နေပါသည်။

အလွမ်း ...

ကိုယ်ထွက်သွားတဲ့အခါ မင်းလည်း ပူဆွေးပြီးကျန်ရစ်ခဲ့လိမ့်မယ် ထင်ပါရဲ့နော်။ ဒါမှမဟုတ် တရားကို ရင့်ကျက်စွာ သိမြင်ဖြေသိမ့်နိုင်ပြီး ခုလိုပဲ ငြိမ်ငြိမ်ကလေး ငေးစိုက်ကြည့်နေလေမလား။

“အလွမ်း”

“ရှင်”

“ကိုယ် အခု သေရမှာ ကိုယ်ထွက်သွားရမှာကို မကြောက်ဘူး သိလား အလွမ်း၊ ကိုယ် တကယ်မကြောက်ဘူး၊ ကျန်ရစ်ခဲ့ရမှာက ပိုကြောက်ဖို့ကောင်းတယ်၊ ပိုရင်နာဖို့ကောင်းတယ်၊ ကိုယ်သွားတဲ့အခါ ကျန်ရစ်ခဲ့ရမယ့်သူတွေ အတွက် စိတ်မကောင်းဘူး၊ အားလုံးကို ကိုယ်သနားတယ် အလွမ်း”

အလွမ်းက သူ့ဘက် လှည့်ကြည့်လာသည်။ မျက်လုံးအိမ်ရွဲရွဲကြီးထဲမှာ မျက်ရည်စ သီသီဝေဝကာ ခိုနေသည်။

“အလွမ်းစိတ်နဲ့ တူတူပဲ”

“.....”

“အချိန်တန်ရင် ထွက်သွားကြရမှာကို နားလည်ပါတယ်၊
ထားခဲ့ရမှာကိုပဲ ဖိုတယ်”

ရိုးရာက အလွမ်းလက်ကို ညှစ်ဆုပ်လှုပ်ယမ်းလိုက်
ရင်း ...

“သွားကြစို့ အလွမ်း၊ အလွမ်း မျက်နှာက အရမ်းပင်ပန်း
နေပြီ”

“အစ်ကိုရော ပင်ပန်းနေပြီလား”

“ကိုယ့် ဒီလောက် မပင်ပန်းပါဘူး၊ အလွမ်း ပုံစံကသာ
အားမရှိဘူး သိပ်သိသာတာပဲ၊ ပြန်ကြရအောင်နော်၊ ဟိုမှာ
အလွမ်းဒရိုင်ဘာကြီးကတောင် ဒီနားထိ လာရပ်စောင့်ပေး
နေတယ်၊ အလွမ်းကို စိတ်ပူနေတဲ့ပုံပဲ”

သူတို့နှစ်ယောက် ထရပ်ကား ခန်းမငယ်ထဲက
ထွက်ခဲ့ကြသည်။ အပြင်ဘက်စကြိုဆီ အရောက်မှာ အလွမ်းက
ဆတ်ခနဲ ဒူးညှပ်သွားပါသည်။

“ဟင် ... အလွမ်း”

“ရ ... ရတယ်”

အလွမ်းက ရှေ့နှစ်လှမ်းလောက် ဆက်လျှောက်လိုက်
မိသည်။ နှစ်လှမ်းပြည့်ချိန်မှာ ဒူးက နောက်တစ်ကြိမ် ပျော့ညွတ်
ကာ အလွမ်းက စကြိုပေါ် ခွေခနဲ လဲကျသွားသည်။ လက်ချင်း
ဆုပ်တွဲထား၍ ရိုးရာက အလွမ်း လဲကျတဲ့နံဘေး ချက်ချင်းဒူး
ဆောက်လိုက်ရတာ ...

“အလွမ်း ... အလွမ်း ... အလွမ်း”

စိုးရိမ်တကြီး ခေါ်ငင်သံကို အလွမ်း မကြားနိုင်။
ညှစ်ခမ်းလေး ပွင့်ဟလျက် သတိလုံးဝလစ်မျောလျက် ရှိလေသည်။

“ကိုရီးရာ ... ဒီနေ့ ဘယ်သွားချင်လဲဟင်”

ရိုးရာက ဖုန်းမက်ဆေ့ချ်တစ်ခု ပို့နေရာက ချမ်းမြေ့ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ကာ ...

“ချမ်းမြေ့ ... ဟိုဘက်ကဖုန်းက လုံးဝပါဝါအောင်လုပ်ပြီး ပိတ်ထားတုန်း ဒီဘက်က မက်ဆေ့ချ်ပို့လိုက်ရင် သူ့ရောက်လား၊ သူ ဖုန်းပြန်ဖွင့်တဲ့အခါ အဲဒီမက်ဆေ့ချ်လာမလား”

“ဟင်အင်း ... မရောက်ဘူးထင်တယ်၊ သူ ဖုန်းပြန်ဖွင့်လည်း မပေါ်ဘူး ထင်တယ်”

“သေချာလား”

“ထင်တာပဲ”

“ချမ်းမြေ့ ဖုန်းခဏလောက် ပါဝါအောင်လုပ်လိုက်ပါ ကျွန်တော့် စမ်းကြည့်ချင်လို့၊ စမ်းပို့ကြည့်မယ်”

ချမ်းမြေ့က သူမရဲ့ဂယ်လက်ဆီအက်စ်တူး ဖုန်းလေးဆို ပါဝါအောင်လိုက်ပါသည်။ ရိုးရာက ချမ်းမြေ့ဖုန်းနံပါတ်ကို နှိပ်၍ “Hi” ဟု စာရိုက်ကာ send လုပ်လိုက်တဲ့အခါ မက်ဆေ့ချ် Sent ဖြစ်သွားတဲ့ အသံလေး ပေါ်လာသည်။

“စာထွက်သွားပြီ ချမ်းမြေ့ဖုန်း ပါဝါပြန်ဖွင့်ပြီး ကြည့်လိုက်ပါဦး”

ချမ်းမြေ့က ဖုန်းပါဝါပြန်ဖွင့်ကာ မက်ဆေ့ချ်အဝင်စာရင်းကို ကြည့်လိုက်ပါသည်။ ရိုးရာဘက်သို့ ဖုန်းလေးထိုးပေးတာ ပြလိုက်ရင်း ...

“တွေ့လား ... ဝင်မနေဘူး၊ မရောက်ဘူး”

“အေးဗျ ... နော်”

“ပို့လိုက်တဲ့အချိန်မှာ ဟိုဘက်က လက်မှမခံနိုင်တာ”

“ဒါဖြင့်ရင် ကျွန်တော် တောက်လျှောက်ပို့နေတဲ့ မက်ဆေ့ချ်တွေ သူ ဘယ်ရမလဲနော်”

ညည်းတွားတွား ပြောလိုက်သော ရိုးရာကို ချမ်းမြေ့ ခိုက်ကြည့်နေရင်း သက်ပြင်းလေးတစ်ချက် ကျိတ်၍ရှိကိမ်သည်။ “ဘယ်သူ့ဆီပို့နေတာလဲဟင်” ဟု ဖွင့်လည်းမမေးချင်သလို ခွဲတောင် မလိုဘူးလို့ ချမ်းမြေ့ ထင်သည်။

ရှင် အလွမ်းဆီ ပို့နေတာ မဟုတ်လား ကိုရီးရာရေ။

“သူကလည်း ဖုန်းတစ်ချိန်လုံး ပိတ်ထားတယ်ဗျာ။ အဲဒီ
ဖုန်းဆက်တော့လည်း သူ အိပ်နေတယ်။ သိပ်နေမကောင်း
ဘူးပဲပြောပြီး သူ့အမေနဲ့ပဲ ဖုန်းပြောရတယ်။ တကယ်တော့
ဟုတ်ရဲ့လား။ သူ့အမေက ကျွန်တော့်ဆီမှာပဲ သူ့အမေ
အချိန်တွေကုန်နေပြီး ကျွန်တော့်ကို ခင်မင်သံယောဇဉ်တွေ
နေတာကို မလိုလားလို့ပဲလားလို့လည်း တွေးကြည့်တယ်”
“.....”

“ဒါပေမဲ့လည်း နေမကောင်းတာတော့လည်း ဟုတ်တယ်
ဟုတ်တယ်ဗျာ။ နောက်ဆုံးတွေ့တဲ့နေ့က သူ အားနည်းသွား
တော့ မူးလဲသွားသေးတယ်လေ။ သူက နည်းနည်းချင်း
တယ်လို့လည်း သူ့အမေက ပြောတယ်။ အဲဒီနေ့ကလည်း
သူ နလန်ထကာစ သိပ်နေမကောင်းသေးဘူးဆိုပြီး အပြစ်
ထွက်ဖို့ သူ့အမေရော ကျွန်တော့်အမေရော တားတဲ့ကြားက
ကျွန်တော်တို့ ဇွတ်ထွက်သွားခဲ့မိကြတယ်။ ကျွန်တော့်အကြောင်း
ပဲ”

“.....”

“ဖုန်းမပြောနိုင်လောက်အောင်တော့လည်း မဟုတ်တယ်
ပါဘူးဗျာ။ သူ့အမေ သဘောမကျတာ နေပါလိမ့်မယ်
ပါရဲ့။ သူ့အိမ်ကို သတင်းသွားမေးရအောင်လို့ မမကို

တော့လည်း ကျွန်တော့်အစ်မက သူ့အမေ ကြိုက်မကြိုက်
မသိလို့ မသွားပါနဲ့လို့ တားတယ်။ သူ ဆက်သွယ်လာမှာ
ပါတဲ့”

“.....”

ရိုးရာက တိတ်နေတဲ့ ချမ်းမြေ့ကို သတိဝင်လာသလို
ဖျတ်ခနဲကြည့်ရင်း ...

“ဆောရီး ချမ်းမြေ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုရိုးရာ”

“ချမ်းမြေ့ မသိတဲ့သူတစ်ယောက်အကြောင်းချည်းပဲ လျှောက်
ပြီး ဆက်တိုက်ပြောနေမိတယ်။ ဆောရီးဗျာ။ ကျွန်တော်ကိုက
ခုတလော မသိသားဆိုးစွားတဲ့သူလို ဖြစ်နေတယ်”

“ရပါတယ် ကိုရိုးရာရယ်။ ပြောချင်တာ ပြောပါ။ သူနဲ့
ချမ်းမြေ့နဲ့ သိသိမသိသိ ကိုရိုးရာ ကိုယ်တိုင်လည်း သံယော
ဇဉ်ရှိတဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကို ချမ်းမြေ့လည်း စကား
တွေ နားထောင်ရင်းကပဲ ရင်းနှီးနေပါပြီ”

“ဘာရယ် ညာရယ် ရေရေရာရာ မသိရတော့ ပူလောင်သလို
ဖြစ်နေတာပေါ့ဗျာ”

“အလွမ်း တကယ် နေမကောင်းတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်
ကိုရိုးရာ”

“အလွမ်း ... ဟုတ်လား !”

“ဪ ... အဲဒါ အလွမ်းပြေဆိုတဲ့ ကောင်မလေးအကြောင်း ကိုရိုးရာ ပြောနေတယ် ထင်လို့ပါ”

“သူ့အကြောင်း ... ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ချမ်းမြေ့လို့ လိုက်တဲ့အသံက ရင်းရင်းနှီးနှီး ရှိနေလို့”

“ကြားဖူးနေတာ အကြိမ်ကြိမ်ပဲလေ၊ ရင်းနှီးနေပါပြီ ကိုရိုးရာ ရယ်၊ သူ တကယ် နေမကောင်း ဖြစ်နေတယ်လို့လည်း ထင်ပါတယ်”

“ချမ်းမြေ့ အဲလိုပဲ ထင်လားဟင်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အဲလိုပဲ ယုံတယ်”

“ဒါဆို တော်သေးတာပေါ့ဗျာ၊ အဲလိုဆိုရင် သူ နေကောင်း တဲ့အခါ ပြန်တွေ့ရနိုင်တယ်လေ၊ သူ့အမေက မကြိုက်တာ တာ ကန့်ကွက်တာ ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော် ဇွတ်အတင်း တွေ့ဖို့ ကြိုးစားလို့ မသင့်ဘူး ထင်တယ်၊ သူလည်း သူ့ သမီးကို လောကမှာ ကြာကြာမရှိတော့မယ့် သူတစ်ယောက် အပေါ် ဘယ်သံယောဇဉ် တွယ်စေချင်ပါ့မလဲ၊ သူ့အမေ ဘက်က အပြစ်မရှိပါဘူးဗျာ”

ဝမ်းနည်းလိုက်တာ ကိုရိုးရာရယ်။ ရှင်စကားတွေ

က ကျွန်မ အသည်းနှလုံးတွေကို မှုန်းချေလှတယ်။ တကယ်တော့ နာကျင်စေလှပါတယ်။ ဘာပြောရမှန်းကို မသိနိုင်တော့ပါဘူး

“ချမ်းမြေ့”

“ရှင်”

“ချမ်းမြေ့ ခုတလော ကျွန်တော့်ဆီ ဘာဖြစ်လို့ ရက်ခြား လောက် လာနေတာလဲ”

“ဟင် ... ကြားရက်တွေမှာ ကိုညာဏတို့ကလည်း မလာ နိုင်ဘူး ဆိုပြီးတော့ ချမ်းက ကိုရိုးရာ ပျင်းနေမလားလို့ တုမင်သက်သက် လာတာပါ၊ ခုတလော ချမ်းက အားလည်း အားနေပြီလေ၊ တက်နေတဲ့သင်တန်းကလည်း သင်တန်း ဆင်းသွားပြီ၊ ခုဆိုရင် အတော်ပဲပေါ့၊ ကိုရိုးရာဆီလည်း အလွမ်းပြေက မလာနိုင်တဲ့အချိန် ဖြစ်နေတော့ ခုလို ပြော ချင်တဲ့စကားတွေ နည်းနည်းပါးပါး ရင်ဖွင့်လို့ရတာပေါ့”

ချမ်း အစ်ကိုဆီ သွားလိုက်ပါ။ ချမ်း အစ်ကိုဆီ ဒီနေ့သွားပေးပါ။ ဒီလိုသာ တတွတ်တွတ် ပြောနေတဲ့ အလွမ်း ချမ်းအသံ ဖျိုးဖျိုးဖျဖျလေးကိုသာ ချမ်းမြေ့ ပြန်လည်ကြားယောင်နေ ပါတော့သည်။

“ချမ်းမြေ့ ခုနက မေးလိုက်တယ်၊ ဒီနေ့ ဘယ်သွားမလဲ တဲ့”

“အင်းလေ၊ တစ်နေ့က ရာသီဥတုမပူဘဲ ခပ်အေးအေးလေး ဖြစ်နေတော့ ချမ်းမြေ့တို့ ဘုရားသွားဖြစ်တယ် မဟုတ်လား”

ဒီနေ့ရော သွားချင်တာရှိလားလို့၊ လိုက်ပို့မယ်လေ၊ ချမ်းမြေ့ အားပါတယ်”

“အလွမ်းတို့အိမ်သွားရင် ကောင်းမလား ချမ်းမြေ့”

“ရှင်”

“ချမ်းမြေ့ပါတော့ မိန်းကလေးအဖော် တစ်ယောက်လည်း ပါလာတာ ကောင်းတယ် ထင်တယ်၊ သူ့အမေနဲ့တွေ့ရင် ချမ်းမြေ့လည်း အလွမ်းရဲ့သူငယ်ချင်းပါလို့ ညာပြောလိုက် ပေါ့ဗျာ”

“.....”

ချမ်းမြေ့က သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ပါသည်။

“သူ့ဆီတော့ မသွားချင်ဘူး ကိုရိုးရာ”

“.....”

“အန်တီတို့ မမစပယ်တို့ကလည်း မသွားစေချင်ဘူး မဟုတ် လား၊ ချမ်းမြေ့က ကြားကဝင်ပြီး ခေါ်သွားပေးရင် လူကြီး တွေက မကြိုက်မှာလည်းစိုးတယ်၊ ပြီးတော့ ကိုရိုးရာထင် သလို အလွမ်းရဲ့အမေက မကြိုက်တာဆိုရင်လည်း ခုလို ဇွတ်ကြီးတက်သွားတာ ကောင်းပါ့မလားလို့၊ ကြားက မဆီမဆိုင် ဝင်ရုပ်သလို ဖြစ်မှာလည်း ချမ်းမြေ့ ကြောက် တယ်”

“အင်းဗျာ ... ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ ချမ်းမြေ့ ပြောတာမှန် ပါတယ်”

ချမ်းမြေ့က ချွေးလေးတောင် ပြန်လာကာ ရှေ့မှာ နုားပေးတဲ့ လိမ္မော်ရည်ဖန်ခွက်ကို ကောက်ယူပြီး တစ်ခွက်လုံး သောက်လိုက်ပါသည်။ ချမ်းမြေ့ စိတ်ကျဉ်းကျပ်နေဆဲပင် အိပ်ကူး ထောင်ချိုးလေးတစ်ခုမှ မစပယ် ထွက်လာပါသည်။ အိပ်ကူးတည်းက ထိုနေရာမှာ ရှိနေကာ ပြောစကားတို့ကို နားထောင် နေလိမ့်မည်လို့ပဲ ချမ်းမြေ့ ထင်မိသည်။

“ညီမလေး ချမ်းမြေ့ ... ကားရပ်တဲ့နေရာ နေပူနေတယ် လာရွှေ့ထားလိုက်ပါလား”

“ရှင် ... ဟုတ်ကဲ့ ... မမစပယ်”

ထင်တဲ့အတိုင်းပင် ကားနားထိ မမစပယ် ပါလာ တာ မျက်စိမျက်နှာပျက်ပျက် မျက်ရည်လည်လည်လေးနှင့် ...

“အလွမ်း အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲဟင် ညီမ၊ မမ လာချင် တယ်၊ သတင်းမေးချင်တယ် ခွင့်ပြုပါနော်၊ ရိုးရာကိုတော့ သူ ဘာပြောပြော လုံးဝခေါ်မသွားပါနဲ့နော် ညီမ”

ချမ်းမြေ့ကလည်း မျက်ရည်လည်လည်နှင့်သာ ခေါင်း ညှိတ်ပြလိုက်မိပါသည်။

အပေါ်ထပ် လေသာဆောင်ကျယ်ကြီးမှာ မှီလျှော
သော ဒရင်းမံဘက်ဒ်တစ်ခု သယ်ချပေးပြီး အလွမ်းကို ချမ်းမြေ့
နှင့် ဒေါ်နုနုငယ်က တွဲလာပါသည်။ ခုံမှာနေသားတကျ မှီထိုင်
စေပြီးတဲ့အခါ ချမ်းမြေ့က မာမိပဲခုံးလေးကို တယုတယဆုပ်ကိုင်
လိုက်ရင်း ခပ်တိုးတိုးနှင့် ...

“မာမိ ... အလွမ်းနားမှာ ချမ်းစောင့်နေမယ်၊ မာမိ ခဏ
သွားနားလိုက်ပါနော်”

“မာမိ မနားချင်ပါဘူး သမီးရယ်၊ သူ ဒီက တော်တော်နဲ့
မဝင်မှာစိုးလို့၊ အအေးပတ်မှာစိုးတယ်”

“ချမ်း ခဏနေရင် အထဲပြန်ပို့ပါမယ်၊ မာမိ စိတ်ချပါ၊
မာမိ ညညတွေလည်း မအိပ်ရဘဲ အိပ်ရေးပျက်ရတာ
ဘယ်နှညတောင် ရှိနေပြီလဲ၊ စိတ်ဆောင်နေလို့သာ မာမိ
ခေါင်းထူနိုင်နေတာ၊ ခဏလေး နားလိုက်ပါနော် မာမိ၊
မာမိ လဲသွားလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ”

ဒေါ်နုနုငယ်၏ မျက်ဝန်းအိမ်မှ မျက်ရည်ပေါက်ကြီး
နှစ်သွယ်ကာ လိမ်လျှောကာ ကျလာသည်။ အသံလုံးဝမထွက်ဘဲ
မျက်ရည်သာ တုတ်တုတ်ကျ၍ ငိုတတ်နည်း၌ အသားတောင်ကျ

...ပြီ။ ဘာသံမှ မထွက်ပါ။ ရှိုက်သံလေးပင် မလွတ်ပါ။ မျက်
ရည်တို့သာ အဆက်မပြတ် လျှော့ခနဲ လျှော့ခနဲ သွယ်ကျနေသည်။

ချမ်းမြေ့လည်း မျက်ရည်မထိန်းနိုင်ခဲ့။ အလွမ်းရဲ့
ဆရာကွယ်ရာဘက်မှာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ဖက် တစ်
သောက်မျက်ရည် တစ်ယောက်သုတ်ရသည်။ အခန်းထဲကထွက်
သကား အလွမ်းကို ခဏရပ်ကြည့်ငေးနေသော ဒက်ဒီက မာမိ
ဆုံးကို တယုတယ ဖက်လိုက်ပါသည်။

“မာမိ ... လာ၊ ခဏလေး လဲနေလိုက် ခဏလေးပဲ၊ မင်း
အိပ်ပျော်သွားရင် မင်းကို ဒက်ဒီ ပြန်နှိုးမှာပေါ့၊ သမီး ...
ချမ်းမြေ့၊ အလွမ်းနားပဲ နေနော်”
“ဟုတ်ကဲ့ ဒက်ဒီ”

မာမိက ဒက်ဒီ ဖက်တွဲခေါ်ရာနောက် ပါသွားလျှင်
ချမ်းမြေ့က အလွမ်းရဲ့နံဘေး ခြေရင်းကျောက်ပြားခင်းပေါ် သွား
ထိုင်လိုက်ပါသည်။

“ချမ်း ... နင်က အောက်ကြီးမှာဟယ်”

အလွမ်း အသံလေးက ဖျော့တိမ်လှသည်။

“ဘာဖြစ်လဲ အောက်မှာ အလွမ်းရယ်၊ အရေးမကြီးတာတွေ
ပြောမနေနဲ့၊ ဒီမှာ နည်းနည်းတော့ အေးတယ်ဟ၊ နင်
သိုးမွေးခေါင်းစွပ် စွပ်ပါလားဟင်၊ ဒီဦးထုပ်က ပါးတယ်”

“ပါးပါစေ ဒါ ... အစ်ကိုဝယ်ပေးထားတဲ့ ဦးထုပ်လေ”

“ငါသိပါတယ် အလွမ်းရာ၊ ဒါပေမဲ့ ...”

“ချမ်းမြေ့ ... နင့်ကိုလေ ငါ တောင်းပန်ပါတယ်ဟာ”

“နင့်မှာ ငါ့ကိုတောင်းပန်စရာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိတာ၊ ဘာမှမတောင်းပန်နဲ့”

“နင် ကိုရာဇာကို ရွေးချယ်ခဲ့ပေမယ့် အစ်ကိုကို ချစ်တယ် မဟုတ်လားဟင်”

“အလွမ်း ... နင်ယုံအောင် ငါ ဘယ်နှခါ ပြောပြရမလဲ ဟင်၊ ငါ သူ့ကို စဉ်းစားခဲ့ပါတယ်၊ သံယောဇဉ်လည်းဖြစ် ဖူးတယ်၊ ရင်လည်း မသိမသာ ခုန်ခဲ့ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါ သူ့ကို သိပ်ချစ်နေတာမျိုးတော့ မဟုတ်ခဲ့ဘူး၊ နင် စိတ် ချမ်းသာအောင် လျှော့ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါတကယ် ကို အသည်းထဲ နှလုံးထဲက နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်ကိုမချစ်မိ သေးတာပါ၊ ငါ ကိုရာဇာကို ခေါင်းညိတ်ခဲ့ပြီးလည်း သူ့ ကို သတိရ တမ်းတမနေဘူး၊ လွမ်းမနေဘူး၊ သူ နေမ ကောင်းတာကို စိတ်မကောင်းဘူး ဒီလောက်ပဲ အဲဒါအမှန် ပါဟာ”

“အဲလို ပြောပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဟာ”

“ငါ အမှန်အတိုင်း ပြောနေတာပါ အလွမ်းရာ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နင်လည်း အစ်ကိုကို ချစ်ခဲ့ဖူးတယ်လို့ ငါ ထင်နေ ယုံနေရင်းနဲ့ကို အစ်ကိုကိုချစ်တဲ့စိတ်ကို ငါမရပ် နိုင်ခဲ့ဘူး ချမ်း၊ ငါ သူ့ကိုသိပ်ချစ်တယ်၊ သနားလည်း သနားတယ်၊ ငါသေရမှာ မကြောက်ဘူး ချမ်း၊ သူ့ကိုထား ခဲ့ရမှာ သနားတယ်”

အလွမ်းရဲ့မျက်ဝန်းအိမ် ထောင့်စွန်းနှစ်ဖက်မှ မျက် ညှောင်ကြောင်းလေး စီးကျလာလျှင် ချမ်းမြေ့သည် ပန်းလေးတဆတ် ဆတ်တုန်ကာ နှုတ်ခမ်းနာနာဖိုကိုက်၍ ငိုမိလေပြီ။

“သူ့ကိုလေ သူ့အဖြစ်သူ မယုံနိုင်ဘဲ ပေါက်ကွဲကြေကွဲနေ တဲ့ ပထမဆုံး မြင်မြင်ချင်းမှာတင် သိပ်သနားပြီး သိပ်ချစ် မိခဲ့တယ်၊ သူ့အပေါ် ငါ့လောက် ကိုယ်ချင်းစာနိုင်သူ ဘယ်မှာရှိပါ့မလဲ ချမ်း၊ ငါ့ကိုယ်တိုင် လ၊ပေါင်းများစွာ ကြိုးစားဆောက်တည်ပြီး တည်ငြိမ်မှုကို မွေးယူခဲ့ရတာပဲ၊ ငါ့ကိုယ်ငါ ဆောက်တည်နိုင် တည်ငြိမ်နိုင်လာတဲ့အချိန်မှာ ခုမှ သိသိချင်း ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်နေတဲ့ သူ့ကိုတွေ့ ရတာ ငါ သနားလိုက်တာဟာ ...”

သူ့ကို ဖြေသိမိနိုင်စေချင်တယ်၊ သူ့ကို အားပေးချင် တယ်၊ သူ ပြုံးလာတာမြင်ရရင် ငါ အရမ်းဝမ်းသာတာပဲ၊ အရမ်းကြည်နူးတာပဲ၊ ငါလေ သူ့ကို သိပ်ချစ်လွန်းလို့ သူ့ကိုတောင် အရင်ထွက်ခွာသွားရစေချင်မိတယ်၊ သွားရတဲ့

သူက ပြီးဆုံးသွားတာလေ အားလုံးချုပ်ငြိမ်းသွားတာလေ၊
ကျန်ခဲ့ရတဲ့သူက တောက်လောင်ပြီး ကျန်ခဲ့ရမှာလေ ...
မာစီကို မက်ဒီကို နင့်ကို ကလေးတွေကို ထားခဲ့ရ
မှာ ငါကြေကွဲတာထက်ကို သူ့ကို ပိုသနားတယ်၊ ဘာလို့လဲ
ဆိုတော့ သူက အခု ငါခံစားရသလို မကြာခင် ခံစားရတော့
မယ့်သူမို့ပါ”

ချမ်းမြေ့သည် မျက်ရည်တွေ သုတ်မနိုင်အောင်ဖြစ်
ကာ ဝတ်ထားတဲ့ဂါခန်ပေါ် တပေါက်ပေါက် ပြွတ်ကျနေတဲ့အတိုင်း
သာ ထားရတော့သည်။ မျက်ရည်သုတ်ရလွန်း၍ မျက်ခွံတွေ
ကျိန်းစပ်လှပြီမို့ပါ။

“သူနဲ့စကားပြောတိုင်း ငါ သေခြင်းတရားကို ဘယ်တော့မှ
ရှောင်လွှဲမပြောခဲ့ဘူး၊ မကြာခင် သေရမယ်ဆိုတာကို တည်
တည်ငြိမ်ငြိမ် လက်ခံနိုင်လာအောင် ရိုးလာအောင် ငါအမြဲ
ပြောခဲ့တယ်၊ မလွဲမသွေ လက်ခံရမယ့် အမှန်တစ်ခုကို
တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် လက်ခံနိုင် ရင်ဆိုင်နိုင်တာကမှ သတ္တိ
တစ်ခုကို မွေးဖွားပေးမှာလို့ ငါယုံတယ် ...

အခုလည်း အဲလိုပဲ ချမ်း ...

ငါ့အခြေအနေကို သူ့ဆီမှာ ငါ ဖုံးမထားချင်ဘူး၊
သူနဲ့ ငါတစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် နောက်ဆုံးမြင်
ခွင့်ရမသွားတော့ပဲနဲ့လည်း ငါ သူ့ကို ထားမသွားချင်ဘူး၊

အဲဒါက သူ့ကို ပိုနာကျင်စေလိမ့်မယ်၊ ငါ သူ့ကိုနှုတ်ဆက်
ချင်တယ်၊ သူ့ရှေ့မှာ ငါ အပြုံးမပျက်ဘဲ နောက်ဆုံးထွက်
သက်ကို ရှုရှိုက်သွားချင်တယ် ...

ဒါပေမဲ့ မပြောရဘူး၊ ငါ မပြုံးနိုင်မှာ ကြောက်
တယ်၊ ငါ မျက်ရည်ကျမိမှာ ကြောက်တယ်၊ ငါ ဘာလုပ်
ရမလဲ ချမ်းရယ်၊ ငါ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဟင်”

“.....”

မဖြေနိုင်ပါ။

မဖြေတတ်ပါ။ ချမ်းမြေ့သည် ဂုဏ်သိမ့်သိမ့်သာ အသံ
တိတ် ငိုနေမိလျက်သား။ အလွမ်းကို သနားသည်။ ချစ်သည်။
ဆယ့်ငါးနှစ်ကျော် ခပ်စိမ်းစိမ်း နေခဲ့ကြပါလျက် ရင်ထဲပျိုးထောင်
ညှပ်ပင်လျက်ရှိသော ချစ်ခြင်းသံယောဇဉ်သည် အလွမ်း ဗိုက်ခွဲ
ကာ အူအစိတ်အပိုင်းတချို့ ဖြတ်တောက်ထုတ်ပယ်ရပြီး ဆေးရုံ
က ဆင်းလာရတဲ့နောက် အလွမ်းရဲ့အူမှာ နောက်ဆုံးဆင့် စွဲကပ်
နိုင်မာနေသော ကင်ဆာဆဲလ်များ ပျံ့နှံ့နေပြီကို သိရှိပြီးတဲ့နောက်
ထိန်းသိမ်းမရအုံ့ကြွကာ တစ်နေကုန် နှစ်ရက်ဆက်တိုက် အခန်း
မိတ်၍ ငိုနေမိခဲ့လေသည်။

သူ ဒီလိုဖြစ်နေတာကို အလွမ်းက အရင်သိသွားပြီး
သူ့အခန်းတံခါးကို အရင်လာစခေါက်ခဲ့တာ။ ငိုနေတဲ့ သူ့မကို
အလွမ်းက ကျပ်ကျပ်ထွေးဖက်ကာ နှစ်ဦးအတူတကွ ငိုကြွေးခဲ့

ကြရတာ။ အဲဒီအချိန်ကစလို့ အလွမ်းကိုချစ်ဖို့ အလိုလိုက် စိုက်ဖို့ အလွမ်းပျော်အောင်ထားဖို့သာ ချမ်းမြေ့ အချိန်တိုင်း စိတ်ထဲမှာရှိသည်။

ခုလည်း အလွမ်း စိတ်ချမ်းသာစေချင်သည်။ အလွမ်းဆန္ဒ မှန်သမျှ ပြည့်ဝစေချင်သည်။ ဖြည့်လည်း ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်ပါသည်။ သို့ပေမဲ့ ဘယ်ဟာသည် အလွမ်းအတွက် ကောင်းမည် စိတ်သက်သာရာ ရစေမလဲဆိုတာတော့ ချမ်းမြေ့ မဝေခွဲနိုင်။

“ငါ့ အစ်ကိုကို တွေ့ချင်ပါသေးတယ်”

“နင် တကယ်တွေ့ချင်တာလား အလွမ်း၊ တကယ်ပဲတွေ့ရလို့ နင်စိတ်ချမ်းသာမှာဆိုရင် ငါ ဖြစ်နိုင်အောင် ကြိုးစားပေးမှာပေါ့၊ မာမိုကို ပြောပေးရမလား သူ့အိမ်ကိုတောင် ပန်ပေးရမလား၊ ဘာပဲလုပ်ပေးရ လုပ်ပေးရပါဟာ”

“မငိုပါနဲ့ ချမ်းရယ်”

“နင် စိတ်ချမ်းသာရင် ပြီးရော၊ နင် ပျော်ရင် ပြီးရော”

“နင် ငါ့ကိုချစ်တာ ငါသိပါတယ်”

“.....”

“ချမ်း”

“ဟင်”

“ငါ့ အမြဲရေးတဲ့ ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ရှိတယ်”

“နင်ရေးရေးနေတာ ငါတွေ့ပါတယ်”

“အနည်းဆုံးတော့ အချိန်မီတော့ရင်တောင် ငါရေးထားတဲ့စာအုပ်ကို အစ်ကိုကို ပေးဖတ်ချင်တယ်၊ သိလား၊ ဟိုးရှေ့ပိုင်းတုန်းက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဆုံးမဆောက်တည်တဲ့စာတွေ၊ သူနဲ့ဆုံတွေ့ပြီးကတည်းက သူနဲ့ပတ်သက်တာတွေချည်းပဲ၊ သူ့ကိုသိလည်း သိစေချင်တယ် သိပြီးတဲ့အခါ သူ သိပ်ခံစားရမလားလို့လည်း ငါစိုးရိမ်တယ် ...”

တကယ်လို့များ ငါနဲ့ အစ်ကို နောက်ဆုံးတစ်ကြိမ်တွေ့ဖို့ အခွင့်မသာဘဲ ငါ ထွက်သွားခဲ့ရရင် ငါ ဒီစာအုပ်ကို နင်ကိုအပ်ခဲ့ပါတယ်၊ သူ့အတွက်လည်း စဉ်းစားပြီး နင် ကောင်းမယ်ထင်သလို လုပ်ပေးပါ ချမ်း”

အလွမ်းရယ် ...

ငါ ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ ငါ မဆုံးဖြတ်တတ်ပါဘူး။

ဖြစ်များ ဖြစ်နိုင်ရင် ခုချက်ချင်းတောင် ကိုရီးရာကို ခြေးခေါ်ပြီး အလွမ်းနား ပို့ပေးချင်သည်။ ဟိုတစ်ဖက်က ဘာမှ အကြောင်းစုံမသိတဲ့ သူသည်လည်းပဲ အလွမ်း သူ့အနားက ပျောက်ကွယ်နေတာအပေါ် အလူးအလဲ ခံစားနေရတာ ချမ်းမြေ့ အသိဆုံးပဲ မဟုတ်လား။

“အခုမှ ငါ တွေးမိတယ်”

“.....”

“အစကတည်းက သူ့ အနား သွားနေပြီး သူ့ကိုစိတ်ဓာတ် တွေ ပြန်တက်လာအောင် စိတ်အပြောင်းအလဲဖြစ်အောင် စိတ်တည်ငြိမ်လာနိုင်အောင် ရင်ဆိုင်ဖို့ သတ္တိရှိလာအောင် ငါ သွားမပတ်သက်ခဲ့မိရင် ကောင်းမလားလို့လေ”

“နင် စေတနာမေတ္တာ အပြည့်နဲ့ လုပ်ပေးခဲ့တာပဲ အလွမ်း ရယ်”

“ငါဆိုတာ သူ့ဘဝထဲ ရောက်မလာခဲ့ရင် ငါထွက်သွားတာ ဟာလည်း သူ့အတွက် ဆုံးရှုံးမှုမဖြစ်တော့ဘူး မဟုတ်လား”

“နင်တို့ချင်း ချစ်ခင်နားလည် ဖေးမပြီး သံယောဇဉ်ဖြစ်ခဲ့ရ တဲ့ အချိန်ကာလလေးက ဘယ်လောက်ပဲ တိုတောင်း တိုတောင်း အဲဒီအချိန်လေးမျိုးကို နင်ရော ကိုရိုးရာဓရာ အတူတူ ပိုင်ခဲ့ဖူးတာက အမြတ်ပဲ မဟုတ်လား အလွမ်း”

“ဟုတ်လား ချမ်း”

“ဟုတ်တယ် ... အဲဒါ အမြတ်ပဲ၊ နင်တို့ရဲ့ အရှုံးထဲထဲ အမြတ်လို့ စဉ်းစားပါ”

“အရှုံး ! ဟုတ်လား ! ”

“ဟင့်အင်း ... မဟုတ်ဘူး၊ ငါ အဲလို ဆိုလိုတာ မဟုတ် ဘူး”

“ငါတို့နှစ်ယောက်လုံး သေလူဖြစ်နေခဲ့တာ၊ အရှုံးဆိုရင် အဲဒီအရှုံးကြောင့် ငါတို့ ဆုံးစည်းခဲ့ရတာ၊ အဲဒီအရှုံးကိုလည်း

ငါ ချစ်ပါတယ်၊ အဲဒီအရှုံးသာ မရှိခဲ့ရင် ငါတို့ရဲ့သံယောဇဉ် တွေ နားလည်မှုတွေ အကြင်နာတရားတွေ ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ရတဲ့ အချိန်လေးတွေ အားလုံးပေါင်းထားတဲ့ “အမြတ်”ကိုလည်း ငါတို့ရဲ့မှာ မဟုတ်တော့ဘူးလေ ...

နောက်ဆုံးအချိန်တွေမှာ ငါ မြတ်မြတ်နိုးနိုး ချစ်တဲ့ ချစ်သူတစ်ယောက်ကို ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့တဲ့အတွက် ဒီအချိန် တွေကို ငါ ဘယ်တော့မှ တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်ဘူး သိလား ချမ်း၊ နောက်ဘဝကိုအံ့ထိ မက်မက်မောမော ငါသယ်ယူ သွားဦးမှာပါ”

အလွမ်းရေ ...။

တော်ပါတော့ အလွမ်းရေ။ ဘေးလူအဖြစ်နဲ့တောင် ခံစားနိုင်စွမ်းမရှိတော့လို့ပါ အလွမ်းရယ်။ နောင်ဘဝဆိုတာတွေများ တကယ်ရှိခဲ့ရင် နင် ဘယ်တော့မှ ဒီလိုမကြုံကြိုက် မခံစားရပါစေနဲ့ တော့။ ချစ်တဲ့သူနဲ့ နင် ဘဝတိုင်း ဆုံစည်းပါစေဟာ။ နင် အမြဲ စိတ်ချမ်းသာပါစေ။ အမြဲ ပျော်ရွှင်ပါစေ။ အမြဲ ပြီးပြည့်စုံပါစေ။

ချမ်းမြေ့က ပါးစပ်ကို လက်ဝါးလေးနှင့် ဖိအုပ်ကာ အရင်းခံဘက်ဒီလက်တန်းပေါ် နဖူးမှီ၍ တသိမ့်သိမ့် ငိုရိုက်နေမိ လျှင် အလွမ်းလက်လေးတစ်ဖက်က ချမ်းမြေ့ဆံပင်လေးများကို ကြင်ကြင်နာနာ ပွတ်သပ်ပေးကာ နေလေသည်။

၁၆

“နုနုရယ် ဒီမနက်မှ ချမ်းမြေ့ ဖုန်းဆက်လို့ သိရတယ်”

မျက်ရည်တွေ စီးဆင်းကျလာသော ဒေါ်ယဉ်ယဉ်ကို ဒေါ်နုနုငယ်က လက်မောင်းလေး အသာအယာ ပွတ်ပေးလိုက်ရင်း ...

“မယဉ် အိမ်ပြန်နားလိုက်ပါ၊ ပြန်ပါ၊ မယဉ် နှစ်မျိုးခံစားရမှာ နားလည်တယ်၊ မလာဘဲနေရောပေါ့ မယဉ်ရယ်”

“မလာဘဲ နေနိုင်ပါ့မလား နုရယ်”

“မနေ့က ဆေးရုံခေါ်လာရတယ်၊ အိမ်မှာထားဖို့ မသင့်တော့ဘူးလေ၊ အလွမ်းက စိတ်သိပ်ဆောင်လို့ စိတ်သိပ်ခိုင်းလို့ သာ ခုလောက်ထိတောင် သူ့ကို အိမ်မှာပဲ ထားနိုင်ခဲ့တာ၊ ခုတော့ ဆရာဝန်က အချိန်မရွေး အရေးပေါ်ဖြစ်နိုင်လို့ ဆေးရုံရွှေ့ပါတော့ဆိုလို့ ဆေးရုံတင်ထားလိုက်ရတာပါ။

သမီးလေးက ကုသိုလ်ကံနည်းလို့ ဒီလောက်ပဲ နေခွင့်ရလေမယ် သူနေခွင့်ရသလောက် သူနေရကျိုးနပ်ရှာပါတယ်၊ လူကြီးလေးလို ဖြေတတ်တယ်၊ ဒီအချိန်မှာ သူနှောင်ကြီးတွေ စိတ်မပြတ်မှာစိုးလို့ နုလည်း မျက်ရည်မကျအောင် ကြိုးစားနေပါတယ်၊ သတ္တဝါတစ်ခု ကံတစ်ခုလို့ပဲ ဖြေရမှာမဟုတ်လား မယဉ်ရယ်”

မကြာခင်သော တစ်ချိန်မှာ သူ ကြိုကြိုက်ရတော့မယ့် အနေတစ်ခုလို့ စဉ်းစားမိလေ ဒေါ်ယဉ်ယဉ် ဆို့နှစ်ဖြေသိန်လေ။

“စပယ်လည်း မေမေ့ကို နေခဲ့ဖို့ ပြောပါတယ် အန်တီ၊ မေမေက မနေခဲ့ပါရစေနဲ့ ဆိုလို့ပါ”

“မေမေ့ကို ပြန်ခေါ်သွားလိုက်ပါ စပယ်ရယ်၊ သမီးလည်း ပြန်နော်၊ သမီးတို့ကို အလွမ်းလည်း မြင်ရ နှုတ်ဆက်ရ ပြီပဲ၊ ကြာကြာမနေခဲ့တော့နော်၊ မယဉ် အိမ်ပြန်နားလိုက် နေကောင်းအောင် နေဦးနော်”

ဒေါ်နုနုငယ်ကပင်လျှင် တစ်ပြန်စီး ဖျောင်းဖျနေရသည်။ ဒေါ်ယဉ်ယဉ် တစ်ယောက် ဖြေမဆည့်နိုင်အောင် ဖြစ်လာပါသည်။ ရိုးရာအကြောင်း သိခဲ့ကြကတည်းက အလွမ်းလေးတိုဝင်ထွက်ကာ ရိုးရာကို မေးမအဖော်ပြုဖို့ သူတို့ဘက်က

စကမ်းလှမ်းကတည်းက အလွမ်းရဲ့အကြောင်း အလွမ်းရဲ့အခြေအနေကို ဒေါ်နုနုငယ်က ဒေါ်ယဉ်ယဉ်တို့ မိသားစုစုလုံး ဖွင့်ပြောပြခဲ့ပါသည်။ အားလုံး အံ့အားတသင့် ဖြစ်ကြရလေ၏။ ရိုးရာရဲ့အဖေက အရင်ဆုံး ခေါင်းညိတ်သဘောတူလိုက်တာ။ အဲဒီကတည်းက တည်ငြိမ်နိုင်လွန်းကြတဲ့ အလွမ်းတို့သားအမိက ဒေါ်ယဉ်ယဉ်ရော စပယ်ပါ မယုံနိုင်အောင် အံ့ဩချီးကျူးခဲ့မိတာပါ။

“အန်တီ ... စပယ်လေ ရိုးရာကို ပြောသင့် မပြောသင့်ဆိုတာ ခေါင်းပူလောက်အောင် စဉ်းစားနေမိတယ်။ အန်တီက ဘယ်လိုသဘောရပါသလဲ။ အန်တီဆန္ဒကို ပြောပါဦးနော်”

“အန်တီက လာစေချင်တယ် မလာစေချင်ဘူး။ သိစေချင်တယ် မသိစေချင်ဘူး ဘာမှ ဆန္ဒအထူး မရှိပါဘူး စပယ်။ ရိုးရာရဲ့အခြေအနေကို ကြည့်ပြီးတော့သာ အဆင်ပြေသလောက် ဆုံးဖြတ်ပါ။ သမီးလေး အလွမ်းက အန်တီကို ဘာမှမပြောပေမယ့် ချမ်းမြေ့က ပြောတော့ အလွမ်းက တွေ့ချင်စိတ်ရှိတယ်လို့တော့ ပြောပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခုချိန်မှာ အလွမ်းက သတိဝင်တစ်ချက် သတိမဝင်တစ်ချက်ဆိုတော့ အလွမ်းက အန်တီကို ဦးစားမပေးပါနဲ့တော့။ ရိုးရာ အဆင်ပြေဖို့ပဲ ကြည့်ပါ”

“သမီး ရိုးရာကို ပြောချင်တယ်”

“ဖြစ်ပါလား သမီးရယ်။ သမီးမောင် ခံနိုင်ရည်ရှိပါ့မလားဟင်”

“မေမေရယ် ... မေမေ စဉ်းစားကြည့်ဦး။ ဒီအခြေအနေကိုမှ စပယ်တို့ ဖုံးထားကြရင် မောင်လေး ပိုခံစားရမယ်။ အရမ်းစိတ်ဆိုး စိတ်နာလိမ့်မယ်။ သူက ဒီအခြေအနေမပြောနဲ့ ဘာတစ်ခုမှကို သိမထားတဲ့သူလေ။ အလွမ်းက ဒီလိုပါလားဆိုတာလည်း သူ မသိဘူး။ အလွမ်း ခီမိုဆေးသွင်းလို့ ဆေးရုံတက်ရတဲ့ရက်တွေဆို မအားဘူး ဘာဘူးပဲ အကြောင်းပြခဲ့တယ်။ တစ္ဆန်းတစလေးတောင် ရိပ်မိခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး ...”

သူ အလွမ်းကို မတွေ့လိုက်ရရင် သမီးတို့တွေကို အရမ်းစိတ်နာလိမ့်မယ် မေမေ၊ မောင်လေး အလွမ်းကို ဘယ်လောက်သယောဇော်ကြီးလဲ။ ဘယ်လောက်ချစ်ခင်သလဲ မေမေလည်း အသိဆုံးပဲလေ”

“ဘယ်လိုလုပ်ရင် ကောင်းမလဲ မတွေ့တတ်တော့ပါဘူးကွယ်”

“ပြောမှဖြစ်မယ် မေမေ၊ ပြောကိုပြောပြမှ ရမယ်။ မပြောရင် စပယ်တို့ မတရားရာကျမယ်”

“ပြောမယ်ဆိုတောင် ဘယ်ကစပြီး ဘယ်လိုပြောမလဲ သမီး၊ မေမေပါးစပ်က ထွက်တောင်မထွက်ရဲ မထွက်ရက်ပါဘူး”

“စပယ်လည်း မပြောရက်ဘူး မေမေ၊ ဘယ်ကစ၊ ပြောရမယ် မသိဘူး”

အလွမ်းရဲ့ အခန်းပြင်မှာ ထွက်စကားပြောနေကြတာ ဖြစ်၍ မလှမ်းမကမ်းလေးမှာ နံရံကိုမီခိုဝင်ကာ ရပ်နေသော ချမ်းမြေ့က ...

“လိုအပ်ရင် ချမ်း ပြောပေးပါမယ် မမစပယ်”

“ဟင် ... ညီမလေး ပြောပေးမလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ပြောပေးဖို့ အဆင်ပြေမှာ ချမ်းပဲရှိမလား လို့ပါ”

“ပြောပေးရင်တော့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ချမ်းမြေ့ရယ်။ သူ့ကို နားခံသာအောင် ပြီးတော့ သိပ်ပေါက်ကွဲမသွားအောင်၊ သက်သောင့်သက်သာ အဖြစ်ဆုံး ကြည့်ပြောပေးပါ ညီမလေးရယ်”

“မာမီ ... ချမ်း အခုပဲ မမစပယ်တို့အိမ် လိုက်သွားလို့မယ်မနော်”

“လိုက်သွားလေ သမီး”

စပယ်တို့အပြန်မှာ ကားပေါ် ချမ်းမြေ့ ပါလာခဲ့ပါသည်။ အလွမ်းကလည်း ချမ်းမြေ့ကို ပြောပေးစေချင်တဲ့ ဆန္ဒမျိုး ရှိခဲ့တာ သိထား၍သာပင်။ တကယ်တမ်း နှုတ်ကထွက်ရမှာ ဝန်လေးပင်ပန်း စိတ်ဆင်းရဲလှသည်။ ချမ်းမြေ့ လွယ်ထားတဲ့အိမ်

လေးထဲမှာတော့ အလွမ်းရဲ့ ခိုင်ယာရီစာအုပ်လေးပါ ငြိမ်သက်စွာ ပါလာပါသည်။

ချမ်းမြေ့တို့ အိမ်ရောက်ချိန်တွင် ရိုးရာက ထမင်းစားပွဲမှာ ထမင်းစားနေပါသည်။ မင်းထိုက် ရောက်နေကာ အနားမှာ အတူရှိနေ၍ ချမ်းမြေ့ နည်းနည်းအားတက်သလို ရှိရသည်။ ဒေါ်ယဉ်ယဉ်နှင့် မမစပယ်တို့ကတော့ ငိုထားတာ သိသာလှတဲ့ မျက်နှာတို့ကို ရိုးရာ မြင်မှာလည်းစိုး ဒီစကားတွေ ပြောဆိုစဉ်မှာလည်း အနားမှာ မရပ်တည်နေချင်သော ဝမ်းနည်းမှုတို့နှင့် ကိုယ့်အခန်းကိုယ် အလျှိုလျှို ခင်ရောက်ကုန်ကြပါသည်။

“ချမ်းမြေ့ ဘယ်က ရောက်လာတာလဲ”

“အန်တီတို့နဲ့ ပါလာတာပါ ကိုရိုးရာ”

“ဟင် ... မေမေတို့နဲ့ ဘယ်မှာဆုံလာလဲ”

“ဟို ... ဆေးရုံမှာပါ”

“ဪ ... မေမေတို့က ဆေးရုံသွားကြတာလား၊ ဘယ်ကိုလို့ ပြောမသွားလို့ မကြည်တို့ကိုတောင် မေးမရဖြစ်နေတာ၊ ကြည့်ရတာ ကျွန်တော် ခီမိုသွင်းရဖို့ ရက်များနီးပြန်ပြီလား မသိဘူး၊ အဲဒီကိစ္စ သွားကြတယ် ထင်ပါရဲ့”

ရိုးရာ မျက်နှာကချောင်ကာ ပါးရိုးအနည်းငယ် ပေါ်နေသည်။ ခီမိုတွေ သွင်းလာရတဲ့ အကြိမ်အရေအတွက်ကြောင့် ရိုးရာ ကိုယ်တိုင်လည်း ဆေးဒဏ်နှင့် ဆံပင်တွေတောင် အနည်း

ငယ် ပါးလျားစပြုပြီ။ ချမ်းမြေ့ ရင်နာနာနှင့် ရိုးရာကို ငေးကြည့်
မိပါသည်။ မင်းထိုက်က ချမ်းမြေ့ကို အကဲခတ်ကာ ...

“ချမ်းမြေ့ မျက်နှာသိပ်မကောင်းပါလား၊ လာ ... ထိုင်လေ၊
ခုပဲ ဒီကောင် ပြောနေတာ၊ ခုတလော ချမ်းမြေ့လာလာ
စကားပြောပေးနေတာတဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

ရိုးရာက ထမင်းလက်စသတ်ကာ ရေဖန်ခွက်ယူ
သောက်ရင်း ...

“ချမ်းမြေ့ တစ်ခုခု ဖြစ်လို့လားဟင်။ နေကောင်းရဲ့လား။
မျက်နှာတွေကျနေပါလားဗျာ”

“ချမ်း နေကောင်းပါတယ် ကိုရိုးရာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်၊ ချမ်းမြေ့ တစ်ခုခု ပြောစရာရှိသလိုပဲ”

“ကိုရိုးရာ ထမင်းစားပြီးပြီလား”

“ပြီးပြီလေ”

“ချမ်းမြေ့ စကားနည်းနည်းလေး ပြောချင်လို့ပါ”

“ပြောလေ ချမ်းမြေ့၊ စကားနီဒါနီခံနေစရာ မလိုပါဘူး
ဗျာ”

ချမ်းမြေ့က ရိုးရာကိုတစ်ချက် မင်းထိုက်ထံတစ်ချက်
ကြည့်လိုက်ပြီး မျက်လွှာလေးချလိုက်ကာ ...

“ကိုရိုးရာ ... ချမ်းမြေ့က အလွမ်းနဲ့ ညီအစ်မပါ”

“ဗျာ”

“ချမ်းမြေ့က ဒက်ဒီသမီး၊ အလွမ်းက မာမိုသမီး၊ အဲသလို
ညီအစ်မ တော်ကြတာပါ”

“ဟင်”

ရိုးရာရော မင်းထိုက်ပါ အံ့အားသင့်နေမိကြပါသည်။

“ဘာ ... ဘာဖြစ်လို့ အဲဒါကို ဖုံးထားကြတာလဲ၊ ဘာဖြစ်
လို့လဲ၊ ဘာကိစ္စကြောင့်လဲ”

“ပထမက ဖုံးထားတာ မဟုတ်ပါဘူး ကိုရိုးရာ၊ ချမ်းမြေ့နဲ့
ကိုရိုးရာ သီးသန့်သိကျွမ်းခင်မင်မှုကို အလွမ်း မသိသလို
အလွမ်း သွားသွားပြီး အဖော်လုပ်ပေးနေတဲ့ နေမကောင်း
တဲ့ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ဟာ ကိုရိုးရာမှန်း ချမ်းမြေ့
မသိခဲ့ပါဘူး။ ကိုရိုးရာ UFL မှာ ချမ်းမြေ့ကို အလွမ်းနဲ့
တူတူ လာကြည့်တဲ့နေ့ကမှ အလွမ်းက စသိသွားပြီး
ချမ်းမြေ့ကို ပြောပြတာပါ”

ရိုးရာရဲ့မျက်လုံးများက စူးရှတောက်လက်လာကာ
အဲဒီနေ့တုန်းက စကားတွေနောက်မှာ အရေးတကြီး စကားတစ်ခွန်းလာ
မှာကို ကြိုရိပ်မိလာသော အကြည့်နှင့် ချမ်းမြေ့ကို စိုက်ကြည့်
နေပါသည်။

“အ ... အခု ... ကို ... ကိုရိုးရာကို ချမ်း ... ချမ်းမြေ့
အလွမ်းရဲ့ဒိုင်ယာရီလေး ပေးဖတ်ချင်လို့ပါ”

“အလွမ်းရဲ့ ဒိုင်ယာရီ !”

“ဟုတ် ...”

ရိုးရာ မျက်နှာက ဖော်မပြတတ်အောင် ထိတ်လန့်စရာ စိုးရိမ်စရာ ကောင်းလှသော နာကျင်ကြေမွမှုနှင့် ပျက်ယွင်းသွားကာ တိုင်ရာမှ ချဉ်နဲ့ယိမ်းယိုင်စွာ ထရပ်လိုက်ပါသည်။

“အလွမ်း ဘာဖြစ်လဲ၊ အလွမ်း အခု ဘယ်မှာလဲ ချမ်းမြေ့”

“အ ... အလွမ်း ...”

“အလွမ်း ... ဘာဖြစ်လဲ”

ဟိန်းခနဲ ဟစ်အော်လိုက်သော ရိုးရာအသံနောက်တွင် ချမ်းမြေ့ မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်တို့ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် အလှအယက် ပြုတ်ကျရင်း ...

“အ ... အလွမ်း ... ရှိ ... ရှိပါတယ်၊ အလွမ်းက ရှင့်ကို သူ့ဒိုင်ယာရီလေး ဖတ်ရစေချင်တယ် ကိုရိုးရာ”

ချမ်းမြေ့က တုန်တုန်ချီချီ ထုတ်ယူလိုက်သော ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ကို ရိုးရာက ဖျတ်ခနဲ ဆွဲယူလိုက်ပါသည်။

“ခေါင်းဖြိုးလိုက်တိုင်း အထွေးလိုက် ကျွတ်ပါလာတတ်တဲ့ ဆံပင်တွေကို ငါကြောက်တယ်၊ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ဘိုကေသာသာပဲ ကျန်တော့တဲ့ ဆံပင်တွေကို ဖွက်ထားဖို့ ဦးထုပ်ကလေးတွေ ဒီနေ့ ဝယ်ခဲ့တယ် ...”

မနစ်က ထူမည်းအုပ်ခဲနေတဲ့ ငါ့ဆံပင်တွေ ဘယ်ရောက်ကုန်တာလဲ ...!

နောက်ဆုံး ဆံပင်ညှပ်ခဲ့တဲ့နေ့ (၇-၁၁-၂၀၁၁)တနင်္လာနေ့ အဲဒီနောက်မှာ ငါ တစ်ခါမှ ဆံပင်မညှပ်ရတော့ဘူး ...
.....”

“ဗိုက်ထပ်မခွဲပါရစေနဲ့တော့ ... မာမီ ...
မလိုအပ်တော့ဘူး မဟုတ်လား ...
ထူးလည်း မထူးတော့ပါဘူး မဟုတ်လား ...
.....”

“ဘာကြီး ဦးအောင်မြတ်နဲ့တူတူ မိဘမဲ့ဂေဗာမှာ အလှူ
လာလုပ်တယ် ...
ဘာကြီးကပြောတယ် ... သမီး ကံကောင်းတယ်၊ မိဘတွေ
ရှိတယ်တဲ့ ...
ဟုတ်တယ် ... ငါ ကံကောင်းတယ်၊ ငါ့မှာ မာမိရှိတယ်
ဒက်ဒီလည်းရှိတယ် ...
ချမ်းမြေ့ရှိတယ် ... ပိုးဥရှိတယ် ... ဘုံဘုံရှိတယ် ...
သူတို့အားလုံး ငါ့ကိုချစ်ကြတယ် ... ငါ့လောက်ကံကောင်း
တဲ့သူရှိလား ... ဟား ဟား”

“ပထမတော့ သူ့ကိုကြောက်တယ်၊ နောက်တော့ နာကျင်
နေတဲ့ သူ့မျက်လုံးတွေကို သနားတယ်၊ ဘာကြောင့်
တစ်ခါတည်း အသေတိုက်မသတ်လိုက်တာလဲတဲ့ ...
လူဆိုတာ ကိုယ်သေချင်တိုင်းလည်း မဆိုင်းမတွ သေလို
ရတာမှ မဟုတ်တာလား အစ်ကို ...
အစ်ကို ဘယ်လိုခံစားနေရမယ်ဆိုတာ အလွမ်းရင်နဲ့အမျှ
နှလုံးသားနဲ့အမျှ ...
နားလည်တယ် ... အလွမ်း ခံစားဖူးတယ်လေ အစ်ကို”

“မမစပယ် လျှောက်ပြောတာ ရယ်ရတယ် ...
စိတ်ဓာတ်မြင့်တင်ရေးနဲ့ ပြန်လည်ထူထောင်ရေးသင်တန်း
တက်ထားတာတဲ့ ...
အစ်ကိုက ဘာကြီးတွေလဲဆိုတော့ အလွမ်းတောင် ရယ်ချင်
မိတယ် ...
ဟုတ်ပါရဲ့ ... ဘာကြီးတွေလဲနော် ...
သေရမှာ ကြောက်နေတယ်လို့ သူ့ကို စွပ်စွဲလို့ အစ်ကို
ဒေါသတွေ ထွက်နေလိုက်တာ ...
အစ်ကိုက သနားဖို့လည်း ကောင်းတယ်၊ ချစ်ဖို့လည်း
ကောင်းလိုက်တာ”

“မင်းဘဝမှာ ဆုံးရှုံးမှုဆိုတာမျိုးကို ကြုံဖူးရဲ့လားတဲ့ ...
စိတ်ဓာတ်တွေ စုတ်ပြတ်ကျဆင်းဖူးသလားတဲ့ ...
ဘယ်လိုများ မေးလိုက်ပါလိမ့် အစ်ကိုရယ် ...
အစ်ကို အလွမ်းကို ဘယ်လိုပဲပြောပြော ငေါက်ငေါက်
အော်အော်ပါ ...
ဒီနေ့ အစ်ကို ထမင်းစားဝင်တယ် ... အလွမ်း ကျေနပ်
တယ် အစ်ကို ...

ရင်ခွင်မှာ တင်းတင်းကျပ်ကျပ် စိုက်ထားမိတဲ့ နိုင်ယာရီစာအုပ်ကို သူ ဆုံးအောင်မဖတ်နိုင်ခဲ့ပါ။ လောကကြီးဟာ သူ့ကို ဤမျှအထိတ်တလန့် စောက်ထိုးမိုးမျှော် ကလူကျီစယ် ပြက်ရယ်ပြုလိမ့်မည်လို့ သူ ဘယ်လိုမှ မတွေးခဲ့မိပါလား။

ဒီလောက် လ၊ပေါင်းများစွာ အတူအနီးကပ်တွေ့ ဆုံစကားတွေ ပြောဆိုနေခဲ့ပါလျက် သူ နည်းနည်းကလေးမှကို မရိပ်မိခဲ့။ မရိပ်မိခဲ့လောက်အောင်လည်း အလွမ်းက /အေးချမ်း တည်ငြိမ်စွာ ရင်ဆိုင်နိုင်စွမ်း သတ္တိတွေ ကောင်းလွန်းခဲ့သည်။ ခုချိန်မှာတော့ အလွမ်း စကားတစ်လုံးချင်းစီရဲ့ အဓိပ္ပာယ်တွေကို သူ ပြန်တွေးတော သရုပ်ခွဲရင်း ရင်မှာထိခိုက် နာကျင်လွန်းလှ သည်။

အလွမ်း ...

အလွမ်းရယ် ... ပြောပြခဲ့ရောပေါ့။ မင်း နေနိုင်လိုက် တာ။ မင်း နေနိုင်လွန်းလိုက်တာ။ ခုတော့ ငါ ရင်နှစ်ခြမ်းကို ဓားထက်ထက်နဲ့ ပြန်းခနဲ ခွဲချလိုက်သလိုပါပဲ။ ရက်စက်လိုက် တာ အလွမ်းရယ်။

ရိုးရာက ပါးပြင်ပေါ် တိတ်ဆိတ်စွာ စီးလိမ့်ကျလာ သော မျက်ရည်တို့ကို ဖြည်းဖြည်းချင်း သုတ်ဖယ်ရပါသည်။ မျက်ရည်တို့ မကျပါနဲ့တော့။ အလွမ်းလေးရှေ့မှာ မျက်ရည်မကျ ရက်လို့ပါ။ သူ့မျက်ရည်ကို အလွမ်း မမြင်စေရက်လို့ပါ။

မမ ... မင်းထိုက် ... ချမ်းမြေ့နှင့် သူ့ အားလုံး အခန်းတံခါးရှေ့ ညင်သာစွာ ရပ်မိကြသည်။ ချမ်းမြေ့က သူ့ကို လှည့်ကြည့်၍ ရိုးရာစာ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပါသည်။ လက်ကိုင်ဘု လှည့်တွန်းကာ သူတို့ အခန်းထဲ လွှမ်းဝင်ချိန်တွင် ခုတင်ထက်၌ မျက်လုံးများမှေးမှိတ်လျက် ငြိမ်သက်နေတဲ့ အလွမ်းကို မြင်ရသည်။ အလွမ်း ဦးခေါင်းထက်မှာတော့ သူ့လက်ဆောင် ဦးထုပ်ကလေး နှင့်ရယ်ပင်။

အလွမ်းနံဘေးနား တိတ်ဆိတ်စွာရပ်ရင်း သူ စိတ် ခထိန်းနိုင်၍ နဖူးကလေးကို နာကျင်စွာ ဆိုနစ်စွာ တစ်ချက်ငဲ့ မွှေးလိုက်ခဲ့မိပါသည်။ အလွမ်းနဖူးလေးက အေးစက်လို့ ...။

- ဟိုး ... ကောင်းကင်ပေါ်က ... ကြွယ်ဝကလေးတွေကို ကြည့်လိုက်စမ်းပါ အစ်ကို ... အဲဒီကြွယ်ကလေးတွေကိုကြည့်ရင်း ... တစ်ခုခုကို အစ်ကို မတွေးမိဘူးလား ...
- ဒီဘက်က တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် လင်းလက်တောက်ပနေတဲ့ ကြွယ်က ... အစ်ကိုမျက်နှာ ကြည်ကြည်လင်လင် ပြုံးနေတဲ့အခိုက်နဲ့ တူတယ် ...

- ဟိုးဘက်က မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ်ဖြစ်နေတဲ့ ကြယ်လေးကို
မြင်လား ...
အဲဒီကြယ်လေးက စိတ်ဓာတ်ကျ ဝမ်းနည်းနေတဲ့ အစ်ကို
လေ ...
- ဟော ... ကြည့်စမ်း ...
မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ် ကြယ်ကလေး ကြွေကျသွားပြီ ...
ဒီဘက်က တောက်ပနေတဲ့ ကြယ်လေးကတော့
လင်းလက်မြဲ လက်နေလျက်ပဲ ...
- စိတ်မညစ်ပါနဲ့ အစ်ကို ...
စိတ်ဓာတ်လည်း မကျပါနဲ့နော်
အစ်ကို မြန်မြန်ကြွေသက်မှာစိုးတယ် ...
.....

